

Giới thiệu Công Chúa Ném Trái Cấm

Bạn đang đọc truyện Công chúa ném trái cấm của tác giả Kim Huyền trên website đọc truyện online. ngày... tháng... Hôm nay gặp phải một cô gái kỳ lạ, nhìn thấy anh chụp ảnh cô nên cứ trách anh, Thậm chí vì muốn lấy lại phim anh đã chụp lúc cô đang khóc mà đi theo người xa lạ như anh về nhà. Đến nhà vừa nhìn thấy trên tường đầy ảnh chụp, sau lại cảm động không thôi, thái độ lại nghịch chuyển..... Δ ngày Δ tháng Duyên phận thật sự thực kỳ diệu, cô chẳng những không lấy về phim, bọn họ lại còn trở thành người yêu. Cô không phải luôn bắt anh ở bên cạnh, mà chỉ yên lặng đứng bên anh, gửi tác phẩm của anh cho các tạp chí văn hóa xã hội. Ngay khi anh đứng trước cánh cửa thành công, cô lại đột nhiên biết mất..... ☆ ngày ☆ tháng Năm năm, anh trở thành nhiếp ảnh gia nổi tiếng khắp thế giới, nhưng vị trí bạn gái vẫn còn đó, Vẫn nghĩ cô đã sớm quên và không còn thương anh. Còn cô hiểu lầm anh ngoài ý muốn bỏ mình, cô lập tức ngăn dậm xa xôi bay tới để gặp anh lần cuối cùng. Cô nhất định còn yêu anh, cho nên liền cầu hôn cô, cô lại nói: “Muốn kết hôn em, có thể, nhưng phải thương con gái riêng của em”.....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ném Trái Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Thân là thai song sinh vì sinh ra sớm một phút nên làm tỷ tỷ, Hạ Tiểu Tiệp vẫn đều đều thực hăm mộ muối mộ Hạ Tiểu Dư.

Hăm mộ cá tính của cô, hăm mộ cô có nhiều bạn bè; hăm mộ cô cầu thả, không phiền não; hăm mộ cô ý nghĩ linh mẫn, phản ứng rất nhanh; hăm mộ thân thể của cô khỏe mạnh, vui vẻ.

Tóm lại, cô thường thường cảm thấy chính mình hăm mộ Tiểu Dư, nhất là nhìn bên người cô luôn có một đám người.

Từ nhỏ đến lớn, Tiểu Dư nhân duyên luôn so với cô tốt hơn, mặc kệ đi đến chỗ nào, đều có thể rất nhanh liền có thể có được bạn bè, vô luận nam nữ, già trẻ lớn bé, không có người không thích cô, một cô gái hoạt bát,

cá tính cùng nụ cười sáng lạn.

Cô luôn dễ dàng có thể cùng người lần đầu tiên gặp mặt làm quen, cùng các nam sinh hoà mình, lại không cảm thấy ngượng ngùng, cũng không để ý người khác nhìn mình, cứ như vậy tự nhiên ở cùng bọn họ xưng huynh gọi đệ, hưởng thụ cuộc sống.

Cô thật sự rất hăm mộ muối mộ, rất hy vọng chính mình cũng có thể giống Tiểu Dư như vậy hào phóng, không cần khi không được tự nhiên liền xoay đi, gặp người xa lạ hoặc nam sinh có điểm thích liền nghiêm túc, thẹn thùng nói không ra lời.

Cô thật sự, thật sự thực chán ghét tính tình của chính mình! Cổ tình giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.

9giờ rưỡi, Tiểu Dư lại bên ngoài vui chơi đến quên cả trời đất.

Đêm nay cô cùng một đám bạn bè cùng nhau chơi nhạc, đám bạn đó là ai? Bạn học thời quốc trung? Bạn học thời trung học ? hay là bạn học đại học? Nếu là bạn học đại học, Tiểu Kì có hay không ở trong nhóm người đó? Nhất định là có.

Tiêu Kì là trong trường học là người nổi tiếng, nhập học không bao lâu đã nghe thấy hần đại danh của hần, nghe nói hần không chỉ có bộ dạng suât, gia cảnh lại giàu có, văn võ toàn tài, hơn nữa công thành danh toại là nhân vật truyền kỳ là mẫu người lí tưởng của các cô gái.

Tuy rằng hần học ở đại học đã năm năm, nên tốt nghiệp lại không tốt nghiệp, nhưng lại luôn luôn chuyển từ khoa này sang khoa khác, nên đã làm sinh viên năm thứ hai nhiều lần.

Nhưng là nên nói như thế nào đâu? Cho dù hần là trên đường sắp nhập, cho dù hần thường thường vắng hạp, cho dù hần công việc rất nhiều, trong chốc lát tham gia trận đấu bóng rổ trong trường, trong chốc lát đại biểu trường học tham gia trận đấu mỹ thuật tạo hình, trong chốc lát vừa muốn tham gia hoạt động của trường..... Nhưng thành tích của hần vẫn như cũ có thể cầm cờ đi trước, cũng bởi vậy hần ở trong trường mới có thể không người không biết, không người không hay.

Chỉ cần là người, đều sẽ hiểu kỳ.

Đối với Tiêu Kì một người cực kì nổi tiếng này, ngay từ đầu cô cũng là tràn ngập tò mò, rất muốn biết người này rốt cuộc là danh phù kỳ thực hoặc là hữu danh vô thực?

Chính là cô nghĩ như thế nào cũng tưởng không đến, hần nhưng lại thành bạn cùng khoa với Tiểu Dư, nhưng lại cùng Tiểu Dư đấu khẩu, hai người thường xuyên cãi nhau âm ỉ, kẻ vai sát cánh.

Nhìn thấy người thật, Tiêu Kì xác thực danh phù kỳ thực bộ dạng lại cao lại suât, các kỹ năng mọi thứ tinh thông, nhưng làm cho cô không tự giác sinh hảo cảm, nhưng là hần cùng Tiểu Dư cùng một chỗ khi sẽ toát ra nụ cười sáng lạn, cùng với không tự giác bày ra ôn nhu cùng sẵn sốc.

Mỗi lần nhìn bộ dáng hần cùng Tiểu Dư cùng một chỗ, nàng rất là hâm mộ, rất muốn cùng Tiểu Dư trao đổi thân phận, tưởng biến thành Tiểu Dư đứng ở bên người hần, cùng hần cùng nhau đùa giỡn vui cười thật tình cảm.

Cái loại cảm giác hâm mộ này, nàng nguyên bản tưởng là tình yêu, cho nên khi Tiêu Kỳ hướng nàng thông báo, nàng vui mừng vui vẻ nhận, làm bộ không biết Tiểu Dư kỳ thật cũng thích Tiêu Kỳ, hại Tiểu Dư thương tâm rời khỏi Đài Loan đi xa.

Cô là nữ nhân ích kỷ đáng khinh bỉ, nhu thuận chính là mặt ngoài, không ai biết con người thật của cô ngay cả ba mẹ cũng không biết.

Ngày đó Tiểu Dư xuất ngoại, nàng còn cùng Tiêu Kỳ ước hẹn, giả bộ cái gì cũng không biết, nhưng vài ngày sau liền bị quả báo bị Tiêu Kỳ knockout.

Tiêu Kỳ nói với cô:” Ngươi có thể nể ta, đánh ta, nhưng ta không nghĩ lừa gạt ngươi, ta người trong lòng kỳ thật là Tiểu Dư, không phải ngươi.”

Hần nói:” Ngay từ đầu ta thật là thích ngươi, ít nhất ta là từng nghĩ như vậy, nhưng là sau khi cùng ngươi kết giao, ta mới biết được Tiểu Dư từ lâu đã ở sâu trong lòng ta, có thể làm cho ta cười, cùng tràn ngập khoái lạc cùng thỏa mãn.”

Hần nói:” Thực xin lỗi, là ta sai, thế nhưng ngay cả người trong lòng chân chính của chính mình là ai cũng không biết.”

Hần nói:” Có rất nhiều người thích ngươi, cho nên. Thực xin lỗi, chúng ta chia tay đi.”

Đối mặt như vậy kết quả, cô thật sự thực thương tâm, tuy rằng cô sớm phát hiện Tiêu Kỳ cùng cô ở cùng một chỗ, không bằng cùng Tiểu Dư ở cùng một chỗ, hơn nữa sở thích của cô cùng Tiêu Kỳ thực sự rất khác nhau, mà có lẽ cách nói chính xác hẳn là, cô thích là thích hần cùng Tiểu Dư hai người cùng ở một chỗ, khi đó bầu không khí xung quanh bọn họ rất khoái lạc vui vẻ.

Nàng muốn kỳ thật là cái loại cảm giác này, mà không phải Tiêu Kỳ.

Nhưng mà cho dù hiểu được điểm này, khi Tiêu Kỳ đối mặt trực tiếp hướng nàng thẳng thắn thành khẩn nói người trong lòng hẳn là Tiểu Dư, cô vẫn là cảm thấy đau và thực bị thương.

Vì sao mọi người đều nói cô nhu thuận, lúc còn nhỏ, nói cô xinh đẹp, nói cô tốt, kết quả cuối cùng mọi người thích đều là Tiểu Dư, lựa chọn cũng đều là Tiểu Dư mà không phải cô?

Cô thật sự cảm thấy thực bị thương.

Cô lập tức không khóc, cũng không có hỏi vì sao, bởi vì có khí chất, tính tình lại tốt Hạ Tiểu Tiệp là sẽ không khống chế được mà khóc nháo, cô chỉ biết thành thực lý trí nhận hết thấy, bình tĩnh nói:” Không quan hệ, ta đã biết.” Sau đó gạt gạt đầu, xoay người rời đi, thành toàn yêu cầu chia tay của đối phương.

Roi lệ, sẽ chỉ ở chỗ không người nhìn thấy.

Tỷ như, ở tiểu góc công viên không người.

Nàng cũng không phải bởi vì cùng Tiêu Kỳ chia tay cảm thấy thương tâm mới khóc, mà là cảm thấy thực ủy khuất, nên rất muốn khóc.

Cô không biết, nước mắt chính là không ngừng mà theo trong mắt toát ra đến, sau đó thẳng xuống dưới.

Không biết ở đâu nghe qua một câu như vậy: “ Khi muốn khóc, chỉ cần ngẩng đầu nhìn lên trời, nước mắt sẽ không chảy xuống mà chảy vào trong lòng”.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên trời, bầu trời xanh thăm một mảnh, rất đẹp, nhưng cô vẫn không cảm được mà rơi nước mắt—

” Khách tra!” (tiếng bấm máy ảnh)

Một tiếng vang thanh linh vang lên làm Hạ Tiểu Tiệp giật mình, nàng nhanh chóng quay đầu, chỉ thấy chung quanh công viên vốn không có người nào, không biết từ khi nào xuất hiện một người xa lạ, nhưng lại phi thường vô lễ cầm máy ảnh hướng cô mà bấm máy.

Hần. Vừa rồi là ở chụp cô sao?

” Ngươi ở đó chụp cái gì?” tiếng rống giận dữ đột nhiên ở chỗ sâu trong yết hầu của cô vọt ra, làm cô cảm thấy rất xa lạ, lại có loại cảm xúc khoái cảm phát tiết.

Đối mặt với cô lại thanh linh nghe tiếng rống giận dữ, người xa lạ tựa hồ giật mình sửng sốt một chút, lập tức á náy mở miệng giải thích, ” Thực xin lỗi, bởi vì vừa rồi hình ảnh rất có cảm giác, cho nên ta—”

” Ta hỏi ngươi ở chụp cái gì? Ở chụp ta sao? Ngươi có chụp ta sao?” Cô tức giận hỏi hẳn, đem nước mắt trên mặt lau đi, theo ghé công viên đứng lên, bùng bùng khí thế hướng đối phương đi đến.

Cô chưa bao giờ từng như thế khí thế đối với người khác, tức giận đến tận trời lớn tiếng nói chuyện với người khác, cho nên mọi người đều nói nàng tính tình rất tốt.

Trên thực tế của cô tỉnh tỉnh thật sự tốt không? Chỉ có cô biết, cô chính là bởi vì mọi người đều nói cô nhu thuận nghe lời, nói cô lúc còn nhỏ thành thực, mới bất tri bất giác đầu đi bản tính chân thật của chính mình.

Hắn về mặt khó xử, ôn tồn nói: “Tiểu thư, phim của tôi không chỉ chụp cô, còn chụp những người khác nữa.”

“Đó là chuyện của anh. Đưa phim ra đây.”

“Tiểu thư, làm ơn có chút đạo lý đi.”

“Ai không có đạo lý? Anh chụp tôi mà có hỏi ý kiến của tôi sao? Tôi có cho phép anh chụp tôi sao? Tôi có đồng ý cho anh chụp sao? Có sao?” Hạ Tiểu Tiếp khí thế bùng bùng. Biết là giận chó đánh mèo nhưng không thể không chế được chính mình.

“Tôi thừa nhận không có hỏi ý kiến của cô trước khi chụp, là tôi không đúng. Nhưng...”

“Hãy bớt nói vớ vẩn đi, chỉ cần đem phim giao ra đây là đủ rồi.” Cô nổi giận đùng đùng cắt ngang lời đối phương, đem hết những cảm xúc khó chịu phát ra ngoài.

La Khiêm đột nhiên trầm mặt, cúi đầu xuống dưới.

Hắn là nhiếp ảnh gia thích chụp ảnh tự do, kì thật còn thương xuyên gặp phải tình huống này. Bị xâm phạm riêng tư khiến người ta tức giận, truy đánh hoặc vơ vét tài sản. Hắn đã sớm thấy nhưng không thể trách, cũng học rất nhiều các biện pháp đề ứng phó. Nhưng hắn phải nói rằng, hắn chưa từng gặp ai trong ngoài không đồng nhất như cô gái đứng trước mặt hắn lúc này.

Cô nhìn rất được, mặt nhỏ, chỉ có hai bàn tay to, da trắng, đẹp như tranh vẽ, các đường nét trên mặt tinh tế, mang chút cổ điển.

Cô ngồi im lặng ở trên ghế trong công viên, mắt nhìn lên trời, gió thổi làm váy bay nhẹ, mái tóc gương nhẹ, cả người yên lặng không động, nước mắt chậm chảy xuống.

Hình ảnh đó sâu não, cũng đẹp khiến cho người ta nín thở. Làm hắn giống như ma nhập, không tự chủ được.

Sao biết khi chất ôn nhu tuyệt sắc giai nhân, vừa động đứng lên lại thành một người không phân rõ phải trái như vậy. Trong ngoài không đồng nhất chút nào.

Tóm lại, nếu gặp gỡ, vẫn là phải nghĩ biện pháp giải quyết trước mắt tình huống mới được.

“Tiểu thư, chúng ta cũng không thể thương lượng sao?” Âm điệu nhẹ nhàng, hắn mở miệng nói. Nhưng đối phương không hề lay động, vẫn kiên trì trừng mắt nhìn hắn.

“Thương lượng cái gì? Mau đem phim ảnh ra đây.” Hạ Tiểu Tiếp lớn tiếng nói.

“Tiểu thư, cô làm ơn nói đạo lý một chút có được không?”

“Anh một chút lễ phép cũng không hiểu. Chưa có sự đồng ý của người khác đã tùy ý chụp ảnh. Dựa vào cái gì mà muốn tôi nói đạo lý?” Cô không khách khí hỏi lại hắn. “Mau đưa phim cho tôi.”

“Tiểu thư, không phải tôi không muốn đưa phim cho cô mà cuộn phim này thực sự còn có ảnh chụp khác...” La Khiêm nhẫn nại hướng Hạ Tiểu Tiếp giải thích, nhưng lại bị cô ngắt lời.

“Anh nhất định không giao ra? Được, tôi sẽ lấy nó.” Nói xong, cô liền đánh về phía hắn.

Không thể tưởng tượng được cô không cần nghe hắn nói cho hết lời, liền động thủ thật, nhắm hướng hắn mà đánh tới. La Khiêm kinh ngạc hết sức, vội vàng cầm máy ảnh ở trong tay giơ cao lên phía trên đầu để đề phòng bị cô cướp đi.

Máy ảnh là tất cả của hắn, là ước mơ của hắn, là tài sản của hắn. Nếu bị phá hủy, cuộc đời của hắn cũng sẽ bị huỷ một nửa. Vì vậy, hắn muốn bảo vệ chiếc máy ảnh này cho thật tốt.

Hắn giơ hai tay lên cao, lùi về phía sau. Nhưng Hạ Tiểu Tiếp nhanh hơn, bị cô kéo lấy quần áo.

Khi đứng gần, Hạ Tiểu Tiếp mới phát hiện ra người trước mặt cao hơn mình khoảng một cái đầu. Không chỉ có tay dài, máy ảnh hắn giơ cao quá đầu, dùng nói là lấy, ngay cả chạm vào cô cũng không thể làm được.

Nhưng cũng bởi vậy mà lửa giận trong mắt cô càng thêm nhiều. Quên đi thẹn thùng, quên luôn cả nguyên tắc nam nữ thụ thụ bất thân, quên nốt chuyện hai người lần đầu tiên gặp mặt, cả người như dựa vào hắn để bắt lấy đôi tay đang cầm chiếc máy ảnh giơ lên cao kia, bắt nó rơi xuống dưới.

“Dừng tay.”

Cô nghe thấy hắn gầm nhẹ, nhưng không để ý đến, dùng lực bấu vào vai hắn để hướng lên trên muốn cướp lại máy ảnh, nhưng hắn lại đổi qua tay trái.

Cô cũng dõi theo, vói tay lên đánh vào tay hắn đang ở giữa không trung.

“Dừng tay!” La Khiêm sắp bị cô bức đến phát điên rồi.

Thân thể phía trên của cô có một mùi rất thơm, toát ra theo từng động tác, một lần nữa xông vào mũi.

Thân thể của hắn mềm mại, bộ ngực đầy đặn, cũng theo động tác toát ra, một lần lại một lần đụng chạm đến hắn.

Cô gái này rốt cuộc có biết hành động của cô ta ở giờ phút này thiếu khôn ngoan đến mức nào không? Có biết ở đây cây cối rậm rạp, bốn bề vắng lặng, nếu hắn muốn làm gì với cô thì chắc chắn cô sẽ gặp nguy hiểm.

“Được, dừng lại, tôi đem phim đưa cho cô là được!” Bộ ngực đầy đặn của cô của cô không ngừng đụng chạm vào hắn, rốt cuộc không nhịn được, hắn đầu hàng.

Hạ Tiểu Tiệp nghe vậy rốt cuộc dừng tay ngừng lại, lùi ra phía sau, đối diện với hắn nói “Đưa đây.”

“Cho tôi địa chỉ của cô, tôi sẽ mang phim gửi cho cô.” Hắn nhìn cô cam đoan.

Đôi mắt cô đột nhiên đanh lại, tức giận khó tin. Hắn dám lừa gạt cô.

“Bây giờ tôi sẽ...” Cô cố ý làm khó dễ hắn, lớn tiếng nói.

La Khiêm nhìn cô, trên mặt đan xen hai lại cảm xúc, nhẫn nại và bất đắc dĩ.

“Nếu cô nhất định không tin lời tôi, thì chỉ có một biện pháp. Tôi mời cô về nhà, đợi sau khi rửa ảnh xong, tôi sẽ đem phim đưa cho cô.” Hắn dứt khoát nói với cô biện pháp duy nhất. Sau đó, hắn thành khẩn giải thích, “Cuốn phim này có rất nhiều bức ảnh quan trọng đối với tôi. Tôi không muốn vì sai lầm nhất thời của mình mà công sức bấy lâu nay bị huỷ hoại toàn bộ. Vì vậy, mong cô đồng ý.”

“Anh cho rằng nói như vậy thì tôi sẽ từ bỏ sao?” Cô tức giận, trừng mắt nhìn hắn.

“Tôi không có nghĩ như vậy. Tôi chỉ hy vọng cô đồng ý. Máy ảnh và chụp ảnh là toàn bộ cuộc sống của tôi.” Hắn chân thành nhìn cô giải thích.

Hạ Tiểu Tiệp cắn cắn môi dưới, trong lòng thầm nghĩ hắn nói khoa trương như vậy, cho dù là sự thật thì cô sẽ bỏ qua, không so đo cùng hắn sao? Nghĩ như vậy, cô lại càng muốn so đo cùng hắn. Ai kêu hắn không sớm phát hiện ra. Chọn lúc nào không chọn lại nhằm đúng lúc tâm tình cô tệ nhất. Hắn xuất hiện thật đúng lúc. Có người để cô phát tiết giận giữ trong lòng.

“Được. Quyết định vậy đi. Tôi sẽ đi cùng anh. Dừng cho là tôi sợ anh.” Cô rùng mình liếc hắn một cái, khẩu khí vẫn không tốt như cũ.

Người thật sự hắn là sợ đi.

La Khiêm rất muốn nói với cô, hai người dù sao cũng là cô nam quả nữ, nam sinh ở khí lực cùng thể trạng thượng lại chiếm tuyệt đối ưu thế, nếu hắn trong lòng nảy sinh ý niệm xấu, cô như vậy không chút nào bố trí phòng vệ cùng hắn đi, quả thực chính là dương nhập hổ khẩu, chết như thế nào cũng không biết.

Nhưng hiện tại chuyện đó không phải là chính. Cái chính là hắn muốn nhanh chóng đem cuốn phim đó cho cô để thoát khỏi cô gái trong ngoài không đồng nhất này, đỡ phải phiền phức.

Gật gật đầu, hắn nhìn cô nói: “Đi bên này.” Sau đó xoay người dẫn đường.

“Anh tốt nhất đừng lừa tôi. Ba tôi là cảnh sát, phụ cận vừa vặn là địa bàn quản lý của ba tôi. Có rất nhiều người biết tôi là con gái của ông.” Đang đi ở phía sau, cô đột nhiên nói to.

La Khiêm nghe vậy liền nhủ mảy, khoe miệng không tự chủ được nhếch lên. Thì ra là thế, hắn bưng bình, khó trách cô gái đó lại không sợ hãi khi đi cùng một người đàn ông xa lạ.

Cứng cỏi đi một chút, phía sau đột nhiên có một lão bà bà nhặt mót đầy một chiếc xe ba bánh chất đầy giấy vụn, cố hết sức tiêu sái đứng ở lối đi bộ, cơ hồ chiếm cứ một nửa độ rộng của đường cái, cực kỳ nguy hiểm.

La Khiêm không chút nghĩ ngợi lập tức đem máy ảnh giao cho Hạ Tiểu Tiệp, đi nhanh đuổi theo.

“Bà à. Đề cháu đẩy giúp. Bà muốn đẩy đi đâu?” Hắn hỏi bà lão, nắm lấy tay cầm, dùng sức đẩy se cùng bà.

“A. Cảm ơn cậu, chàng trai trẻ. Ta muốn tới phía trước chỗ thu mua phế liệu (nguyên văn: trừ nguyên thu về tràng... chỗ này bà lão nói ko thạo tiếng ĐL nên thành ra thế).” Bà lão nói hông thạo tiếng Đài Loan, trả lời.

“Cháu giúp bà nên sẽ nhanh thôi. Về sau thì hãy nhờ mọi người ấy. Không cần tới quá gần đường đâu. Như vậy sẽ rất nguy hiểm. Bà nhớ không?”

“Được rồi, ta biết. Cảm ơn cậu, chàng trai.”

“Không cần cảm ơn đâu ạ.”

Đi một chút, rốt cuộc cũng đến chỗ thu mua phế liệu. La Khiêm làm người tốt, thẳng đến lúc bà lão đem đồ trên xe xuống để đổi lấy tiền, giao cho bà xong lại xin bà lão cho hắn chụp mấy bức ảnh rồi mới xoay người đi. Sau đó, hắn nghẹn họng, nhìn trần trời vào cô gái đi cùng mình.

Hắn bối rối, không biết làm sao. “Ta...” Nên nói cái gì?

Hắn làm sao lại quên mất hoàn toàn sự tồn tại của cô? Lần này thì chết chắc rồi.

“Còn chuyện gì nữa không? Nếu không thì anh muốn ở đây bao lâu?”

Cô lại không tức giận, hướng hắn mỉm cười?

La Khiêm có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng thông minh không nghi ngờ vận mình tốt, lập tức gạt đầu với cô, xoay người rồi đi về nhà hắn.

Đây là một khu nhà cũ, phòng cho thuê quảng cáo sát bên vách tường, các phòng san sát đến cơ hồ mau làm cho người ta thấy không rõ lắm. Cửa sắt bị gỉ, có cái chìa khóa cắm vào, lại dùng lực đẩy rất mạnh thì hai cánh cửa kia mới mở được.

Đi vào cửa, lại đi qua một cái gác nhỏ, tiếp theo đi lên cầu thang, lên lầu 2.

Nguồn sáng duy nhất là từ lầu hai, cách cầu thang một khoảng.

“Thực xin lỗi, đèn cầu thang hỏng rồi, chủ cho thuê nhà vẫn chưa đến sửa. Cô hãy nhắm mắt lại rồi mở ra. Như vậy sẽ không cảm thấy sợ nữa.” Hắn nhìn cô nói.

Hạ Tiểu Tiệp đột nhiên hối hận vì thấy mình có chút lỗ mãng. Cô thấy mình ngu xuẩn vì nhất thời không làm chủ được cảm xúc nên mới đi đến bước như thế này.

Cùng một người đàn ông đi, lại còn cùng hắn đi vào một gian nhà cũ nát, rốt cuộc thần kinh của cô có vấn đề gì? Nếu hắn tâm hoài bất quỷ, nổi lên thú tính đối với cô hoặc tiên sát hậu gian trong lời nói. nếu cô có mệnh hệ gì, ba mẹ cùng Tiểu Dư phải làm sao?

Nếu hắn thật sự có ý đồ xấu, lúc trước ở công viên vắng người, rậm rạp, hắn không tận dụng cơ hội xâm phạm cô, căn bản không cần phải đưa cô đi qua vài con đường, qua vài cửa hàng có máy chụp ảnh tiện lợi, qua bưu cục, rồi mới tới nơi này để hành hung cô.

Trừ phi đầu hắn có vấn đề.

Khi đến nơi này, cô mới thấy sợ, mới nghĩ đến chạy trốn. Bây giờ đã quá muộn chưa? Quên đi, đã đến thì đành phải vào vậy.

Cô hiếm khi không khổng chế được... Không đúng, chính xác là từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ cô không khổng chế được bản thân. Mà hắn, cô không biết tên, đã nhìn thấy bộ dạng cô tức giận. nên biết, bề ngoài cô nhu nhược, để chọc nhưng thực tế thì ngược lại.

Nếu hắn có can đảm, dám làm gì cô, có chết cô cũng sẽ kéo hắn làm đệm lưng.

“Thực xin lỗi, nơi này thực sự rất tối, nếu cô sợ, có thể cầm tay của tôi.” Thấy cô không nhúc nhích, La Khiêm do dự mở miệng.

“Không cần.” Cô quả quyết cự tuyệt, sau đó nắm lấy tay vịn cầu thang đi lên trên.

Trên đến lầu hai, phía cuối hành lang có một cái cửa sổ, ánh sáng len vào, bỗng chốc sáng lên rất nhiều.

Cô tổng cộng phải đi qua 5 cửa, có 5 gian phòng, hắn đi đến một gian nằm ở phía cuối, lấy chìa khoá mở cửa ra, sau đó đi vào bên trong. Hạ Tiểu Tiệp chần chờ một lúc rồi mới đi theo vào.

Trong phòng bài trí rất đơn giản. Ngoại trừ chiếc giường, một cái tủ quần áo cùng giá áo

Trong phòng bài trí xuất hồ ý liệu ở ngoài keo kiệt, trừ bỏ hé ra giường, một cái tủ quần áo cùng giá áo, cùng với một chiếc ghế dựa ở ngoài, trong phòng hầu như cái gì cũng không có.

“Phiền cô chờ một chút.”

Hắn không quay đầu lại mà nói với cô, tiếp theo cầm một vài thứ, đi đến WC để rửa ảnh đã chụp. Cô ngồi một chỗ ở phía ngoài chờ đợi.

Hạ Tiểu Tiệp há hốc mồm, bởi vì lần đầu tiên có người coi cô như không tồn tại. Lúc trước vì giúp đỡ bà cụ. Hiện tại thì...

Chẳng lẽ vì cô đứng ở công viên khóc, hay là bản tính giả bộ đoan trang, hiền dịu bị lộ ra khiến cho người khác chán ghét, không ai thích. Bằng không, thái độ của hắn đối với cô là như thế nào vậy? Dù tốt xấu gì cũng phải mời cô ngồi hay mang nước đến cho cô uống. Đây là loại lễ phép cơ bản nhất mà hắn lại không biết ư?

Liếm liếm cánh môi, cô đúng là đang khát.

tĩnh đều chụp rất sinh động.

Mỗi một bức ảnh chụp đều có một câu chuyện xưa.

Mỗi một bức ảnh chụp đều có thể làm xúc động lòng người.

Giống như bức ảnh này tiểu hài tử bởi vì kem rớt xuống đất mà gào khóc, thoát nhìn thật đáng thương; hình ảnh tịch dương rù xuồng, chuyên chú cho người khác không cảm giác thời gian lưu động; đi lại rộn ràng trong đám người người qua đường, hồ hững làm cho người khác trái tim lạnh ngắt; bộ dạng đây áp lực khi chờ đồ làm cho người ta hít thở không thông; còn có hé ra khuôn mặt đứa nhỏ trưởng thành sớm, kia vẻ mặt mĩa mai, ánh mắt lạnh lùng ...

Cô không biết nên nói như thế nào, chỉ cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

Cô chưa bao giờ xem ảnh chụp mà lại xúc động như vậy.

Đây rõ ràng chỉ là ảnh chụp thôi mà, tại sao lại làm cho cô có cảm giác như chính mình từng trải qua cảnh này, cảm động lây cảm thụ?

Cô không hiểu về chụp ảnh. Cũng không biết trên bức tường kia, bức nào chụp tốt, bức nào chụp dở. Nhưng quả thực, những bức ảnh đó làm cho con người xúc động, cảm nhận được trong tâm hồn.

Phi thường phi thường khác sâu, khác sâu như vậy nhưng lại làm cô có cảm giác sợ hãi...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ném Trái Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Uy.” Tuy rằng không phải là gọi tên của mình, nhưng người bình thường đang đi, nghe thấy phía sau có một tiếng “Uy”, phần lớn đều theo phản xạ tự nhiên mà quay đầu nhìn lại xem có phải gọi mình không. La Khiêm cũng không ngoại lệ.

Hắn quay đầu lại xem, đảo mắt một lượt ở phía sau xem có ai vẫy tay hoặc chạy về phía hắn không. Kết quả không có.

Xem ra âm thanh kia không phải là gọi hắn.

Hắn quay lại, tiếp tục đi về phía trước. Nhưng đúng lúc đó, âm thanh kia lại vang lên sau vài giây.

“Uy”

Hắn chần chờ, cước bộ dừng lại. Không tự chủ được lại quay đầu về phía phát ra tiếng gọi. Lúc này thấy có một nữ sinh mặc váy đi về phía hắn.

Hắn nhìn nữ sinh kia, nữ sinh kia cũng nhìn lại. Hắn đột nhiên tròn to hai mắt, nhớ tới gương mặt trắng không tì vết, mi mục như vẽ.

Cô gái đó trong ngoài không đồng nhất, vừa đúng là mỹ nữ điển hình.

Cô gái đó hung hãn hướng hắn đòi tấm ảnh chụp, kết quả là khi đem phim ra để đưa cho cô thì cô lại biến mất không rõ tung tích.

Hạ Tiểu Tiệp đi đến trước mặt hắn.

“Anh...” Hắn chỉ tay vào cô, đột nhiên cảm thấy như vậy không quá lễ phép, vội buông tay xuống.

“Tại sao hôm đó đột nhiên lại không thấy cô? Không phải cô muốn lấy cuộn phim sao? Tôi đã chuẩn bị để đưa cho cô, nhưng lại để ở nhà, không có mang bên người.” Hắn nhìn cô nói.

“Tôi có thể cùng anh về để lấy.” Hạ Tiểu Tiệp trả lời. Dù sao cũng đã đến một lần, lần thứ hai cũng vậy thôi.

Trên thực tế, cô cũng không phải tới tìm hắn để so đo về tấm ảnh, chỉ là vô tình nhìn thấy ở trên đường, bất tri bất giác liền gọi hắn lại. Khi hoàn hồn thì đã ở trước mặt hắn.

Bản thân rất ngạc nhiên, há hốc mồm, nhưng may mắn là hần chủ động nhắc tới chuyện cuộn phim làm cho cô có bậc thang mà leo xuống, nói cách khác là có chút xấu hổ.

Ngày đó, cô cũng không biết vì sao lại đột nhiên rời đi. Có lẽ bởi vì thấy hần có sở thích chụp ảnh, đột nhiên thấy việc mình mượn chuyện để trút giận lên đầu rất đáng xấu hổ nên vội vàng rời đi.

Tóm lại, cô cũng không biết rốt cuộc chính mình đã xảy chuyện gì, ngày đó, cô cảm thấy mình rất kỳ lạ.

“Bây giờ không được.” La Khiêm lắc đầu nói.

“Vì sao?” Cô hỏi lại.

“Tôi phải đi làm.”

“Vào lúc 4 giờ?” Cô nhin không được, hoài nghi hỏi.

“Tôi làm ở lớp chồi(cái này chắc ai cũng biết là cấp lớp ở mẫu giáo), từ 4 giờ đến 12 giờ.”

Về mặt hần bình tĩnh làm cho Hạ Tiểu Tiệp không thể lại nghi ngờ hần.

“Được. Buổi chiều ngày mai, 3h, tôi đến tìm anh để lấy. Có thể chứ?”

“3 giờ không được.”

“Anh 4 giờ mới đi làm, vì sao 3 giờ không được?” Âm điệu của cô cao lên. Hoài nghi không biết có phải là anh ta cố ý hù dọa cô chứ.

“Tôi có một việc khác vào giữa trưa. Hôm nay là được nghỉ lễ cho nên bây giờ mới có thể xuất hiện ở trong này.” Hần nhìn cô giải thích.

Hạ Tiểu Tiệp trừng mắt nhìn hần, không thể tin được hần nhìn thế nhưng lại kiềm hai việc liền.

“Anh thực thiếu tiền?” Cô không tự chủ được, thốt lên hỏi.

Không thể nào nghĩ được cô trực tiếp hỏi một vấn đề như vậy, La Khiêm ngây người ngẩn ngơ, mỉm cười nhưng không trả lời.

“Cô thực sự vội sao? Nếu vậy thì có thể cho tôi địa chỉ nhà của cô, tôi sẽ đem cuộn phim gửi cho cô.” Hần nói.

“Anh thường dùng cách này để xin địa chỉ của nữ sinh sao?” Cô nghi hoặc liếc mắt một cái, đánh giá hần.

La Khiêm lại ngẩn ngơ, nhin không được lộ ra biểu tình dờ khóc dờ cười.

“Nếu không có cách nào mà cũng không cho tôi địa chỉ, vậy thứ ba có thể chứ? Tôi được nghỉ thứ 3.” Hần sửa lại, hy vọng không làm cho cô cảm thấy mình có rắc tâm khác trong lời nói.

“Được. Máy giờ?” Cô xem xét, gật đầu hỏi.

Hần do dự một chút rồi nói “Ba giờ chiều, có thể chứ?”

“Được.” Cô lại gật đầu.

“Vậy là được rồi.” Hần nhìn xuống đồng hồ đeo tay, ại ngẩng lên nhíu mày nói: “Thực xin lỗi, tôi phải đi làm cho nên đi trước. Gặp lại sau.” Nói xong, hần quay đầu vội vã rời đi.

Nhìn theo hần chạy bộ rồi đi đến khi bóng dáng hoàn toàn biến mất trước mắt mới thôi, Hạ Tiểu Tiệp thu ánh mắt lại.

Vậy buổi chiều thứ ba, ba giờ sao? Tuy rằng còn những một tuần nữa mới đến, nhưng cô bắt đầu mong đợi thứ ba đến nhanh nhanh một chút.

Nhìn theo hần chạy bộ rồi đi, thẳng đến hần bóng dáng hoàn toàn biến mất ở trước mắt mới thôi, Hạ Tiểu Tiệp thế này mới đem ánh mắt cấp thu trở về.

Từ khi Tiểu Dư xuất ngoại, sau đó chia tay với Tiêu Kỳ, mấy ngày này, cuộc sống của cô có thể dùng bốn chữ “Cái xác không hồn” để hình dung.

Mỗi ngày đúng giờ rời giường, ăn xong bữa sáng ra khỏi nhà, đứng giờ ở đi học liền đi học, đến giờ về thì sẽ trong vòng 30 phút về tới nhà, sau đó làm bài, lên mạng, nhắn người, ăn cơm chiều, xem tivi, tắm rửa, ngủ. Một ngày cứ như vậy chấm dứt, chỉ có cảm giác chán nản, vô vị. Bộ dáng không có một chút tức giận.

Lúc Tiểu Dư ở nhà, bởi vì cô cứ nằm trên giường, mới sáng sớm đã khiến cho trong nhà gà bay chó sủa, náo nhiệt vô cùng.

Lúc còn cùng đi học, Tiểu Dư ngẫu nhiên đến, đi cùng một vài người bạn, sau đó làm cho không khí xung quanh cô trở nên rất thú vị, rất náo nhiệt. Tất cả điều do Tiểu Dư ban tặng nên việc xã giao của cô cũng nhiều lên.

Sau khi tan học về nhà, không cần phải nói, Tiểu Dư nói cho bố mẹ nghe những việc đã xảy ra ở trường, kể cả của mình và bạn. Vì vậy, mọi chuyện đã xảy ra mẹ đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Chỉ cần có Tiểu Dư ở nhà, không bao giờ sẽ cảm thấy cảm giác nhàm chán.

Cô thực sự rất nhớ Tiểu Dư, rất nhớ, rất nhớ. Những cô chính là kẻ đầu sỏ đã bức Tiểu Dư phải bỏ nơi này mà đến đất nước xa xôi kia. Thì ngay cả đánh nhau cũng gọi điện thoại nói cho cô nghe. Nghe thanh âm sáng sủa của muội muội, một chút cô cũng không dám.

Cô thật sự rất hối hận. Rất hối hận.

Buổi sáng ba đi làm sau, tiếng điện thoại ở phòng khách vang lên, mang đến một tin tức xấu.

Đại a di dậy tập thể dục buổi sáng ở công viên, thể nhưng trên đường về nhà đã gặp tai nạn xe cộ.

Mẹ nhận được tin, bộ dạng hoang mang, lo sợ vô cùng làm cho Hạ Tiểu Tiệp quyết định trốn học, cùng mẹ đến bệnh viện thăm đại a di.

Kết quả là đại a di bị gãy xương ở tay phải, mất cá chân, khuỷu tay bị trầy da tuy nhiên cũng không có nhiều trở ngại. Xem như còn may mắn.

Xác định thương thế của đại a di không sao, mẹ cùng đại a di đồng thời đuổi cô ra khỏi bệnh viện, kêu chạy nhanh đến trường.

Vấn đề là cho dù cô hiện tại có đi nhanh cỡ nào, cũng không đến kịp tiết đầu tiên nha.

Tóm lại, mặc kệ cô nói gì, cuối cùng cô vẫn bị đuổi ra khỏi bệnh viện.

Tiết đầu không tới kịp rồi, còn hai giờ nữa mới tới tiết học kế tiếp, vì vậy hai giờ này cô làm thế nào để cho qua thời gian đây.

Đúng rồi, buổi sáng do đột nhiên có tin tức ngoài ý muốn, ngay cả bữa sáng cô cũng chưa kịp ăn, vội vàng cùng mẹ tới bệnh viện, đi ăn bữa sáng bây giờ tốt lắm.

Quyết định, Hạ Tiểu Tiệp cưỡi xe máy, nhìn xem ở ven đường, có cái gì có thể hấp dẫn cô dừng lại mua bữa sáng.

Sữa đậu nành Tứ Hải, Yara Hamburgo, Mc Donald, mạch vị đắng, thủy tiên bao...(A Tử: 2 món phía sau ta thật ko bit nó là món gì híc ai bit thì chỉ dùm để ta sửa).

Bữa sáng bây giờ đúng là nhiều, thật khó lựa chọn.

Phải cảm ơn mẹ mỗi ngày vì cô mà vất vả chuẩn bị bữa sáng, làm cô không mất thời gian phải suy nghĩ xem nên ăn cái gì.

Con cái có mẹ chăm sóc thật tốt.

Một lần mẹ không chuẩn bị bữa sáng khiến cho cô phiền não như vậy, không biết Tiểu Dư ở một mình có suy nghĩ giống như cô không.

Nghĩ như vậy, tâm tình của cô đột nhiên ủ dột, không muốn chọn lựa bữa sáng nữa, nhìn thấy ven đường có cửa hàng tiện lợi liền dừng xe lại, tùy tiện mua ít đồ ăn đồ uống là tốt rồi.

Có lẽ, Tiểu Dư ở nước ngoài, nhiều lắm cũng chỉ có thể ăn như vậy?

Dừng xe trước cửa cửa hàng tiện lợi, cửa tự động mở ra, có tiếng của nhân viên cửa hàng liền nói “Hoan nghênh quang lâm”.

Cô đi đến chỗ đặt bánh trước tiên, cầm một cái bánh dừa, rồi tới chỗ bán đồ uống, cầm một ly sữa tươi rồi đi đến quầy tính tiền, tầm mắt lơ đãng đảo qua quầy trong của nhân viên cửa hàng, đột nhiên giật mình, không tin có chuyện trùng hợp như vậy.

“Anh rốt cuộc là làm bao nhiêu việc hả?” Cô không tự chủ được, nhìn đối phương hỏi.

Mới đầu La Khiêm không chú ý người khách tình tiền có bộ dạng ra sao, nghe thấy tiếng nói, ngẩng đầu nhìn về phía cô, sau đó nhận ra cô đến.

“Là cô.” Hần mỉm cười.

“Anh rốt cuộc là làm bao nhiêu việc tất cả? Giữa trưa một việc, làm ở lớp chồi một việc, làm việc cả ở cửa hàng tiện lợi?” Cô không thể ngăn mình lấy ngữ khí trào phúng ra nói chuyện, bởi vì hần ta thật sự rất đáng giận!

“Việc này là bạn tôi nhờ giúp, lúc này làm, những cũng không phải mỗi ngày đều có.” Hần kiên nhẫn giải thích.

“Anh nói như vậy giống như anh hy vọng mỗi ngày đều có. Anh rất thiếu tiền sao?”

La Khiêm sợ run một chút, mỉm cười, không trả lời.

“Tổng cộng mười bảy đồng.” Hắn nói.

Cô xem hắn liếc mắt một cái, cầm hai mươi đồng cho hắn.

Hắn tìm ba đồng tiền lẻ, đưa cho cô cả hoá đơn.

Hạ Tiểu Tiệp không biết nên nói gì, đành phải cầm lấy bữa sáng chuẩn bị rời đi. Vừa mới xoay người liền nhìn thấy một gã nam sinh mặc đồng phục nhân viên giống hắn, đi tới quỳ nói với hắn: “La Khiêm, cậu có thể tan tằm.”

La Khiêm? Thì ra tên hắn là La Khiêm. Cô thầm nghĩ.

“Đây là tiền ngày hôm nay cậu giúp tôi, 100 đồng. Lần sau có gì lại nhờ cậu.” Nam sinh nói xong, liền đưa tiền cho hắn.

“Cảm ơn.” Hắn nhận lấy tiền, vẫn đứng tại chỗ liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó đi ra phía sau đến kho hàng kiêm phòng nghỉ, biến mất sau cánh cửa.

“Mỹ nữ, người sẽ không là bạn gái của La Khiêm đi?” Nam sinh kia đột nhiên mở miệng nói.

“Không phải.” Cô hướng về phía hắn nói, không khỏi cúi đầu nhủ mi. Thực không thích hắn dùng từ “bạn gái” này chút nào.

“Tôi nghĩ cũng là thế.” Nam sinh gật đầu nói.

Cô nhìn hắn nghi hoặc, hoàn toàn không hiểu có gì ẩn khấp giữa lời hắn nói. Cô tưởng hắn hỏi cô có phải không?

“Tên kia là cô nhi. Kiếm tiền nuôi sống chính mình cùng chụp ảnh, ổng không mang nỗi mình ổng, làm sao lại có thời gian gặp bạn gái?” Có lẽ nhìn ra sự nghi ngờ của cô, hắn chủ động giải thích.

“Cô nhi?”

Hạ Tiểu Tiệp chỉ nghe thấy hai chữ này.

“Đúng vậy, cậu ta sống ở cô nhi viện, bằng cấp chỉ tới trung học, có học đại học. Nghe nói cậu ta chỉ học đại học có một năm, sau đó vì mê chụp ảnh, hơn nữa lại không có tiền đóng trước học phí nên tạm nghỉ học. Kỳ thật, đôi khi tôi rất ngưỡng mộ cậu ta, một người muốn làm gì thì làm, không có người nhà bên cạnh ở bên tai nói nhiều, bắt mình phải làm cái này cái nọ. Nhưng tôi cũng không nghe lời như vậy là được...”

Nam sinh kia dần đem đề tài chuyển hướng tới mình, ánh mắt nhìn cô ý đồ muốn thu hút sự chú ý của mỹ nữ.

So với vẻ đẹp trai của La Khiêm, trừ việc khuôn mặt của hắn không đẹp bằng, điều kiện của hắn tốt hơn một trăm lần, đừng nhìn hắn mặc đồng phục làm công ở cửa hàng tiện lợi, ba hắn mở công ty riêng, có rất nhiều tiền trong nhà.

Hạ Tiểu Tiệp đã có thói quen ứng phó với loại người mượn cơ hội để gần gũi cô. Cho nên, khi vừa nghe thấy hắn chuyển đề tài nói về mình, cô nhìn hắn mỉm cười, nhẹ nhàng cúi đầu, xoay người rời đi.

Cô nhi.

Cô chưa từng nghĩ rằng La Khiêm là cô nhi, bởi vì xung quanh cô chưa bao giờ xuất hiện loại người này, cũng bởi vì tính hắn thiện lương cùng tính tình chịu đựng, nhẫn nhục rất tốt.

Cô nhi, chính là bị cha mẹ vứt bỏ hoặc qua đời, không có người thân, bạn bè nguyện ý nuôi nấng đứa nhỏ.

Bình thường, người gặp phải cảnh ngộ không công bằng như thế này, không phải đều có vẻ hận đời, nghi kỵ, lạnh lùng, có vẻ hi hận vô thường, cho rằng trên thế giới này tất cả mọi người đều có lỗi với hắn? Nhưng hắn lại không như vậy, ít nhất có cùng suy nghĩ với cô, cách xa cô nhi rất nhiều.

Nhưng cô rốt cục cũng hiểu được vì sao hắn lại ở một nơi sơ sài như vậy, vì sao lại phải một mình làm hai ba việc, liều mạng kiếm tiền.

Chỉ tốt nghiệp trung học, như vậy thì hắn không thể tìm được một công việc tốt, chỉ làm một việc một khoản thu, gánh nặng cuộc sống điều tự mình chịu, bao gồm tiền thuê nhà, điện, nước, căn bản là không đủ khả năng. Hơn nữa, hắn lại thích chụp ảnh, cần tiền chi tiêu, nếu không một mình làm nhiều việc thì căn bản không thể cân bằng chuyện thu chi.

Nhưng hắn rốt cuộc có lo cho thân thể của mình. Người không phải máy móc làm bằng sắt, đến máy móc cũng phải kiểm tra định kỳ, hắn liên tục làm việc kiếm tiền, nếu ngày nào một quả mả ốm thì ai sẽ chăm sóc cho hắn? Thật là đại ngu ngốc.

Cước bộ Hạ Tiểu Tiệp đột nhiên dừng một chút, bị cảm xúc nổi giận bùng bùng của chính mình làm cho sợ hãi.

Cô đang làm cái gì vậy? Sao lại phảo kích động như vậy, tức giận như vậy? Cho dù hắn có một ốm, té xỉu thì cũng là chuyện của hắn, căn bản không liên quan gì đến cô. Cô rốt cuộc là tức giận cái gì?

Lắc lắc đầu, cô cho cảm xúc cổ mặc danh kỳ diệu rơi ra, ngồi lên xe máy, đội mũ bảo hiểm. Đang định cho xe rời đi thì lại thấy La Khiêm trong cửa hàng tiện lợi đi ra.

Thấy cô, hắn nhìn một chút rồi xoay người bước đi.

Mất thấy hắn đang đi xa, Hạ Tiểu Tiệp không tự chủ được kêu lên: “Uy.”

Nghe thấy thanh âm, La Khiêm dừng lại, quay đầu nhìn cô, thoáng chần chờ một chút rồi mới xoay hắn người, đi về phía cô.

“Có việc sao?” Hắn đi đến trước mặt cô, hỏi

“Anh hiện tại muốn đi đâu? Đến giữa trưa lại tiếp tục làm việc?” Cô nhíu mi hỏi, không thể ngăn cản bản thân mình xen vào việc của người khác.

“Công việc giữa trưa hai giờ mới bắt đầu, tôi về nhà nghỉ một chút,” Hắn thành thật trả lời, cũng không thấy kỳ lạ khi người quen sơ bất ngờ tỏ ra thân thiết.

“Anh về bằng cách nào?”

“Đi xe công cộng, 5 phút nữa là có xe.”

“Chờ xe 5 phút đồng hồ, đi vài chuyến xe? Mười lăm phút? Lại đến nhà ga trở về nhà, anh còn bao nhiêu thời gian để nghỉ một chút?” Cô không nhịn được trào phúng hỏi.

“Đại khái có một giờ.” La Khiêm cười cười, nói.

Hạ Tiểu Tiệp trừng mắt nhìn hắn, có chút bức mình. Làm sao cô lại muốn xen vào việc hắn có bao nhiêu thời gian để nghỉ ngơi? Chuyện đó căn bản là không liên quan đến cô, không phải sao? Nhưng...

“Anh có bằng lái không? Có đi xa không?” Cô hỏi hắn.

“Hả?” Hắn trừng mắt nhìn, ngạc nhiên.

“Hả cái gì? Tôi hỏi anh có bằng lái không, có thể đi xa không? Nếu có, anh hãy lái xe. Tôi đưa anh về trước rồi trở về trường học. Dù sao mười giờ tôi mới bắt đầu học, có đủ thời gian.” Cô giải thích, sau đó ra khỏi vị trí điều khiển, nhìn hắn thúc giục: “Còn không mau lên xe!”

La Khiêm không biết nên nói cái gì, giật mình sùng sốt một chút rồi mới di chuyển, sai bước đến chỗ cô.

“Cảm ơn.” Hắn nhìn cô nói lời cảm tạ, thanh âm không biết vì sao có điểm ngu ngơ.

Mặt Hạ Tiểu Tiệp nóng lên, đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ.

“Tôi có thể tin tưởng vào kỹ thuật lái xe của anh không? Cô cố ý dùng ngữ khí thoải mái nói chuyện nhằm loại bỏ cảm giác xấu hổ.

“Có thể. Nhưng an toàn là trên hết. Cô vẫn nên giúp một chút có vẻ tốt hơn.” Hắn dặn dò nói.

“Ngồi ở phía sau xe, hay là ngaoi ngồi đi?” Cô giỡn hắn, hỏi lại.

“Đều có thể.” Hắn thành thật trả lời Người này thật sự không có chút hài hước nào. Cô còn tưởng rằng bắt đầu cùng cô vui đùa, hắn không ngại cô nói linh tinh. Nhưng hắn cũng quá mệt mỏi đến mức không có tinh thần để nói giỡn?

Nghĩ đến cùng hắn về nhà sớm một phút, là hắn lại có thêm một phút đồng hồ để nghỉ ngơi, cô quyết định không tranh cãi cùng hắn, trực tiếp lên xa ngồi phía sau lưng hắn, nói: “Đi thôi.”

Kỹ thuật đi xe của hắn rất cứng, tay lái vững vàng, tới nơi nhanh hơn so với sự tưởng tượng của cô.

“Cảm ơn cô.” La Khiêm xuống xe, nhìn cô nói.

“Không cần khách khí.”

“Nếu đến đây, thì cô chờ tôi một chút, tôi lên lấy phim cho cô.”

Đột nhiên nghe thấy thế làm cô sùng sốt một chút, trong lòng nhất thời bùng lên một cơn giận dữ.

“Anh không phải là rất ghét tôi đó chứ? Cô tức giận hỏi hắn.

“Cái gì?” Hắn sùng sốt một chút.

Hạ Tiểu Tiệp tức giận liếc hắn một cái, quyết định không để ý tới hắn nữa, nhấn ga, cả xe và người lao đi. Đến cả lời nói hẹn gặp lại cũng không có.

La Khiêm đứng tại chỗ ngây như phỗng, nhìn theo bóng cô cho tới khi hoàn toàn biến mất mới hồi phục lại tinh thần.

Đang êm đẹp sao tự nhiên cô lại tức giận, hẳn có nói sai điều gì sao? Bây giờ đem phim đưa cho cô, không phải để cho chiều thứ ba cô đỡ phải đi một chuyến nữa, không phải sao?

Còn câu nói cô vừa nói là có ý gì? Có phải là thấy chán ghét cô lắm? Vì sao cô lại hỏi như vậy? Chẳng lẽ về mặt của hẳn thực thối sao? Hẳn đưa tay lên sờ mặt mình, thật không hiểu rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

“A...”

Đột nhiên ngáp một cái, hẳn thật sự cảm thấy mình mệt sắp chết, vẫn là chạy nhanh lên lầu nghỉ một chút. Nếu không làm sao hẳn chống được đến mười hai giờ đêm?

“A...”

Lại ngáp một cái, hẳn cho tay vào túi lấy chìa khoá, về nhà ngủ.

Buổi chiều thứ ba Hạ Tiểu Tiếp không có giờ học, giờ học buổi sáng đã kết thúc cùng vài chuyện có vẻ tốt với đồng học, cùng nhau ăn cơm trưa. Nghĩ rằng dù sao cũng không có việc gì, liền đến địa điểm trước thời gian – nơi La Khiêm ở.

Cô tuyệt đối không thừa nhận mình thật sự có chút khẩn cấp, nếu óc cũng chỉ là vì có thể thấy mấy bức ảnh chụp động lòng người kia, mà không phải vì hẳn. Tuyệt đối không phải.

Tối nay, Hạ Tiểu Tiếp đột nhiên đột nhiên ngăn cả người, bởi vì từ giờ đến lúc hẹn còn gần hai tiếng nữa, mà trước mắt phiên cửa sắt ri loang lổ cũng đang đóng chặt lại. Cô không ghi số điện thoại của hẳn, cạnh cửa cũng không nhìn thấy có chuông cửa để ấn.

Cho nên, cô đến nơi sớm như vậy là muốn làm gì chứ?

Nếu bây giờ cô đứng ở dưới lầu gọi to tên La Khiêm, liệu hẳn có nghe thấy sao? Vấn đề là, nếu hẳn căn bản không có ở trong nhà thì phải làm sao bây giờ?

Cô thật sự là ngu ngốc, đại ngu ngốc. Đầu óc để đi đâu không biết? Hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ cửa đứng ngốc nghếch như vậy, ngốc nghếch đứng đó đợi đến ba giờ sao?

Cô quay đầu nhìn khắp bốn phía, xem gần đây có nơi nào có thể ngồi đợi, tỷ như quán cà phê hoặc quán hồng trà... Kết quả là cái gì cũng không có, chỉ có một gian cửa hàng tiện lợi đại khái cách chỗ nàng đứng 300m.

Quên đi, có ít còn hơn không, đến cửa hàng mua quyển tạp chí cũng được.

Hạ Tiểu Tiếp đem xe máy để ở trước cửa nhà trọ, hy vọng nếu hẳn bây giờ ở bên ngoài, khi trở về thì có thể thấy xe của cô ở đó, biết cô đã đến, đỡ cho phải đi một hồi, lại bỏ qua không gặp được hẳn.

Cất chìa khoá xe, cô đi bộ về phía cửa hàng tiện lợi, không hề nghĩ rằng sẽ nhìn thấy hẳn ở cửa hàng, làm cho cô không chặn được tiếng kêu phát ra...

“Tay của anh làm sao vậy? Hạ Tiểu Tiếp nháy mắt đã chạy đến trước mặt hẳn, trừng mắt nhìn cánh tay trái cuộn băng hơi.

La Khiêm trừng mắt nhìn, lại ngây ra như phỗng nhìn người mới rời, không nghĩ đến cô đột ngột xuất hiện.

“Chúng ta không phải hẹn ba giờ sao? Vẫn là tôi nhớ nhầm?” Hẳn phục hồi lại tinh thần, biểu tình mang theo một chút mơ hồ hỏi cô.

“Tay anh bị làm sao vậy?” Cô lại tuy vẫn, khuôn mặt nghiêm túc.

“Bị thương.” Hẳn liếc cô một cái rồi trả lời.

“Ai chẳng biết là bị thương. Tôi hỏi là cái gì làm bị thương, bị thương như thế nào?”

“Đao thương. Là chuyện ngoài ý muốn.” Hẳn nhẹ giọng đáp bằng quơ.

Giữa trưa ngày hôm qua đang làm việc trong cửa hàng lẩu, đột nhiên có người tới trả thù. Tuy rằng là trả thù người khách trong cửa hàng, không có quan hệ gì với cửa hàng lẩu, ai ngờ hẳn lại không may, chẳng biết tại sao đã bị vạ lây, bị chém một đao.

“Chuyện gì ngoài ý muốn làm cho tay bị chém?” Cô nhướn mi hỏi hẳn.

Hẳn cắn cắn môi dưới, mỉm cười một cái với cô rồi trực tiếp nói sang chuyện khác: “Tôi không nghĩ rằng cô đến trước giờ hẹn, không mang phim ra, vẫn còn để ở trong phòng. Cô có lẽ đi cùng tôi lên đó một chuyến.”

Hạ Tiểu Tiếp trừng mắt nhìn hẳn, không khỏi lại tức giận.

Hẳn thật sự muốn chọc tức cô, tuy chính cô cũng không biết vì sao mình lại tức giận.

“Tôi muốn mua mấy thứ.” Cô lớn tiếng nói, sau đó không để ý đến hắn, xoay người cầm giỏ, bắt đầu nhặt đồ ăn vặt, bánh bích quy cùng đồ uống. Khi tính tiền hết tổng cộng là bảy mươi một đồng.

“Tôi cảm giúp cô.” Hắn tỏ vẻ phi thường lễ độ.

Dù sao thì tay phải của hắn rất tốt, cô quyết định cho hắn biểu hiện sự phong độ.

Hai người cùng nhau đi về nơi hắn ở, dừng lại chỗ xe máy của cô, đem đồ để trên chỗ để chân của xe.

“Anh đang làm gì vậy?” Cô trực tiếp hỏi hắn.

La Khiêm như ong mồi khó hiểu, quay đầu nhìn cô. Đang làm gì, để đồ xuống a, động tác của hắn rất khó lý giải sao?

“Túi đồ ăn đó là mang tới nhà anh.”

“Hả?” Hắn sững sờ.

“Lần trước đến nhà anh, khát nước muốn chết, muốn tìm chén nước để uống để mãi không thấy. Lần này thông minh, tự chuẩn bị.” Cô liếc nhìn hắn một cái, nhấn mạnh mấy chữ cuối.

La Khiêm có chút xấu hổ: “Thực xin lỗi.”

Bình thường về nhà, phần lớn thời gian hắn dành để ngủ, đi làm uống nước ở đó là đủ, phòng ngừa về nhà vạn nhất ngẫu nhiên khát nước, lấy chút nước trong công ty về nhà uống. Hắn căn bản không nghĩ tới trong nhà sẽ có ngày có khách đến, hoàn toàn không chuẩn bị. Thực tế trong nhà hắn, ngay cả một cái chén cũng không có.

Nhưng đây không phải là điều quan trọng. Điều quan trọng nhất là cô muốn cùng hắn lên lầu sao? Cô không phải chính là muốn cùng hắn so đo hơn thua? Như thế nào nghe qua, hơn nữa trên tay hắn bây giờ đang cầm một túi đồ ăn vặt rất to, cô giống như ở trong nhà hắn mở nhạc hội, bộ dáng dường như đã đợi thật lâu thật lâu?

Cô... Rốt cuộc là muốn làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ném Trái Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Buổi chiều đó đâm làm thay đổi cả một đời của La Khiêm. Hạ Tiểu Tiệp thảo luận cùng hắn về việc dán một tấm ảnh lên vách tường, cô nói cho hắn mỗi tấm ảnh gây cho cô cảm giác như thế nào, sau đó kêu hắn nói cho cô câu chuyện sau mỗi tấm ảnh.

Hắn không biết vì sao cô biết sau mỗi tấm ảnh đều có câu chuyện xưa, nhưng hắn vừa vắn đề đều nói hết.

Cô nói, ảnh chụp của hắn sẽ làm con người có cảm giác xúc động, cô hỏi hắn nếu đối với chụp ảnh có hứng thú như vậy vì sao không làm nhiếp ảnh gia?

Có lẽ là bởi vì hắn còn bận khoản nhiều chuyện, hắn chậm bắt đầu rồi mà nói, kể về chính mình không có khát vọng lại không người ra sức giúp đỡ.

Bởi vì không có lai lịch, không có bằng cấp, không có người giới thiệu, cũng bởi vì hắn không có dư bao nhiêu thời gian cùng tiền tài có thể tiêu xài để chờ đợi Bá Nhạc* xuất hiện. Hắn không phải không làm, cũng không phải không có thể làm, mà sự thật làm cho hắn không thể không làm, cũng không phải không có thể làm, mà là sự thật làm cho hắn không thể không cúi đầu đối với vận mệnh. Sau đó, hắn chỉ có thể nói với chính mình, chỉ cần còn có thể cầm máy ảnh tương tự hắn đang chụp, liền cảm thấy nỷ mẫn.

(*伯乐 Bá Nhạc: người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài, “Bá Lạc” không những chỉ cá nhân mà còn có thể dùng để chỉ tập thể)

Hai mươi ba năm qua, hắn sống mỗi một ngày chưa bao giờ giống nhau, cùng một ngày hắn đã nói ra nhiều lời như vậy, hơn nữa đều là nói trong lòng.

Hắn từ trước đến nay không phải là người nói nhiều. Ở cô nhi viện, bởi vì quá nhiều người, mẹ viện trưởng cố gắng như thế nào cũng rất khó chăm sóc mỗi một đứa nhỏ điều chu đáo, mà hắn vừa không thuộc loại nghịch ngợm, gây chuyện thị phi khiến mọi người lo lắng như đám kia, cũng không thuộc loại học sinh giỏi, nhưng hắn lúc còn nhỏ đặc biệt nhu thuận, tự nhiên dễ dàng bị đẩy sang một bên, làm hắn thay đổi không ít vô tình mà trở nên trầm mặc.

Hắn không có cảm giác là người lớn đối với hắn không công bằng, chính là ở không tự giác gian đường thành tính cách tự dựa vào chính mình, hi vọng ai ở đầu tự chính mình chấp nhận, không cùng người khác chia xẻ hoặc có thói quen tìm người tỏ khổ.

Cho nên cùng cô nói nhiều như vậy, sau nghĩ lại, ngay cả chính mình cũng bị dọa nhảy dựng.

Trải qua ở chung chiều hôm đó, La Khiêm phát hiện, cô cho hắn cảm giác hoàn toàn thay đổi, không hề là cô gái xinh đẹp hung hãn, mà là một cô gái lương thiện am hiểu ý người, thận trọng, ngoài lạnh trong nóng, thực dễ dàng làm cho người ta động tâm.

Bởi vì tay bị thương nên hắn ngay cả công tác ở lớp chòi cũng không có biện pháp làm, chỉ có thể xin phép ở nhà tĩnh dưỡng thương thế.

Hắn nghỉ ngơi một tuần lễ, Hạ Tiểu Tiệp mỗi ngày đều đến tìm hắn, mỗi ngày đều mua một đồng hồ ăn mang đến nhà hắn, tuy rằng nàng nói đó là mua cho chính mình ăn, nhưng lúc đi tuyệt đối không mang những gì còn lại đi.

Cô đều gọi hắn ” Uy”, chưa bao giờ mở miệng hỏi hắn tên gì, mà hắn vì vậy cũng không mở miệng hỏi tên của cô, đồng dạng kêu nàng ” Uy”.

Một tuần kia, là những ngày hắn vượt qua nhẹ nhàng thoải mái nhất.

Bọn họ tán gẫu về mấy tấm ảnh, tán gẫu về chụp ảnh, nói giỡn về chuyện đông chuyện tây. Cô còn giục giã hắn, nói với hắn dù sao nhân rồi không có việc gì, không bằng nghĩ biện pháp lấy tác phẩm của chính mình đi mình đi đề cử, tuy rằng là bán bậy bán bạ, nhưng có khi sẽ bán trúng.

Vì thế cô chủ động mua phong thư, sưu tập tư liệu tạp chí tương quan, mỗi tấm ảnh cùng với chuyện xưa đều cho vào phong thư, sau đó gởi đến các tạp chí.

Trong một tuần kia hai người bọn họ thật sự cùng nhau làm rất nhiều chuyện, trong đó bao gồm chuyện yêu đương.

Đó là.....

Không thể nói là nhất thời xúc động, cũng không thể nói là chuyện trong kế hoạch, chỉ có thể nói là kim lòng không được, tình đầu ý hợp.

Nụ cười của cô làm cho hắn động tâm, cô khi ở trên giường đối với hắn mỉm cười làm cho hắn không chút nào phòng vệ, nhất thời xúc động làm cho hắn nhìn không được về hướng phía trước mà hôn cô .

Ngay lúc đó cô nhưng không có cự tuyệt, ngược lại đem mắt nhắm lại, làm cho hắn nghĩ đã đạt được giấy thông hành, nháy mắt dục hỏa đốt người, kim lòng không được làm nụ hôn đầu tiên của bọn họ trở nên sâu sắc. Tiếp theo hết thấy giống như là nước chảy thành sông, điều tự nhiên liền xảy ra.

Theo một khắc kia, cô trở thành bạn gái hắn, trở thành đối tượng kết hôn, trở thành người hắn chiều có cả đời, nữ nhân bảo hộ cả đời, hơn nữa còn thể kiếp này tuyệt đối không khi dễ nàng!

Mà cô.....

Hắn vẫn nghĩ cô cùng hắn có ý tưởng giống nhau, kết quả hắn nhận được ở cô hưởng ứng đóng góp tạp chí, nói hắn chụp ảnh tác phẩm thực cảm thấy hứng thú, muốn cùng hắn tiến thêm một bước nói chuyện hợp tác, đột nhiên cùng hắn càng lúc càng xa, sau liền biến mất không thấy, không hề xuất hiện.

Hắn không biết chính mình rốt cuộc làm sai cái gì, chỉ có thể nghĩ có lẽ cô rốt cuộc đã nghĩ rõ ràng, nghĩ thấu triệt, thứ hắn có thể cho của cô là không nhiều.

Đi theo hắn, chịu khổ quá nhiều, cho nên mới lựa chọn rời đi.

Tâm, có điểm đau, nhưng không trách cô. Bởi vì hắn đúng là không xứng với cô.

Chuyện này điều là do bọn họ tình nguyện, nhưng phim ảnh vẫn đều ở trên tay hắn, cuối cùng cô vẫn là không đem nó đi.

Vì thế, hắn thành danh lấy nghệ danh Max, sau nổi danh quốc tế, tấm ảnh chụp kia cũng trở thành làm một trong những tác phẩm rất danh tiếng, bởi vì đó vĩnh viễn là hàng không bán.

Thân là một nhiếp ảnh gia, hắn chụp qua rất nhiều ảnh, chỉ có khuôn mặt kia là suốt đời hắn khó quên, bởi vì hắn yêu người trong ảnh, bởi vì cô từng cho hắn toàn bộ, cũng bởi vì có sự thúc đẩy cùng giúp đỡ của cô, mới có Max ngày hôm nay.

Sự xuất hiện của cô hoàn toàn thay đổi con người tâm thường của hắn, đơn giản là có.

Chuyện cũ vẫn nhớ rõ ràng, khắc cốt ghi tâm, con người cũng không thể làm thời gian dừng lại, mới đó đã qua năm năm.

Năm năm nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, có thể làm thay đổi rất nhiều chuyện. Tỷ như, hắn là một người không có tiếng tăm gì, tiền đồ mờ mịt, biến thành hướng dự chụp ảnh sư quốc tế nổi danh .

Mà cô ở đâu?

Thời gian trôi qua năm năm cô hay cảnh vật chung quanh có những thay đổi gì? Bên người có hay không cùng đối tượng có cảm tình rồi kết giao, đã lập gia đình, hoặc đã kết hôn, mang thai, sinh con?

Năm năm, cô có còn hay không nhớ hắn?

Nếu cô thật sự là tỷ tỷ của bạn gái Tiêu Kỳ, hai người bọn họ sẽ gặp lại, đến lúc đó cô dùng thái độ gì đối đãi với hắn? Có thể hay không làm như không biết, hoặc căn bản đã muốn quên đi hắn không còn một mảnh?

Hạ Tiểu Tiệp.

Nếu không phải bởi vì Tiêu Kỳ, bởi vì vừa gặp bạn gái của bạn thân hắn, trong lời nói vì Ryan tiền sinh kia, hắn có khả năng đến bây giờ còn không biết tên của cô, mà tiếp tục dùng uy kêu cô.

Có đôi khi hai người thực nhàm chán có thể dùng "Uy tiên sinh", "Uy tiểu thư" để xưng hô đối phương, buồn cười thật sự là ngây thơ, nhưng rất vui vẻ.

Tâm tình phập phồng, vừa lo vừa nửa nọ nửa kia, hắn kỳ thật rất muốn nhìn thấy cô, lại có điểm sợ hãi khi gặp cô.

Lí do về phần sợ hãi.

"Linh linh linh....."

Điện thoại trong phòng đột nhiên vang lên, dọa hắn nhảy dựng.

Hắn quay đầu lại nhìn, lại thấy điện thoại lại nhìn đồng hồ báo thức điện tử hiện lên 11:30, nói cách khác, hắn đã ngồi yên ở đây hơn một giờ!

Sự thật xảy ra trước mắt, làm cho hắn có chút khó có thể tin. cô đối với hắn ảnh hưởng vẫn lớn như năm năm trước.

Bất giác than nhẹ một hơi, hắn rời ghế sofa đi đến bên giường ngồi xuống, sau đó nhận điện nói "Uy?"

"Thực xin lỗi, La đại sư, ta là không phải muốn phiền đến ngài nghỉ ngơi?" Người đại diện của hắn ở đầu kia điện thoại áy náy nói.

"Chuyện gì?" Hắn trực tiếp hỏi, biết nếu không phải việc gấp, đối phương sẽ không trễ như vậy còn gọi điện thoại làm phiền hắn.

"Bên Pháp có chút vấn đề, chủ sự gọi điện đến hỏi ngài, có hay không thể tới trước một ngày?"

"Vấn đề gì?"

"Nghe nói hành trình cuối cùng của ngài sẽ có một ngày chụp ảnh du thuyền, sợ sẽ gặp nguy hiểm, cho nên mới hy vọng trước một ngày bắt đầu, trước một ngày chấm dứt, tránh đi tràng hỗn loạn kia."

"Theo tư liệu Du thuyền tốt lắm."

"Ngài làm ơn đừng nói như vậy, La đại sư, nếu ngài xảy ra cái gì ngoài ý muốn, thì làm sao bây giờ?" Người đại diện ở đầu kia điện thoại kêu rên nói, rất sợ hắn lại tâm huyết dâng trào chạy tới chụp du thuyền, sau đó làm chuyện mất tích, làm mọi người sợ tới mức chết khiếp. Bởi vì hắn đã từng trải qua loại chuyện này, nhưng không chỉ một lần.

"Yên tâm, ta đã sớm viết di chúc xong." La Khiêm nửa đùa nửa thật nói.

"Làm ơn ngài đừng nói giỡn, Max đại sư." Người đại diện cầu xin.

"Đến trước một ngày, kia không phải ngày mai bay?" La Khiêm hơi chút trầm ngâm, đứng đắn mở miệng hỏi.

"Đúng." Người đại diện trả lời nhanh "Có thể chứ?"

"Được rồi." Hắn đáp ứng.

Dù sao ở mãi chỗ này, hắn sẽ càng miên man suy nghĩ không ngừng, sợ chính mình ngăn chặn không được muốn đi tìm Tiêu Kỳ hỏi phương thức liên lạc với cô, sau đó do dự muốn hay không đi tìm nơi ở của cô, dẫu vò đến không được.

Trọng điểm là, cho dù hắn quyết định muốn đi tìm nàng, hắn cũng không có nhiều thời gian cùng cô ở chung như năm đó, bởi vì hắn mấy ngày nay phải đến nước Pháp công tác. Đây là công việc nửa năm trước đã, chối từ không được.

"Thật tốt quá, ta đây lập tức nói với đối phương." Nghe hắn đáp lại, người đại diện mừng rỡ tiếp thanh nói. "Buổi tối ngày mai ta sẽ lái xe đến khách sạn chờ ngài ra sân bay, trong khoảng thời gian này ngài hay nghỉ ngơi tốt."

"Ta đã biết."

"Ta không quấy rầy ngài nghỉ ngơi, ngủ ngon."

Cắt đứt điện thoại, La Khiêm ở lại bên giường ngồi một hồi lâu, sau đó mới đứng dậy hướng phòng tắm đi tắm rửa, chuẩn bị lên giường.

Nhưng đêm nay hẳn thực ngủ được sao?

Hắn thật sự hoài nghi.

Hạ Tiểu Tiệp đứng ở đường cái, nhìn cảnh tượng rực rỡ đối diện hẳn lên, trong lòng có loại phiền muộn nói không nên lời.

Trải qua thời gian năm năm, nơi ở của hắn trước kia đã không còn, thay vào đó là một loạt kiến trúc quy hoạch, lầu một tất cả đều là cửa hàng mặt tiền, nguyên bản đoạn đường hẻo lánh cũng trở nên phồn vinh hơn, trong trí nhớ của hắn cảnh tượng hoàn toàn bất đồng, chỉ có gian tiện lợi khoảng ba trăm thước ngoài kia vẫn như cũ đứng sừng sững ở nơi nào.

Thời gian năm năm thật sự có thể thay đổi rất nhiều, giống như phố cảnh trước mắt liền khảm trương, lại giống như cô từ cô gái trở thành người mẹ, lúc trước cô bởi vì chưa mang thai, bay đến Australia tìm muối muối, sinh hạ tiểu Oa nhi, rồi xa nơi chôn rau cắt rốn năm năm, thẳng đến bây giờ mới cùng muối muối trở về nước, cha mẹ cũng mới biết được bọn họ có cháu ngoại.

Mà nay hắn, từ một tiểu tử vô danh biến thành thầy chụp ảnh đẳng cấp quốc tế.

Đối, đúng vậy, cô biết hắn thành công, biết hắn thăng chức rất nhanh, biết mình không thể nào so sánh nổi, nhưng không biết hắn có còn nhớ cô không?

Nhớ rõ có một nữ sinh yêu hắn, cuối cùng lại không hiểu tại sao rời hắn đi, biến mất không thấy, từ nay về sau biệt vô âm tính?

Nếu hắn còn nhớ rõ, cô nghĩ, kia hẳn không phải là hắn nhớ nhưng hoặc yêu cô, mà là bởi vì khó hiểu, bởi vì oán hận, bởi vì hận đi?

Khi hai người sống cùng nhau, kỳ thật hẳn không chỉ một lần nói cho cô biết, cô đối với hắn là người rất quan trọng nhất, là toàn bộ với hắn, cũng là cả đời này hắn chưa bao giờ từng có người nhà.

Không yêu thương vấn đề tạm thời không đề cập tới, tầm quan trọng của cô trong lòng hắn không bàn cãi, nhưng kết quả cô lại phản bội hắn, cái gì cũng không nói liền vứt bỏ hắn, rồi hắn mà đi.

Cho hắn toàn bộ, lại ở trong chớp mắt cướp đi toàn bộ, hắn hẳn là rất hận cô đi? Nếu đối lại là cô, cô nhất định rất hận.

Thời kì còn là học sinh, Tiểu Dư có một thời gian rất mê đọc ngôn tình tiểu thuyết, thời điểm cô nhàm chán cũng đọc vài bộ.

Trong sách nam nhân vật chính mặc kệ nữ nhân vật chính lúc trước vì sao rời đi hắn, có cái gì khó ngôn ngữ trung(khó nói, có nỗi khổ trong lòng), bọn họ đều không thể nhận, tổng yếu đem nữ nhân vật chính ngược chết đi sống lại, cho đến khi biết sắp mất cô, mới giật mình hiểu được đó là yêu, sau đó đem nữ nhân vật chính tìm trở về, từ nay về sau sống hạnh phúc khoái hoạt.

Đó là tiểu thuyết, thật là tiểu thuyết.

Bởi vì nếu cô là nữ nhân vật chính, mặc kệ nam nhân vật chính vì vứt bỏ cô hoặc là như thế nào đó, ở trước mặt cô cùng nữ nhân khác người người ta ta, cô cũng sẽ tan nát cõi lòng mà rời đi hắn, cho dù hắn sau lại theo đuổi theo, cô cũng vô pháp chấp nhận hắn.

Bởi vì bóng ma đã tồn tại trong lòng, cho nên cả đời này cô hoài nghi hẳn có không tới một nửa tín nhiệm.

Nam nữ như vậy, vợ chồng như vậy sẽ có tương lai sao?

Cô cảm thấy sẽ không.

Có lẽ sẽ có người cảm thấy cô không thể làm việc lớn, nhưng mà cá tính của cô chính là như vậy, đây là cô.

Cho nên sau này hẳn có thành danh, cho dù cô biết có thể liên lạc với hắn, nhưng cô cũng chưa bao giờ muốn thừa qua liên lạc với hắn.

Cho dù cô lúc trước cô có nỗi khổ mà bỏ đi mà không nói lời nào, cô cũng không muốn lấy nó làm lý do, để thỉnh cầu hắn cùng với cô tiếp tục tiền duyên.

Cho dù cô chưa bao giờ quên hắn, thậm chí vẫn yêu hắn say đắm, cô cũng chỉ dám dấu diếm trong lòng, sau đó yên lặng một một mình ở phương xa nhìn hắn thành công mà vui mừng, ăn mừng.

Bọn họ gặp nhau quá sớm, tiểu Oa nhi lại đến quá mức đột nhiên, nếu.....

Không, đối cô mà nói không có nếu. Cho dù có, cô cũng sẽ không bởi vậy mà thay đổi cái gì, bao gồm yêu thương hắn, đem đêm đầu tiên của mình cho hắn, sau này phát hiện chính mình mang thai, vì không muốn liên lụy đến bước tiến của hắn, mà lựa chọn rời đi hắn. tất cả những điều đó, cô chưa bao giờ hối hận cả.

Về phần đứa bé, con gái của bọn họ. cô nghĩ, chờ đứa nhỏ sau này trưởng thành, nàng sẽ nói cho nó hết thấy, nói cho nó biết rằng ba nó tài giỏi cỡ nào, không có dựa vào người khác, toàn dựa vào chính mình mà làm nên tên tuổi. Về chuyện hai người bọn họ rời xa nhau, không phải lỗi ai cả, chính là duyên hết mà thôi.....

Hít một hơi thật sâu, Hạ Tiểu Tiệp nhắc nhở chính mình cần phải đi, cô còn phải vào công ty một chuyến.

Mang theo cõi lòng đầy phiền muộn, cô xoay người, vừa ngược mắt lên, cô liền cùng với một người đứng cách năm mét vừa vịn bốn mắt giao nhau.

Cô nháy mắt giật mình, bỗng nhiên cũng ngây ngẩn cả người, toàn bộ cơ thể ngây ra như phỗng, khó có thể tin, thoáng như trong mộng.

La Khiêm!

Như thế nào là hắn? Hắn như thế nào sẽ xuất hiện ở trong này? Sau khi thành danh, hắn không phải đều sống ở nước ngoài sao? Chưa bao giờ nghe qua tin tức hắn trở về nước, giờ phút này hắn như thế nào lại ở chỗ này?

Cô không phải đang nằm mơ chứ?

Cô kinh ngạc nhìn hắn, đầu óc trống rỗng.

La Khiêm cũng không nghĩ tới việc như vậy gặp lại cô.

Trải qua năm năm, ngày hôm qua hắn mới lần đầu tiên nghe thấy tin tức có liên quan đến cô, không nghĩ tới hôm nay lại như thế gặp mặt, nhưng lại là đột ngột xảy ra tình huống như vậy. Ông trời cũng khá là biết sắp xếp đi?

Tối hôm qua bởi vì đột nhiên nghe thấy tin tức của cô, gọi lên rất nhiều ký ức, làm cho hắn mất ngủ cả đêm, lăn qua lộn lại rồi cuộc ngủ cũng không được.

Buổi sáng trời trong xanh, hắn liền buông tha không giẫy dựa nửa, rồi giường thay áo ra ngoài, tính thuê một chiếc xe đi đến nơi hắn từng ở lúc trước một chút, hắn vừa bước xuống xe taxi, liền thấy hình ảnh khắc sâu ở trong lòng hắn, hình ảnh quán lấy tâm trí của hắn cả đêm đã xuất hiện ở trước mắt hắn.

Cô một chút cũng không có gì đổi khác, vẫn là một mái tóc thẳng thật dài, thân hình tinh tế, da thịt trắng nõn, khuôn mặt tuyết trắng đoan trang, mặc kệ đứng ở chỗ nào đều đẹp tựa như tranh vẽ.

Cô đứng ở trên lối đi bộ, ánh mắt thẳng tắp nhìn đường cái đối diện.

Nơi đó từng có vật kiến trúc cũ, bề ngoài thoạt nhìn tựa như sắp hỏng, nhưng kỳ thật còn rất chắc chắn, cũng không có người lên án vấn đề nước bị rỉ, tiền thuê nhà lại tiện nghi, khuyết điểm duy nhất là chủ cho thuê nhà có điểm lười, đèn trên hành lang đã hư nhưng một năm cũng không sửa, còn lại cũng tốt.

Đó từng là nhà hắn, cũng thời điểm hai người bọn họ ở cùng một chỗ, địa phương ở lâu nhất.

Bởi vì hắn cùng cô hiện tại không có quan hệ, hắn ngay cả một lần ước hẹn bình thường cũng chưa có cho cô, hai người nếu không ở trong nhà, thì cô sẽ theo hắn đi xung quanh chụp ảnh, tất cả đều là không cần ước hẹn, mà cô lại ngay cả câu câu oán hận hoặc bực tức đều không có nói với hắn.

Nàng thật là một nữ sinh tốt, đến nỗi hắn thường cảm thấy chính mình không xứng với cô, cho nên cô gạt bỏ hắn, hắn cũng không có chút oán hận, nhưng vẫn là có điểm đau lòng, có điểm phiền muộn, có điểm hận chính mình nhỏ bé vô lực, cứ như vậy mà thôi.

Không chuyển mắt vẫn đang nhìn cô, La Khiêm ngó nhìn cô, ánh mắt cơ hồ là si mê, nhưng là chính mình không biết.

Hắn suy nghĩ, cô vì sao xuất hiện ở nơi này, giờ phút này trong lòng nghĩ cái gì? Hắn có thể tự kỷ một chút, nghĩ cô cùng hắn, chưa bao giờ quên đối phương, hơn nữa hiện tại đang tưởng niệm hắn?

Cô đột nhiên xoay người lại, cùng hắn bốn mắt giao nhau, làm hắn hoảng sợ. Cô tựa hồ cũng bị việc hắn xuất hiện bất ngờ thế này dọa đến ngây ra như phỗng, cứ như vậy kinh ngạc nhìn hắn, cũng không nhúc nhích.

Cảm giác xấu hổ sao?

Cũng không đúng, chỉ là có chút cảm giác là lạ trong lòng bọn họ trong lúc đó, dù sao bọn họ đều đã năm năm chưa từng gặp mặt.

Hắn từ từ bước về phía cô, mang theo vẻ mỉm cười thân nhiên cùng cô chào hỏi.

”Hi, đã lâu không thấy.”

Hạ Tiểu Tiệp vẫn có chút ngây ngốc, trừng mắt nhìn, một hồi lâu cô mới mở miệng đáp lại hắn.

”Đã lâu không gặp.” Thanh âm của cô có điểm khàn khàn.

”Dạo này, người sống tốt không?” Hắn ngó nhìn cô, nhẹ giọng hỏi.

Cô gật gật đầu. Trừ bỏ thời điểm nhớ hần tưởng niệm thành tranh, còn lại đều tốt lắm.

”Ngươi không hỏi lại ta, ta sống tốt không à?” Hần hỏi cô.

”Ta biết ngươi quá rất khá, ông Max. Chúc mừng ngươi thành công.” Cô thành tâm thành ý chúc mừng hần, tuy rằng đây là một câu nói chúc mừng.

”Ngươi biết ta là mr.Max?” Hần có chút kinh ngạc.

”Ta có xem qua tin tức của ngươi ở các bản tin, ngươi ở giới chụp ảnh quốc tế rất có danh tiếng, triển lãm cá nhân phong bình vẫn đều tốt lắm.”

La Khiêm có chút đăm chiêu nhìn cô. Không nghĩ tới cô thế nhưng chú ý hần, này có ý nghĩa gì? Hần trong lòng nháy mắt dấy lên một tia hy vọng.

”Ngươi..... Kết hôn sao?” Ngăn chặn không được nghi vấn, phút chốc theo miệng hần phun ra.

Hạ Tiểu Tiệp sững sốt, cười nhẹ sau đó mới lắc lắc đầu.

”Ta cũng còn không có.” Hần không thể ngăn chặn thẳng thắn.

Cô giật mình ngạc nhiên nhìn hần, hoàn toàn không ngừng tự hỏi chính bản thân hần nói những lời này với nàng là có ý gì.

”Đang vội sao?” Hần lại hỏi cô.

Cô lắc đầu. Trên thực tế nàng vốn là phải đi làm, nhưng hiện tại việc đó không trọng yếu.

”Chúng ta tìm một chỗ thích nào đó nói chuyện tiếp được không?”

Hần biểu hiện ra ngoài thái độ cùng bộ dáng tựa như bằng hữu lâu ngày không gặp, không có gì địch ý hoặc hận ý, làm cô không tự chủ được liền gật đầu.

Trên thực tế, cho dù hần biểu hiện ra ngoài là không hảo ý thì cô vẫn gật đầu, cô thật sự muốn biết vài năm nay hần như thế nào, muốn nghe chính miệng hần nói, mà không phải là xem nội dung trên báo, bởi vì trừ bỏ những thông tin bên ngoài, cô muốn nghe hần nói đến những chuyện không ai khác biết, nói về việc hần sau công thành danh toại đã cố gắng cùng trả giá bao nhiêu.

Phụ cận thật sự thay đổi rất nhiều, trước kia muốn tìm một nơi có thể ngồi xuống bây giờ lại không có, mà nay tiệm Fastfood, quán cà phê, nhà ăn kiểu Ý..... Quả thực là cái gì cần có đều có.

Chẳng qua hiện tại thời gian còn sớm, trừ bỏ tiệm Fastfood cùng tiệm bán đồ ăn sáng, những quán khác còn chưa mở, cho nên bọn họ chỉ có thể lựa chọn đi vào tiệm Fastfood.

”Ngươi muốn ăn cái gì?” Đứng ở quầy tính tiền của quán, La Khiêm quay đầu hỏi cô.

”Nướng bồi quả.” (A Từ: chịu chả bit món gì)

”Đồ uống gì?”

”Cà phê.”

”Latte có thể chứ? Hay là muốn khác?”

Hạ Tiểu Tiệp ngẩng đầu nhìn một chút bảng giá. ”Riga cũng tốt lắm, ta muốn hai cái bơ, đường thì không cần.”

”Hào, ngươi trước tìm vị trí ngồi.”

Cô gật đầu, thấy hần đứng trước quầy còn chính mình phụ trách tìm vị trí.

Tại tiệm Fastfood khách dùng com cũng không nhiều, đâu đâu đều có vị trí ngồi.

Cô tìm một nơi hần liếc mắt một cái có thể thấy cô, ngồi trên ghế sofa chờ hần.

Trong chốc lát liền thấy hần bụng bàn ăn, cao ngất hướng cô đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ném Trái Cấm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Hắn ngồi xuống, hai người im lặng ăn xong bữa sáng, mới mở miệng nói chuyện.

“Ngày hôm qua ta gặp muội muội ngươi.” La Khiêm nói với cô.

“Tiểu Dư?” Hạ Tiểu Tiệp có chút giật mình” Ngươi biết Tiểu Dư?”

“Không biết.”

Cô trừng mắt nhìn hắn, hơi sững sốt một chút: ” Vậy như thế nào ngươi.”

“Ta biết bạn trai của cô ấy.”

” Bạn trai. Tiểu Dư?” Nàng ghen hòng nhìn trần trối, càng thêm giật mình. Tiểu Dư quen bạn trai? Làm sao có thể? Tiểu Dư cái gì cũng không nói cùng cô hay là mẹ nha, điểm này cũng không phù hợp với cá tính Tiểu Dư.

“Hắn là dạng người gì? Làm việc gì? Năm nay bao nhiêu tuổi? Ngươi cùng hắn rất quen thuộc sao?” Cô không tự chủ được hỏi thăm hắn, rất tò mò lại quan tâm.

“Rất quen thuộc, ta cùng Tiêu Kỳ biết nhau năm năm. .” La Khiêm còn chưa nói xong, liền bị Hạ Tiểu Tiệp cắt ngang.

“Chờ một chút!” Nàng ngạc nhiên kêu to ” Ngươi vừa rồi nói ai? Tiêu Kỳ?” La Khiêm khó hiểu nhìn cô, chần chờ một chút rồi gật đầu.

“Làm sao vậy?” Xem phản ứng của cô, giống như có chút khiếp sợ, bộ dáng lại có chút khó có thể tin.

Hạ Tiểu Tiệp tròn mắt há hốc mồm theo dõi hắn, sau đó chậm rãi lắc đầu, rồi đột nhiên bật cười ra tiếng, và lại càng khó có thể kiềm chế được, liền dùng tay che miệng, vẫn là ngăn không được tiếng cười khoái trá của cô.

“Có câu nói một người vui không bằng mọi người cùng vui. Ngươi đang cười cái gì? Cũng có thể nói ra được không, để cho ta cũng ngươi cười?” La Khiêm nhìn cô cười, nhìn không được mở miệng hỏi. Hắn chưa bao giờ thấy cô không khống chế được như thế, thật sự rất ngạc nhiên, rốt cuộc là chuyện gì làm cho cô cười thành như vậy?

Hạ Tiểu Tiệp cười như đứa trẻ một hồi lâu, mới miễn cưỡng ngừng lại, nhưng là ý cười trên mặt vẫn như cũ kiềm chế không được.

“Có thể chia sẻ không?” La Khiêm thấy nàng dừng, mở miệng hỏi lại, hắn thật sự sắp kinh ngạc đến chết.

“Ta không biết nên bắt đầu nói từ đâu.” Trong thanh âm của cô vẫn mang theo ý cười.

“Từ đâu như thế nào?” Hắn đề nghị.

“Từ đâu quá dài. Liên theo.” Cô thoáng suy tư một chút, nhìn hắn nói:” Có nhớ ngươi từng hỏi qua ta, khi lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, ta vì sao thương tâm khóc như vậy?”

“Ngươi vẫn không có nói cho ta biết vì sao.” Hắn vẫn nhớ rõ.

“Hiện tại ta có thể nói cho ngươi biết vì sao. Bởi vì khi đó vừa vặn ta cùng Tiêu Kỳ chia tay, hắn nói người trong lòng hắn chính là muội muội Tiểu Dư của ta, không phải ta, làm cho ta cảm thấy thực thương tâm và ủy khuất.”

“Tên hỗn đản đó!” La Khiêm nghe vậy, cắn răng chửi nhỏ một câu.

Hắn cho tới bây giờ cũng không biết hai người bọn họ biết nhau, còn có một quá khứ như vậy. Nếu sớm một chút nói cho hắn biết, hắn nhất định sẽ hung hăng đánh Tiêu Kỳ một chút. Bất quá hiện tại biết cũng không muộn, cái tên kia chết chắc rồi!

Nhìn bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi của hắn, làm cho nàng không khỏi tò mò hỏi:” Ngươi đang suy nghĩ cái gì? Sẽ không phải là muốn đi đánh Tiêu Kỳ, thay ta báo thù?”

“Tên kia không chung tình, vốn nên đánh.” Về mặt hắn như thay trời hành đạo, tuyệt không chút biểu tình.

Hạ Tiểu Tiệp hướng hắn lắc đầu, nói:” Kỳ thật Tiêu Kỳ cũng không phải là không chung tình, người trong lòng hắn vốn chính là Tiểu Dư, là ta biết rõ hai người bọn họ người có tình, người có ý, nhưng lại cố ý tổn hại tình cảm tỷ muội cũng tổn hại lương tâm chính mình, trở thành người thứ ba phá hư tình cảm bọn họ. Nước mắt ta ngày đó, kỳ thật nước mắt ta có một nửa là chán ghét chính mình.”

La Khiêm cứng họng nhìn nàng, giống như chuyện cô nói ra thật dọa người.

“Có phải hay không bị bộ dáng ghê tởm của ta dọa?” Nàng kéo nhẹ cánh môi, như nói giỡn nhưng lại giống tự giễu bản thân.

Hắn lắc đầu, biết rằng tình yêu là cỗ kỳ lạ đầy ma lực, luôn làm cho người ta không tự chủ được làm ra số chuyện không đồng nhất hoặc trái với lương tâm cùng lý trí, giống hần năm đó, biết rõ chính mình không có dư bao nhiêu thời gian, sức lực và điều kiện yêu đương, kết quả lại gặp được cô, còn không phải là cùng cô yêu đương sao.

Có đôi khi hắn nghĩ lại, nếu năm đó không phải cô rời hắn đi không một lời, tình cảm lưu luyến của bọn họ có thể kéo dài bao lâu, có thể kéo dài đến lúc gặp cha mẹ nàng sao? Cha mẹ nàng mà biết được thân thể hắn, điều kiện kinh tế cùng bằng cấp không có, sẽ nguyện ý đem con gái có điều kiện tốt như vậy giao phó cho hắn sao?

Coi như khi đến xem, cô cùng hắn ở chung một chỗ, giống như một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu, hình dung này tuyệt không khoa trương.

Cô có phải đã thấy rõ điểm này, cho nên mới quyết định rời bỏ hắn mà đi?

“Năm đó vì sao ngươi rời khỏi ta?” Nhìn cô, La Khiêm rút cuộc ngăn chặn không được hỏi ra những điều nghi hoặc chôn dấu dưới đáy lòng nhiều năm.

Tuy rằng biết rõ tránh không khỏi vấn đề này, khi Hạ Tiểu Tiệp nghe hắn hỏi như vậy, thân mình liền cứng đờ, cảm giác được lòng có chút đau, bởi vì trong giọng nói hắn rõ ràng lộ ra khó hiểu cùng bị thương.

Nhưng giờ này khắc này cô chỉ có thể hướng hắn nói ba chữ—”Thực xin lỗi.”

“Ta muốn biết vì sao. Có phải hay không trong lúc vô tình ta đã làm chuyện gì cho ngươi thất vọng, ngươi mới rời ta đi?” Hắn nhìn chăm chăm cô không rời mắt, khát vọng được biết đáp án.

Cô cúi đầu, không tiếng động lắc lắc đầu.

“Như vậy rốt cục là ngươi thấy rõ ràng, suy nghĩ cẩn thận là ta căn bản không xứng với ngươi, cho nên ngươi mới rời đi?” Hắn trầm mặc xuống, thỉnh thoảng hỏi.

Cô bỗng nhiên ngẩng đầu lên, khiếp sợ nhìn hắn, không nghĩ tới hắn lại nghĩ như vậy.

“Không phải!” Cô dùng sức lắc đầu, nhanh chóng mà kiên định hướng hắn nói.

“Vậy là vì sao?” trong mắt hắn có tia chua xót cùng không tin.

Bởi vì ta mang thai, nếu tiếp tục ở bên cạnh ngươi, nhất định sẽ liên lụy ngươi, khiến ngươi buông tha cho ước mơ ban đầu thật vất vả cùng mong muốn, mà bận rộn lo cho cuộc sống. Không muốn ngươi thương tiếc đứa nhỏ, lại càng không muốn ngươi rời vào thế khó xử, rời đi, ta nghĩ không ra ngoài cách này còn biện pháp nào khác.

Những lời này đều là lời nói thật, nhưng Hạ Tiểu Tiệp hiện tại căn bản là nói không nên lời.

Thứ nhất, cô không biết hắn rốt cuộc có hận cô hay không, có tin lời cô nói hay không. Có thể hay không nghi ngờ cô là vì hắn thăng chức rất nhanh nên mới trở lại bên người của hắn?

Thứ hai, nàng không biết hiện tại hắn có đối tượng kết giao hay không, nếu như hắn nói có, chỉ làm tình cảm hiện tại xấu đi mà thôi. Cô không nghĩ lại lần nữa làm người thứ ba, phá hư nhân duyên người khác.

Thứ ba, nàng còn chưa có chuẩn bị hết thủy, Tiểu Oa nhi cũng vậy.

Thứ tư, cũng là điều quan trọng nhất, khi hắn biết tiểu Oa nhi tồn tại thì sẽ nói muốn cướp đi tiểu Oa nhi, thì cô nên làm cái gì bây giờ?

Không thể nói, tuyệt đối không thể nói cho hắn tất cả mọi chuyện! Ít nhất cho đến khi cô chuẩn bị tốt, biết được dự định tiếp theo của hắn, thì không thể nói ra.

“Vài năm nay, ngươi có hay không gặp được đối tượng phù hợp?” Cô mở miệng hỏi hắn, làm bộ hết sức tự nhiên, nhưng vẫn bị hắn nhìn thấu.

“Ngươi muốn biết ta hiện tại có bạn gái hay không, có phải không?” La Khiêm có chút đâm chiêu xem xét cô, không nhanh không chậm mở miệng nói.

Cô không còn cứng rắn, xấu hổ không biết trả lời phải hay không phải. Hắn trước kia cũng không như vậy, như vậy khí thế bức người.

“Ngươi hy vọng ta trả lời có hay không có?” Hắn không chuyển mắt nhìn cô.

“Loại sự tình này cũng giống như mang thai, có liền có, không có vốn không có, không hy vọng sao cả, không phải sao?” Trầm mặc xuống, cô nhẹ nhàng bâng quơ trả lời.

“Cái gọi là hy vọng cũng chỉ là hi vọng trong lòng, giấu lại vô phương. Cho nên ngươi hy vọng ta trả lời có hay không có?” Hắn lại hỏi, chuyên chú nhìn cô, như muốn biết đáp án trong lòng của cô.

“Ta không nghĩ sẽ trả lời vấn đề này.” Nhìn thẳng hần một lúc lâu, Hạ Tiểu Tiệp nhin không được xoay đầu nói.

“Không có.”

Hần đột nhiên mở miệng trả lời, làm cô không tự chủ được lại đem tầm mắt di chuyển trên mặt hần, còn tưởng chính mình nghe lầm.

“Cái gì?” Nàng không dám tin hỏi.

“Ta không có bạn gái, vẫn chưa có.” Hần nhìn thẳng hai mắt cô, một lần nữa rành mạch nói câu trả lời của hần cho nàng.

Âm thanh bốn phía như đột nhiên toàn bộ không còn, chỉ còn lại âm thanh tim của cô thẳng thắn đập, nước mắt rơi xuống rõ ràng, dứt khoát.

Hạ Tiểu Tiệp cảm thấy. Không, cô không biết nên cảm thấy cái gì, chỉ biết trong khoảng thời gian ngắn không biết nên như thế nào đối mặt đáp án này, nên lựa chọn tin tưởng hần hay là hoài nghi hần? Chính mình nên cao hứng. Hay là vì hần mà khổ sở? Có nên hỏi hần là vì sao? Bởi vì lấy điều kiện hai ba năm qua của hần, độc thân, nữ nhân muốn gả cho soái ca hoặc muốn làm phu nhân thì sẽ không có khả năng sẽ bỏ qua hần. Hần làm sao đến giờ vẫn không có bạn gái?

Cho nên, là vì sao? Mục đích của hần là muốn cô tự trách hoặc cảm động. Lừa dối cô, rồi đem cô vứt bỏ, làm cho cô nếm thử sự đau khổ lúc trước của hần? Tựa như tiểu thuyết tình yêu, nhân vật chính nam nhân hỗn đản đều giống nhau?

“Ngươi không hỏi ta vì sao sao?” Hần nhìn nàng nói.

Cô lắc đầu, sợ một khi câu hỏi vừa ra khỏi miệng, sẽ trở thành con cá mất câu, rốt cuộc vô lực thay đổi lại.

“Vì sao không hỏi?” Hần hỏi nàng.

Cô lại lắc đầu, miệng nhanh chóng ngậm thật chặt.

“Hiện tại ngươi đối với ta hoàn toàn không muốn có hứng thú quan hệ, cho nên định không hỏi sao, ngay cả hỏi cũng lười hỏi?” La Khiêm không chuyển mắt xem xét cô.

Cô tròn to hai mắt, sau đó lại nhú nhú mày, không thể không phủ nhận,” Không phải như vậy.”

“Như vậy là như thế nào?”

Cô lại lần nữa khép miệng lại.

“Quên đi, ngươi không hỏi cũng tốt.” Hần nhìn cô trong chốc lát bỗng nhiên mở miệng nói.” Bởi vì ngay cả ta cũng không biết vì sao chính mình vẫn không có bạn gái, là vì công việc quá bận, không có nơi ở, hay là bởi vì.” Hần đột nhiên im miệng, không muốn nữa nói.

Bởi vì sao? Hạ Tiểu Tiệp thiếu chút nữa liền mở miệng hỏi hần. Hần như vậy thật sự rất tâm kế, trước kia hần có như vậy sao.

“Hiện tại ngươi đang làm gì?” Hần đột nhiên đổi đề tài, không nghĩ lại đem không khí trở nên càng lúc càng cứng ngắt.

“Bán nhà ở.” Cô trả lời.

Đáp án này ngoài dự liệu, làm cho La Khiêm nhin không được ngăn ra một chút, bởi vì hình tượng của cô và nghề này thật sự không hợp với nhau cho lắm.

“Ngươi giết mình?” Nhìn vẻ mặt hần sừng sốt, miệng cô đột nhiên giương lên nhẹ nhàng hỏi.

“Có chút.” Hần gật đầu thừa nhận.

“Vì sao?” Nàng tò mò hỏi.

“Bởi vì ta nghĩ ngươi thích làm văn thư linh tinh, chỉ cần im lặng ngồi ở trên chỗ ngồi làm việc. Làm nghiệp vụ cần chịu được bão táp mưa sa, dầm mưa dãi nắng, để ứng phó hoặc lấy lòng hộ khách, còn phải có miệng lưỡi tam tất không hạn. Công việc này không thích hợp với ngươi.” Hần nhủ nhẹ mày nói.

“Ngươi thấy ta thật mềm mại, chỉ thích hợp ngồi trong văn phòng?” Cô hỏi hần.

“Ta biết ngươi ngoài mềm trong cứng, nhưng công việc nghiệp vụ rất vất vả cũng quá làm lụng vất vả, ngươi vì sao muốn chọn lựa công việc như vậy, ngươi hần là có nhiều sự lựa chọn không phải sao?” Hần nhìn mặt hần mày.

Bởi vì nghiệp vụ thời gian có vẻ tự do, nàng sẽ có nhiều thời gian chiều cổ tiểu Oa nhi; bởi vì nghiệp vụ thu vào có vẻ nhiều, cô có tới hai cái mồm ăn cơm; bởi vì cô là nữ nhi bất hiếu, không nghĩ sẽ tăng thêm gánh nặng cho cha mẹ, cho nên nàng càng phải kìm thật nhiều tiền phụng dưỡng bọn họ.

“Ta có suy tính của ta.” Cuối cùng cô chính là tránh nặng tìm nhẹ nói. (tránh nói vào vấn đề chính)

“Suy tính cái gì?”

Cô cười nhưng không nói, kéo dài chủ đề công tác, mở miệng hỏi hần, “Ta nghĩ thời gian hiện tại ngươi sống ở nước ngoài có vẻ nhiều, lần này về nước là để công tác sao?”

Hần có chút dăm chiêu nhìn cô, không trả lời vấn đề của cô, lại trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên mở miệng nói: “Ta muốn mua phòng ở.”

“À?” Cô ngơ ngác nhìn hần, có chút há hốc mồm. “Ngươi nói cái gì?”

“Ta muốn mua phòng ở.” Hần càng thêm khẳng định nói.

Hạ Tiểu Tiệp lộ ra biểu tình dờ khóc dờ cười. “La Khiêm, không cần nói giỡn.”

“Ta không có nói giỡn, ta là thật sự nghĩ sẽ mua một phòng ở.” Hần lấy vẻ mặt biểu tình thật sự hướng nàng nói. “Những năm gần đây, ta vẫn không có nơi ở, đi làm việc đều ở khách sạn, ngay cả khi về nước cũng vậy. Ta nghĩ muốn có một căn nhà, không nghĩ khi trở lại quê hương, cũng giống như lữ khách tham quan giống nhau đều ở khách sạn.”

“Ngươi. Ở khách sạn?”

“Àn.”

“Mỗi ngày?”

“Trừ bỏ đáp máy bay cùng thời điểm công tác, hoặc là đối tượng hợp tác sẽ thay ta an bài nơi ở bên ngoài địa phương.”

“Vì sao?” Cô khó có thể tin. “Lấy thành tựu hiện tại của ngươi, ngươi hẳn là có đủ tiền để mua một phòng ở để ở không phải sao?”

“Một khoảng không gian không ai chờ ta chờ về, chỉ có không gian cùng không khí phòng ở lạnh như băng, làm gì?” Hần kéo môi, lạnh nhạt cười.

Hạ Tiểu Tiệp nghe xong, cảm thấy một trận đau lòng.

Không ai chờ hần trở về, chỉ có không gian cùng không khí lạnh như băng.

Hần vì sao lại nói như vậy? Hại tâm tính thiện lương của cô đau, đau quá.

“Một khi đã như vậy, vậy ngươi hiện tại cần gì phải muốn mua đâu?” Cô bắt buộc chính mình mở miệng hỏi hần.

“Bởi vì nơi này là cố hương của ta, bởi vì ta muốn ở đây có một căn nhà để trở về, có thể không cần ở lại khách sạn.” Hần nhìn cô “Ngươi có thể giúp ta việc này không? Giúp ta tìm phòng ở, giúp ta mời người bố trí trang hoàng, có thể chứ?”

Hạ Tiểu Tiệp trầm mặc một hồi lâu, rốt cục hít sâu một hơi, thỏa hiệp gật đầu. “Phòng ở ta có thể giúp ngươi tìm, dù sao ta cũng là người bán phòng ở, chỉ cần ngươi nói cho ta biết điều kiện, diện tích đại khái bao nhiêu, bao nhiêu phòng, đại khái muốn mua ở khu vực nào—” Cô lời còn chưa dứt liền bị hần đánh gãy.

“Chỉ cần ngươi thích là được.”

Miệng cô khê nhếch, giạt mình nhìn hần. Cách nói này của hần.

“Phòng ở này là ngươi ở, vì sao lại là ta thích?” Cô không tự chủ được lấp bắp hỏi.

“Bởi vì ta tin tưởng ánh mắt của ngươi, có chỗ nào không đúng sao?” Hần vẻ mặt vô tội.

Cô trừng mắt nhìn, vội vàng lắc đầu.

“Không có.” Cô nói, đồng thời thăm mắng chính mình một tiếng ngu ngốc, thế nhưng miên man suy nghĩ, nghĩ đến tự cô làm chủ, cô thích làm gì thì làm. Cô là đại ngu ngốc.

“Một khi đã như vậy, vậy thì ngươi theo ta đến khách sạn một chuyến.” Hần nói.

“Vì sao muốn ta tới khách sạn?” Cô không tự chủ được lại lấp bắp đứng lên.

“Bởi vì mọi giấy tờ chứng nhận ta đều để ở khách sạn.”

“Không cần phải nhanh như vậy liền cho ta giấy chứng nhận, chờ sau khi tìm được phòng ở—” Cô vội vàng lắc đầu giải thích, lời còn chưa dứt lại bị đánh gãy.

“Ta đêm nay lên máy bay đi Pháp công tác,” Hấn nói cho cô biết.” Ít nhất cũng ở lại đó nghỉ ngơi một tháng, tiếp theo còn đi Mexico một chuyến, rồi mới trở về, khả năng là ba bốn tháng sau. Ta hy vọng lần sau trở về, là có thể “về nhà”.”

Không nghĩ tới hấn mới vừa xuất hiện lại muốn rời đi, Hạ Tiểu Tiệp không khỏi có một cảm giác mất mát cùng khổ sở. Nhưng cô dựa vào cái gì mất mát cùng khổ sở nha? Cô cũng không là gì của hấn.

“Ta đã biết, ta sẽ tận lực đạt thành hy vọng của ngươi, lần sau ngươi trở về là có thể về nhà.” Cô thật sự gật đầu nhận lời.

“Cảm ơn ngươi, uy tiểu thư.” Hấn chăm chú nhìn cô thật sâu nói.

Nghe thấy xưng hô quen thuộc này lại làm cho người ta quan niệm chuyện cũ, làm yết hầu Hạ Tiểu Tiệp thu nhanh một trận.

“Không cần khách khí, uy tiên sinh.” Cô ách thanh mở miệng.

Đó là một căn nhà lớn có cỏ mọc xung quanh, hai tầng lầu, có gara, chiếm một trăm mét, trên cơ bản có thể nói là một căn nhà ở đẹp—

Trên thực tế nó chính là một nhà ở đẹp, một nhà ở giá trị một ngàn ba trăm vạn, đó là khu nhà cao cấp.

Chỉ có một mình La Khiêm, kỳ thật không cần mua phòng ở lớn như vậy, nhưng Hạ Tiểu Tiệp tổng cảm thấy nên lo cho tương lai hấn, bởi vì hấn sớm hay muộn cũng sẽ kết hôn sinh con, có được người nhà, cho nên lớn một chút có vẻ tốt hơn.

Sở dĩ tự mình lựa chọn căn nhà lớn mà không phải nhà nhỏ, là suy tính đến vấn đề riêng tư, dù sao La Khiêm cũng coi như là danh nhân, hấn là không hy vọng đi ra đi vào bị người khác chỉ trích, hoặc trở thành nhóm gia đình là đối tượng thảo luận mới khi trà dư tửu hậu (khi com nước xong).

Về phần tuyển chọn chỗ ở thì chọn vùng ngoại thành, mà không phải nội thành bụi mù tạp âm trần ngập, đó là bởi vì bọn họ từng thảo luận qua là thôn yêu thích thành thị hay là nông thôn, hấn lựa chọn vĩnh viễn đều là khuynh hướng người sau. Lý do rất nhiều, tỷ như có vẻ im lặng, có vẻ có tình vị, có vẻ thuần phác, có vẻ nhân nhả, không khí có vẻ mới mẻ chờ.

Cho nên nàng biết hấn thích nông thôn yên tĩnh, càng sâu cho cuộc sống có thể phương tiện thành thị.

Tổng hợp lại đã qua hết mấy giờ, hơn nữa tiền hấn gọi ngân hàng nhiều đến nỗi làm cô cắn lưỡi, cùng với ngay cả luật sư của hấn cử đến đều hai tay tán thành quyết định của cô, cô liền càng thêm không sợ hãi giúp hấn vung một số tiền lớn, thuận tiện lấy của hấn một chút tiền thù lao, giúp con gái mua lễ vật — đây chính là lễ vật đầu tiên ba ba đưa con gái nha!

Thời gian bận rộn trôi qua thật nhanh, thời gian bốn tháng, nháy mắt đã không còn.

Tiểu Dư cùng Tiểu Kì đang trong giai đoạn đăng kí kết hôn, khiến cho cô xem rất hâm mộ, kim lòng không đâu càng muốn giúp La Khiêm, lại chỉ có thể giúp hấn quản lý chuyện phòng ở mới, vì mọi chuyện đều cục cung tận tụy mà khiến cho toàn bộ công nhân đều nghĩ cô mới là nữ chủ nhân của căn phòng này.

Việc trang hoàng phòng ốc bắt đầu từ tuần trước đã đến gia đoạn nghiệm thu, mà hấn thân là ốc chủ lại thủy chung bật vô âm tín.

Luật sư của hấn nói với cô, không một chút tin tức chính là tin tức tốt lành.

Cô nguyên bản còn không biết những lời này là có ý tứ gì, thẳng đến Trần luật sư nói với cô một ít về quá khứ của hấn.

Tỷ như bởi vì muốn chụp ảnh quần chúng diễu hành thị uy, kết quả bị đánh thành trọng thương, ở bệnh viện hôn mê hai ngày, tỉnh lại thì không thể động đậy mà còn không thể cùng người khác liên lạc, ước chừng mất tích một tuần, đó là còn chưa kể có người nói rằng hấn khả năng đã chết.

Lại tỷ như vì lấy tài liệu mà ra khỏi đội, lạc đường ở đại thảo nguyên Châu Phi, thiếu chút nữa trở thành bữa tối cho sư tử. [=))]

Còn có ví dụ quá rành rồi, dĩ nhiên lại đi báo danh chí công, chạy đến khu cứu trợ nạn dân gặp tai họa , kết quả nạn dân thành bạo dân, nhóm chí công vinh quang đứng mũi chịu sào... Loại này sự, nhìn mãi cũng thành quen mắt.

“Cho nên,” Trần luật sư cho một cái kết luận,” Đối với luật sư nắm giữ di chúc của hấn mà nói, không có tin tức chính là tin tức tốt.”

Hạ Tiểu Tiệp thâm biểu tình đồng ý. Đối với việc không có tin tức chính là tin tức tốt lành.

Mang theo lời cầu chúc bình an, cô thay hấn nghiệm thu trang hoàng ngôi nhà, còn giúp hấn chọn mua toàn bộ đồ gia dụng hằng ngày cho hấn, hi vọng sau khi hấn đi công tác vất vả và trở về, trừ bỏ nghỉ ngơi thật tốt, có thể không cần bận tâm đến việc nhà nữa.

Tóm lại, vấn đề có thể dùng tiền giải quyết đều giải quyết, cuối cùng cũng chỉ còn lại quét dọn bây giờ là quan trọng nhất.

Cô đương nhiên biết việc này công ty vệ sinh cũng có thể đảm đương, nhưng là cô cảm thấy những người đó làm việc không tận tâm, cùng chi thêm lãng phí tiền, bởi vì không vừa mắt còn phải tự mình tái quét dọn thêm một lần, không bằng ngay từ đầu liền tự cô làm lấy.

Có quyết định như vậy, cô mỗi ngày chỉ cần có một chút rảnh mà công ty không tìm cô, cũng không có khách hàng tìm cô— cô sẽ chạy đến căn hộ mới của hấn dọn dẹp. Có khi quét dọn được một nửa, điện thoại lại vang lên, cô lại phải bỏ việc bên này trước, tựa như bây giờ.

Nghe thấy tiếng chuông điện báo, Hạ Tiểu Tiếp nhú mảy, ngẩng đầu nhìn hướng chiếc di động cô để trên bàn tại phòng khách, bất đắc dĩ thờ dài.

Nàng còi phất cái tạp dề ra, bỏ chiếc găng tay cao su tay phải đang mang, hướng bên cạnh bàn đi đến cầm lấy di động, nhìn một chút bên trên biểu thị một tin báo, là số điện thoại xa lạ.

Không biết người này là ai?

Là tiếp thị mời cô mua bảo hiểm, hay vẫn là người chủ căn hộ mới gọi đến?

Cô hy vọng là người sau.

“Uy.” Nàng tiếp nhận điện thoại.

“Là Tiểu Tiếp sao? Ta là Tiêu Kì.”

Lại là điện thoại của một người hoàn toàn bất ngờ, làm cô không khỏi ngây ngốc sững sốt một chút, mới phản ứng lại đây.

“Tiêu Kì? Người như thế nào hội gọi điện thoại cho ta?” Cô kinh ngạc hỏi, một chút, đột nhiên liên tưởng đến người hiện tại đang cùng hân có quan hệ vô cùng mật thiết.” Là Tiểu Dư xảy ra chuyện gì sao?” Cô sốt ruột hỏi.

Cô vì cái tiêu muội song sinh kia mà tổn hao biết bao tâm trí, mấy tháng trước bởi vì bệnh viêm ruột thừa cấp tính mà phải mổ, nằm viện mất một tuần còn chưa có thông báo cho người nhà biết, thật sự là đem tất cả ra chọc tức mà. May mắn sau những chuyện kia, tất cả đều bình yên vô sự.

“Tiểu Dư tốt lắm, cô ấy không có việc gì.”

Cô nghe vậy thở phào một hơi, nhưng nghi hoặc đồng thời lại càng sâu.

“Vậy vì chuyện gì người lại gọi điện thoại cho ta?” Cô trực tiếp hỏi.

Điện thoại đầu bên kia im lặng một chút, làm cho cô nhận không được hoài nghi là di động thu tín hiệu không được ổn định? Nhưng là lấy điện thoại di động đưa ra trước mắt đã thấy, tín hiệu bắt rất tốt nha.

“Tiêu Kì?” Cô thanh âm kêu lên. Chẳng lẽ là do đầu bên kia thu tín hiệu kém?” Không nghe thấy sao? Uy? Uy?”

“Ta nghe thấy.” Hân đáp lại.

“Vậy người vì sao không nói lời nào?” Cô sững sốt một chút, nhận không được hỏi.

“Tiểu Tiếp.....” Không biết vì sao, cô cảm thấy ở bên kia điện thoại hân có lời khó nói, sau đó cô tựa hồ nghe thấy hân hít sâu một hơi, tiếp theo mới trầm giọng nói:” La Khiêm đã xảy ra chuyện.”

Trong chốc lát trong đầu trống rỗng một mảng, thân thể của cô không tự chủ được lắc lư, phải dùng tay chống xuống bàn mới đỡ được cơ thể.

Mặt cô không còn chút máu, động tác chậm chạp lắc đầu, nghe không hiểu lắm cuối cùng hân câu nói câu kia là có ý tứ gì.

Ai gặp chuyện không may?

Hân nói là ai? Không có khả năng là hân—

“Ai?” Thanh âm này là của ai chứ? Không giống cô.

“Người hiện tại ở đang đâu? Ta lái xe qua đó đón người.” Tiêu Kì không có trả lời vấn đề của cô.

Đón người? Cô mờ mịt nghĩ, đón ai? Người? Nàng? Đúng rồi, là nàng. Đón nàng đi đâu?

“Muốn đi đâu?” Cô theo bản năng hỏi lại.

“Mexico Ta đã mua vé máy bay, Tiểu Dư trở về giúp người lấy hộ chiếu cùng hành lý, ta cùng cô ấy hẹn nhau ở sân bay,” Hân nói xong bỗng nhiên tạm dừng một chút, ngữ khí do dự: ”Nếu người không muốn đi cũng không sao.”

Không muốn đi?

Đi nơi nào?

Đúng rồi, Mexico.

La Khiêm ở Mexico.

La Khiêm. Đã xảy ra chuyện.

“Không! Ta muốn đi.” cô tìm về thanh âm chính mình, mặc dù có chút run run, lại mang theo thái độ không thể dao động kiên định.” Ta cho người địa chỉ nơi này, người trong tay có bút không? Cảm lấy chép lại.”

Hạ Tiểu Tiệp bình tĩnh đem địa chỉ căn hộ mới của La Khiêm niệm nói cho Tiêu Kỳ, Tiêu Kỳ nói lại một câu ” Gặp mặt nói sau” Liền cúp điện thoại, còn cô lại cảm di động, giống như cái đầu gỗ, đứng ngây ngốc mất nửa ngày.

Cô biết mình còn có việc phải làm, ít nhất là gọi điện thoại đến công ty xin phép, cùng vài vị khách hàng hẹn ngày đi xem nhà dịch chuyển sang ngày khác, đồng thời làm phiên giải quyết cho cô một số vấn đề, những vấn đề này luôn được cô giải quyết ổn thỏa trước khi lên máy bay, nhưng giờ phút này cô lại không có biện pháp di động, giống như chỉ vừa tùy tiện động đậy một chút, thân thể của cô sẽ toàn bộ đổ sụp xuống dưới.

Không có việc gì. Hạ Tiểu Tiệp, người phải bình tĩnh, không nên suy nghĩ bậy bạ, La Khiêm nhất định sẽ không sao! Bởi vì hần ngay cả chuyện mình có con gái cũng không biết, cũng không ôm qua con gái của mình, thậm chí ngay cả nhìn cũng chưa nhìn qua, hần làm sao có thể làm cho chính mình xảy ra chuyện đây? Đúng không? Đúng không?

Đúng vậy, nhất định không có việc gì. Cô phải tin tưởng hần, nhất định phải tin tưởng hần.

Tuyệt đối, không nên suy nghĩ bậy bạ, cô còn có việc khác phải làm, một chút cũng không được nghĩ hần xảy ra chuyện. Cô nói với chính mình, đồng thời xoay người, hai chân lại bỗng nhiên mềm nhũn, thiếu chút nữa té ngã, hoàn hảo đúng lúc đó có ghế sofa dựa lưng đỡ, thế này mới đứng vững được trên hai chân mềm nhũn.

Cô nhắm mắt lại, chậm rãi hít sâu, nói cho chính mình nhất định phải bình tĩnh, nhất định phải chống đỡ, bởi vì hần còn ở Mexico chờ cô đi tìm hần.

Lại lần nữa mở hai mắt, trên mặt biểu tình đã không còn nửa điểm suy yếu cùng hoảng hốt, cố gắng giữ cho mình càng thêm kiên định vững vàng, một loại biểu tình tuyệt đối sẽ không khuất phục trước vận mệnh hoặc thỏa hiệp.

Cô thẳng thắn đứng thẳng lưng, cảm di động cất vào trong ví da lớn, từ bên trong lấy ra lịch trình làm việc của mình, bắt đầu gọi điện thoại, gọi hết cuộc này đến cuộc khác, bàn giao hết việc này đến việc khác xong thì điện thoại trong tay nàng cũng vừa lúc vang lên.

Tiêu Kỳ đến.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ném Trái Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

ùng cô đi đến Mặc Tây Ca, ngoại trừ Tiêu Kỳ còn có Trần luật sư. Ở sân bay, Tiểu Dư ôm lấy một cái rất mạnh, sau đó hôn lên mặt của cô, còn nói với cô: “Tỷ, tỷ không nên suy nghĩ bậy bạ biết không? Anh ta sẽ không có việc gì. Tiểu Oa nhi em sẽ chăm sóc cho nên tỷ không cần lo lắng.”

“Cảm ơn.” Trừ hai từ này ra, Hạ Tiểu Tiệp không biết nên nói cái gì.

Trên đường đến sân bay, Tiêu Kỳ nói với cô, kể lại tình hình cũng không rõ ràng, chỉ biết La Khiêm đột nhiên mất tích, hơn nữa hình có liên quan đến vụ xe buýt nổ.

“Người đại diện của cậu ấy đã đi trước, chúng ta đến Mỹ trước sau chuyến máy bay đến đó, sẽ có người đến đón chúng ta. Sau lại cùng những người đó đến Mexico. bọn họ đều có vệ sĩ cho nên đừng lo lắng.”

Tuy rằng Tiêu Kỳ nói vậy nhưng cô nào có thể không lo lắng?

Xe buýt nổ? Nghĩa là vào thời điểm xe bị nổ, người đó... Ở xe...

Khẩu! Một trận đau đớn theo trên trán ập đến. Tiểu Dư dùng cái trán nặng nề mà đụng nàng một chút.

”Đưa ngọc.” Cô trừng mắt mắng “Cảm tạ cái gì? Chúng ta là có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, muội uống cà phê sữa, tỷ thì uống sôcôla sữa, tính tình khác hẳn, diện mạo cũng không giống so với bất kỳ hai chị em sinh đôi nào cả, nhớ chưa?”

Nhìn người luôn đứng bên cạnh cô, giúp đỡ cô vô điều kiện, giúp muội muội của cô, Hạ Tiểu Tiệp thật rất muốn cười nhưng lại không cười nổi.

Nhìn tỷ tỷ như vậy khiến cho Hạ Tiểu Dư rất muốn khóc, không có biện pháp đối mặt với tỷ tỷ, liền nhanh chóng hướng sang lão công của mình.

“Tiêu Kỳ, tỷ tỷ của em tạm thời giao cho anh. Tốt nhất là anh mang tỷ ấy nguyên vẹn trở về, không hao tổn sợi tóc nào. nếu không em thề đời này kiếp này sẽ không bao giờ để ý đến anh nữa.” Cô cảnh cáo, dặn dò, thanh âm có chút khàn khàn.

“Tiêu Kỳ nghiêm túc gật đầu. bạn tốt cùng sinh tử của anh còn chưa biết thế nào, ngay cả khua môi múa mép cũng không làm cho tâm tình dịu đi một chút.

“Đi thôi. Chúng ta phải đi đăng ký để lên máy bay.” Trần luật sư nhắc nhở bọn họ, trong lòng thầm bội phục Tiêu Kỳ thần thông quảng đại, thế nhưng có thể trong thời gian ngắn như vậy mà tìm được vé máy bay.

Tiêu Kỳ đem chìa khóa xe đưa cho Hạ Tiểu Dư. Nói cho cô biết xe ở đâu trong bãi đỗ xe, đồng thời không quên dặn dò: “Lái xe về cẩn thận một chút.”

Hạ Tiểu Dư gật đầu, nhin không được lại dùng sức ôm tỷ tỷ một lần nữa, an ủi nói: “An ta nhất định sẽ không có việc gì.”

“Ừ.” Hạ Tiểu Tiệp đáp lại.

Buông tỷ tỷ ra, cô lùi lại phía sau vài bước, quay đầu nhìn Tiêu Kỳ nói: “Mặc dù như thế nào, nhớ gọi điện thoại cho em.”

Tiêu Kỳ gật đầu, cầm chặt tay cô. nhin lại nhẩn, vẫn là không nhin được, nhanh chóng đem cô kéo vào trong lòng và hôn. Lúc này hạ Tiểu Tiệp cùng Trần luật sư xoay người đi vào hải quan (A Từ: chỗ làm thủ tục để lên máy bay ấy).

Hạ Tiểu Dư đứng yên tại chỗ, nhìn theo ba người đến khi không còn thấy bóng dáng mới thôi.

Tên hỗn đản La Khiêm, hần tốt nhất... tốt nhất là đừng có việc gì, nếu không cô thật sự không biết đối mặt với Tiểu Tiệp như thế nào.

Nguyên lai Tiểu Oa nhi là con gái của tên kia.

Mà tên kia hơn một tháng trước, ngàn dặm xa xôi từ nước Pháp bay trở về chỉ vì muốn thay Tiểu Tiệp trút giận, chạy tới đánh Tiêu Kỳ một cái, sau đó lại ra sân bay để tới Mexico. Liệu có phải hần vẫn có tình ý với Tiểu Tiệp?

Tiêu Kỳ nói, hình như anh ta còn không biết đến sự tồn tại của Tiểu Oa nhi nhưng đã cùng Tiểu Tiệp gặp mặt, xem ra gặp lại tình củ tiếp tục tình duyên.

Đáng giận hỗn đản, gặp lại tình củ tiếp tục tình duyên!

Nếu anh ta mà gặp chuyện không may, con đường phía trước của Tiểu Tiệp phải làm sao đây? Thật sự là rất đáng giận.

Nhưng vì tỷ tỷ cùng tiểu Oa nhi, cầu xin trời phật đừng làm cho La Khiêm gặp chuyện không may. Làm ơn, làm ơn!

Máy bay bay mười mấy tiếng đồ hồ thì tới Mỹ, ai nấy đều lo lắng, lòng như lửa đốt, mỗi một giây đều như đứng đống lửa, ngồi đống than. Thế nhưng cái tên La Khiêm kia...

Vừa nhìn thấy hần, ba người vừa đáp máy bay đến Mỹ hoàn toàn ngây dại, nghi là đang ở trong mộng.

“La Khiêm?” Tiêu Kỳ không tin, kêu ra tiếng

“Cậu thật là, đến đây có cần khoa trương như vậy không?” Đi đến trước mặt Tiêu Kỳ, La Khiêm khê đẩy vai hần một chút, nhìn hần nói giỡn.

Tiêu Kỳ giật mình cúi xuống, sau đó còn nhìn hần hỏi: “Cậu thật sự không có việc gì?”

“Không có việc gì nha, có chuyện gì được?”

Vì muốn chứng minh mình thật sự không có chuyện gì, La Khiêm dang hai tay ra, làm cho hai người đứng phía sau Tiêu Kỳ cùng hần... thật ra chỉ có một người có thể nhìn hần rõ ràng từ đầu đến chân. Nhưng không tới giây tiếp theo, bay về phía hần là một quyền mạnh.

Hần hét lên một tiếng, đau đến thiếu chút nữa quỵ xuống đất, đồng thời nghe thấy phía sau vang lên âm thanh nhắm hướng Tiêu Kỳ.

“Này, anh và người kia đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Này, người đánh anh ở đâu rồi?”

La Khiêm ngăn cản những người ở phía sau, ôm phần thắt lưng bị đánh thõ hần hần một chút rồi mới đứng thẳng dậy, nhìn người kia với vẻ mặt nghiêm túc mang theo chút tức giận.

“Cậu có biết vì sao tôi đánh cậu một quyền không?” Tiêu Kỳ trầm giọng hỏi hần.

Hần biết cho nên hần cam chịu thừa nhận.

Ánh mắt kia rất cuộc không ngăn được nhìn về phía sau Tiêu Kỳ một chút, gương mặt không có chút máu, thoạt nhìn thấy trên đó có sự sợ hãi. Hần đi

qua Tiêu Kì về phía cô, đứng ở trước mặt cô.

“Hi.” Nhìn Hạ Tiểu Tiệp, hần nhẹ giọng mở miệng chào hỏi, sợ âm thanh quá lớn sẽ làm cho cô tam biến trong nháy mắt.

Bộ dạng của cô nhìn rất không tốt, vô cùng không tốt. Rốt cuộc là người nào hỗn đản bắt nạt cô, làm cho cô biết hần ngần ngại, hành tung không rõ. Đem cô dọa cho thành như vậy? Tên hỗn đản này thật sự đáng chết.

Hạ Tiểu Tiệp không có phản ứng gì, mắt nhìn vào hần, ngay cả chớp mắt cũng không dám, giống như sợ trong nháy mắt hần sẽ biến mất.

“Anh không sao.” Hần nhẹ giọng nhìn cô nói. “Là do tên này làm quá lên, quay người không thất anh liền cho rằng ah đã mất tích hoặc xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Anh thật sự không có chuyện gì, ngay cả tóc cũng không có mất sợi nào. Thật đấy.”

Cô vẫn như cũ, nhìn hần không nhúc nhích.

“Uy, tiểu thư?” Hần nhẹ giọng gọi cô, sao biết được nước mắt của cô đột nhiên rơi xuống như mưa, một giọt, lại một giọt nữa rơi xuống.

Cả người La Khiêm cứng đờ, nhất thời không biết làm sao.

Hần không phải chưa từng thấy qua cô khóc, trên thực tế thì bọn họ gặp nhau vào lúc cô đang khóc, khi đó hần có thể cảm thấy được sự đau khổ của cô nhưng vẫn cảm thấy hình ảnh đó quá đẹp, muốn chụp một bức ảnh. Nhưng mà hiện tại hần chỉ cảm thấy bối rối, cảm thấy đau lòng, cảm thấy nặng nề là do mình.

Vì vậy tâm càng hoảng loạn, đau lòng, hối hận vô cùng. hần không bao giờ nghi hoặc tình cảm của cô, cũng không nghi ngờ tình cảm bây giờ của cô đối với hần.

Nếu là bạn bình thường hoặc bạn cũ, cô nhìn thấy hần không việc gì, vui quá mà khóc, khóc nước mắt giàn giụa, khóc không thành tiếng.

Xa nhau năm năm, cô vẫn có tình cảm với hần, cho dù cô chưa nói cái gì nhưng phản ứng của cô đã nói ra hết thảy. Lúc đầu cô rất do dự, do dự nên nói với hần như thế nào, nhưng bây giờ như vậy là đủ rồi, thật sự là rất đủ rồi.

Cô chạy vào lòng hần, ôm chặt hần. Mặc kệ tương lai có gì đang chờ hần, đời này sẽ không bao giờ buông tay lần nữa, tuyệt đối sẽ không.

Tình thân một mối, khóc nhiều, Hạ Tiểu Tiệp ngồi lên xe, còn Tiêu Kì đang đứng bên ngoài nói chuyện điện thoại với Tiểu Dư.

Nói xong điện thoại, Tiêu Kì xoay người nhìn ra phía ghế sau, chỉ thấy La Khiêm đang ôm Hạ Tiểu Tiệp đang ngủ say, cúi đầu nhìn về mặt ôn nhu như nước của cô.

Hai người kia rõ ràng là đang yêu nhau, hơn nữa đã có cả con rồi, còn chờ gì mà không đến với nhau chứ?

Nói là vậy, nhưng trên đời này, chuyện tình cảm là chuyện phức tạp nhất, tốt nhất là hần không nên nhúng tay vào, nhìn bọn họ phát triển vậy.

Nghĩ xong, Tiêu Kì gõ vào cửa kính xe.

La Khiêm ngẩng đầu lên nhìn hần, sau đó hạ cửa kính xe xuống.

“Tôi muốn mua vé máy bay về luôn trong nước, không cùng cậu trở về khách sạn.” Tiêu Kì nói luôn cho La Khiêm.

“Công ty có việc gấp?” La Khiêm nhẹ giọng hỏi hần. Ngay cả như vậy, La Khiêm vẫn không nhận được cúi đầu xuống nhìn người con gái trong lòng một cái, chỉ sợ quá nhiều đến giấc ngủ của cô.

Tiêu Kì gạt đầu, muốn giải thích với hần là bởi vì không muốn xem bọn họ tình nùng mặt ý là lướt, hại hần tương tư. Sớm bay về nước, trở về bên cạnh vợ là tốt nhất.

“Thật xin lỗi, cậu nhiều việc như vậy mà còn hại cậu chạy một chuyến.” La Khiêm nhìn hần tạ lỗi.

“Nếu thực sự cảm thấy có lỗi thì về sau cậu nhớ quên là trên đời này vẫn có người quan tâm đến cậu, lo lắng cho cậu có được không? Không cần động một tí là làm người phá đám.” Tiêu Kì lườm hần một cái, nhân cơ hội mà giáo huấn hần luôn một chút.

Lúc này La Khiêm bị cuốn vào trong vụ nổ xe buýt, không phải như mọi người nghĩ, mà là khi hần chụp ảnh, nhìn qua ống kính thấy người thần sắc quý dị, nhìn không được tò mò liền xen vào việc của người khác. Không ngờ lại bị đồng bọn của chúng cho một cùn, ngắt đi.

Khi tỉnh lại thì thấy mình đang bị nhốt trong một kho hàng không có người, tay chân bị người ta dùng dây thừng buộc chặt, miệng bị băng keo dán chặt lại.

Hần ở kho hàng một ngày một đêm, thoát được ra thì không nghĩ tới bên ngoài đã trở nên loạn.

Bởi vì có người thấy hần ở chỗ vụ nổ kia, sau lại không tìm thấy hần ở khách sạn, cũng liên lạc không được, liền cho rằng hần chết trong vụ nổ kia.

Mệnh của hắn vẫn chưa tận, vẫn là phúc lớn mệnh lớn, nếu hắn không tò mò xen vào chuyện của người khác, đi theo kẻ bắt cóc thì có lẽ bây giờ hắn đã trở thành một xác chết cháy.

Bởi vì hắn thoát nạn, cơ quan điều tra theo miêu tả của hắn, rất nhanh liền tìm ra người đặt bom, đưa ra công lý. Mà trong khi đó, những người kia đã ở trên máy bay, muốn ngăn cũng không được.

Nói ngắn gọn, hắn có thể vượt qua tai nạn lần này thật sự là may mắn.

“Nhất về nhất định sẽ không xảy ra chuyện tương tự.” La Khiêm hứa hẹn. “Thật xin lỗi vì đã khiến cho mọi người lo lắng.”

“Tôi không sao, nhưng cái người đang ở trong lòng cậu kia kia, sau khi tỉnh thì nhớ cho cô ấy ăn chút gì. Lúc ở trên máy bay, cô ấy lo lắng không ăn gì, ngay cả nước cũng chưa uống.” Tiêu Kỳ nói cho hắn.

“Tôi biết rồi.” Hắn gật đầu nói, mắt lại nhìn về phía người đang ngủ say, nháy mắt trở nên nhu tình, mềm mại.

“Tiểu Tiếp tạm thời giao cho cậu chăm sóc, tôi đi đây.” Nhìn hắn như vậy, Tiêu Kỳ yên tâm dần dần, nói xong vẫy tay, cầm lấy hành lý rooi xoay người rời đi.

La Khiêm nhìn theo cho đến khi người hắn hoàn toàn biến mất rồi mới thu hồi tầm mắt, nhìn lái xe nói: “Đi thôi.”

Rời Los Angeles, xe đi về phía khách sạn ở nội thành, cả quãng đường, Hạ Tiểu Tiếp ngủ rất say chưa tỉnh, ngay cả khi xe tới nơi, cô vẫn ngủ say không nhúc nhích.

Lái xe mở cửa giúp họ, hỏi xem có cần đánh thức cô không.

Hắn lắc đầu, cẩn thận ôm cô từ trong xe ra, người đại diện đã giúp hắn sắp xếp tốt phòng đôi.

Lái xe đem hành lý của cô lên, đồng thời cho hắn số điện thoại, nói rằng trong khoảng thời gian ở Los Angeles, nếu muốn đi đâu, cần dùng xe lúc nào thì đều có thể gọi cho anh ta.

Sau khi lái xe rời đi, La Khiêm thấy cô vẫn đang ngủ say, không hề có dấu hiệu tỉnh lại nên yên tâm đi vào phòng tắm rửa. Sau đó mệt mỏi nằm xuống bên cạnh cô, không tới một phút đồng hồ sau cũng ngủ thiếp đi.

Dù sao hai ngày qua, hắn không có thời gian để ngủ.

Ngoài cửa sổ, trời chuyển dần sang tối. Hai người ngủ rất say, màn đêm bao trùm lên một khoảng rộng lớn.

Hạ Tiểu Tiếp tỉnh lại trước, mở mắt ra liền thấy gương mặt đã xuất hiện mấy trăm lần trong giấc mơ của cô suốt năm năm qua.

Khuôn mặt của La Khiêm.

Đầu tiên cô giật mình nhìn hắn. Sau đó suy nghĩ dần dần rõ ràng, cô nhớ nguyên nhân khiến mình đi Mỹ vội vàng đến Mexico.

Hắn vẫn còn sống, không bị sao, hiện tại đang ngủ trước mặt của cô, Tất cả chuyện này đều là sự thật sao? Hay là cô đang ngủ quên trên máy bay, mơ thấy giấc mộng đẹp?

Là mơ sao? Lòng của cô đau đớn, rất sợ đây là một giấc mơ.

Cô vươn tay sờ lên khuôn mặt hắn, rồi ại chần chờ dừng giữa không trung. Sợ rằng nếu đụng vào, ảo ảnh của hắn trước mặt cô biến mất không thấy thì phải làm sao?

Nước mắt của cô chảy xuống, một giọt, lại một giọt, ngày càng nhiều làm cô không tự chủ được phát ra tiếng khóc thút thít làm hắn tỉnh giấc.

La Khiêm mở mắt liền thấy ngay cô đang khóc thì vô cùng hoảng sợ.

“Tiểu Tiếp?” Đây là lần đầu hắn gọi tên của cô, giọng nói nhẹ nhàng có chút bối rối, tràn ngập sự quan tâm. “Làm sao vậy? Sao lại khóc?”

Hắn luống cuống đứng lên, kéo cô ôm vào lòng, an ủi, vỗ về nàng một hồi lâu rồi mới ôn nhu hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Em nghĩ đây là một giấc mơ.” Cô nghẹn ngào nói.

“Mơ?” La Khiêm ngây người một chút, rồi mới hiểu ra cô đang chỉ chuyện gì. “Không phải là mơ. Đây không phải là mơ đâu. Hiện tại anh không phải ở trước mặt em sao? Em sờ thử xem. Anh là thật.” Cầm tay cô vuốt ve lên mặt mình, để cho cô tự xác nhận được anh là thật.

“Không không có.” Cô nhìn hắn, hai mắt đầm lệ nói nhỏ.

“Anh không có học ma thuật nên sẽ không thể tự nhiên biến mất tự nhiên xuất hiện được.”

Anh nhìn cô nói đùa. Rốt cục trên môi cô cũng nở một nụ cười.

“Đói bụng chưa? Anh sẽ gọi phục vụ mang đồ ăn lên, chúng ta cùng nhau ăn một chút gì đó được không?” La Khiêm nhẹ nhàng nói, không quên lời Tiêu Kỳ dặn lúc ở sân bay.

Cô gật đầu bởi vì hơn một ngày qua, cô chưa ăn cái gì cả. Thấy La Khiêm nhắc tới như vậy khiến cô phát hiện ra bụng mình đang kêu vang.

“Anh đi gọi điện thoại, trong lúc chờ người đưa tới còn chút thời gian, em có muốn đi tắm rửa một chút? Như vậy có vẻ thoải mái hơn.” Anh khuyên cô.

Cô gật đầu. Anh xuống giường lấy hành lý cho cô, nhìn cô đi vào phòng tắm rồi mới quay sang gọi điện thoại.

Khi Hạ Tiểu Tiếp tắm xong đi ra thì thức ăn đã đưa tới.

La Khiêm lấy ra hai lon coca trong tủ lạnh, mở nắp rồi đưa cho cô một lon.

“Không có gì ăn, chịu khó một chút, đến chiều tối anh đưa em đi ăn.” Anh nhìn cô nói.

Cô lắc đầu, tỏ vẻ không thèm để ý. Khi đói bụng, chỉ cần có một chút đồ ăn cũng thoải mái rồi.

Hai người yên lặng, tập trung vào ăn uống. Ở ngoài mặt nhìn như vậy nhưng trong lòng thì đang bối rối.

Hạ Tiểu Tiếp nghĩ xem nên nói với La Khiêm chuyện gì.

Lúc trước bởi vì tâm tình bị kích động, cô hoàn toàn quên mất quan hệ với anh. Hai người không phải tình nhân, cũng phải người thân vậy mà ở trong lòng anh khóe lóc thâm thương, còn cùng anh ngủ chung trên một cái giường. Thật là xấu hổ vô cùng. Có thể lát nữa anh sẽ cô chuyển sang một phòng khác để ngủ. Dù sao đêm còn rất dài.

La Khiêm nghĩ rằng cô đã tỉnh táo lại rồi. Nếu anh nói chuyện này với cô thì không biết là tốt hay xấu? Nếu cô nghe hết lời anh nói, bình tĩnh xử lý, không quá nghe theo cảm tính. Nếu cô nhất thời kích động thì phải làm sao? Anh rất sợ cô sẽ lắc đầu cự tuyệt anh.

Thức ăn nhiều như vậy đã được ăn hết.

Hạ Tiểu Tiếp ăn xong, không ăn thêm được nữa liền thôi. Về phần La Khiêm, anh đã ăn xong từ trước.

Hai người nói chuyện.

“Tiêu Kỳ cũng ở tầng lầu này sao?” Hạ Tiểu Tiếp rút khăn giấy lau miệng, nhìn xung quanh một chút rồi mở miệng hỏi.

Cô đột nhiên nghĩ đến có lẽ không cần mất nhiều tiền để thuê phòng bởi vì La Khiêm cùng Tiêu Kỳ có thể ngủ chung một phòng, hai người đàn ông chắc sẽ không phát sinh ra chuyện gì chứ? Ha ha.

“Cậu ta đã đáp máy bay về nước rồi.” La Khiêm nhìn cô rồi đáp.

“Cái gì?” Cô kinh ngạc, há hốc mồm. “Khi nào. Anh ta đi vậy mà không nói với em một tiếng, em cũng muốn trở về cùng anh ta.”

“Lúc đó em đang ngủ, mà công ty của cậu ta có việc gấp.” Anh trả lời, chặn đứng chỗ yếu.

“Em đang ngủ thì anh có thể đánh thức.”

La Khiêm trầm mặc nhìn cô trong chốc lát, đột nhiên mở miệng hỏi, “Em thực sự không nghĩ ở đây với anh, cùng anh ở một chỗ?”

Cô ngây ngốc cúi mặt xuống, không tự chủ được thốt lên, “Không phải.”

Anh hoài nghi. “Một khi đã như vậy thì sao phải nghĩ đến chuyện về. Ở đây mấy ngày, anh đưa em đi chơi một chút. Sau đó cùng nhau về nước.”

“Nhưng em còn có việc.” Cô cứng họng, do dự một chút rồi nói.

“Em đến đây và lúc không có việc sao?” Anh hỏi lại cô.

Hạ Tiểu Tiếp nhất thời khó trả lời. Cô không thể nói cho anh biết chuyện cô lo lắng không phải là việc làm mà là con gái của bọn họ.

Buổi tối, tiểu Oa Nhi có thói quen thích ngủ cùng cô, thích vuốt mặt cô, ôm cô ngủ cùng ngủ. Cô lại không ở nhà mấy ngày, thật sự rất lo lắng con bé đùa giỡn làm cho ba mẹ và Tiểu Dư đau đầu.

“Trật tự, anh có lời muốn nói với em” La Khiêm tỏ vẻ nghiêm trang.

Cô không biết là anh định nói cái gì nhưng ánh mắt của anh thật sự rất chăm chú làm cho trong lòng cô không tự chủ được có chút batas an. Sợ anh nghe thấy tiếng tim đập ngày càng dồn dập của mình, cô chủ động hỏi: “Anh muốn nói cái gì?”

“Em hiện tại đã có bạn trai chưa?” La Khiêm hỏi.

Lúc trước cô nói bây giờ cô vẫn chưa kết hôn, nhưng lại không nói cô vẫn chưa có bạn trai. Có hay không có, anh phải biết, như vậy thì hẳn mới biết mình nên đi nước cờ nào.

“Vì sao lại hỏi vậy?” Hạ Tiểu Tiệp trầm tĩnh một chút rồi tò mò hỏi lại.

“Bởi vì anh muốn theo đuổi em, cùng em hợp lại, muốn tiếp tục yêu em.”

Cô không thể nào nghĩ được anh có thể nói trực tiếp như vậy. Cô cảm thấy trái tim của mình trùng xuống. Bất ngờ, kích thích, kinh ngạc.

“Anh...” Cô cảm thấy thật sự khó thở, đầu choáng váng, hoa mắt. Cô nhắm mắt lại, hít thật sâu một hơi rồi mở miệng nói tiếp “Anh nói là sự thật sao?” Cô hỏi anh, thanh âm gât gao.

“Đúng. Là sự thật.” Anh nhìn cô không dời mắt, biểu tình rất nghiêm túc.

Cô nhìn anh, suy nghĩ hỗn loạn. Vừa cao hứng lại vừa lo lắng, sợ hãi. “Thật là anh muốn như vậy? Không phải anh muốn trả thù em?”

“Trả thù em?” La Khiêm há hốc mồm kinh ngạc. “Em có ý gì?”

“Năm đó, ngay cả một lời giải thích cũng không có mà em đã rời bỏ anh.” Cô do dự nói,

“Năm đó, anh là một tên tiểu tử không có cái gì hết.”

Cô nghe vậy liền trừng mắt, lộ ra vẻ khó tin. “Ý của anh là em hăm phũ quý, bởi vì anh không có gì nên đã rời bỏ anh. Bây giờ anh có tiền nên em quay lại tìm anh?” Cô giận giữ nói to về phía anh.

“Anh không có nói như vậy.”

“Nhưng ý của anh chính là như vậy.” Cô đáp lại.

Cô cảm thấy lòng mình rất lạnh. Không thể nghĩ được là anh lại nghĩ cô là người như vậy, là một người con gái ngại bản yêu phú. Ủy khuất cùng đau lòng khiến nước mắt trong veo của cô chảy ra.

Vừa thấy cô khóc, chân tay La Khiêm nhất thời lòng ngóng, vội vàng đứng lên.

“Ý của anh không phải vậy!” Anh vội vàng giải thích. “Ý của anh là do điều kiện căn bản không xứng với em. Mặc kệ nguyên nhân vì sao năm đó em lại rời bỏ anh, anh đều không oán hận, chỉ có thể tự trách mình là không xứng với em.” Nói đến những câu sau, có thể nghe được sự chua xót trong lòng anh.

“Dù nếu anh có không xứng với em, em cũng không để ý.” Hạ Tiểu Tiệp lau nước mắt trên mặt, nói cho anh biết.

La Khiêm không nói gì, chỉ nhìn cô, vẻ mặt thống khổ. Trên thực tế là anh không xứng với cô về cả bằng cấp, gia cảnh, không có tư cách gì cả.

“Em chưa bao giờ cảm thấy an không xứng với em. Anh có tài, có tình yêu, có nghị lực. Hơn nữa lạ lạc quan về tương lai, không oán trời trách đất. Em luôn cảm thấy anh rất giỏi.” Cô nói ra những suy nghĩ của mình.

“Anh đối với em tốt như vậy?”

“Nếu đó không phải là sự thật, anh sẽ không thể có được thành tựu ngày hôm nay.” Đây là chuyện có thật.

“Đó là gặp may.”

“Đó là do anh cố gắng.” Cô sửa lại. “Người khác có thể không biết nhưng em biết. Mỗi bức ảnh của anh chụp đều là ở tâm, em vẫn cảm nhận được điều này như ngày xưa, cũng vẫn sẽ bị chuyện này làm rung động lần nữa. Với người khác, chụp ảnh là động tác ẩn nút. Nhưng mỗi bức ảnh của anh là kể lại câu chuyện cũ của một người nào đó. Không phải sao?” La Khiêm gạt mình nhìn thẳng cô, hoàn toàn không thốt ra lời.

Cô hiểu anh, chỉ có cô là thật sự hiểu anh. Từ trước kia đến bây giờ.

Người khác nhìn ảnh do anh chụp chỉ cảm nhận được cảm giác bi thương, khoái nhạc, cảm giác cô đơn, cô độc thể hiện trong lời nói. Chỉ có cô xem ảnh mới thấy được những câu chuyện trong đó, cảm nhận được tâm trạng ràng buộc của người chụp ảnh. Bởi vì ràng buộc, nên tài năng kia mới làm người xem rung động. Cô biết hết. Chỉ có cô không cần anh nói đã có thể biết hết.

“Uy, tiểu thư.” Anh gọi cô, âm thanh có chút khàn khàn “Em có nguyện ý gả cho anh không?”

Chương 6

Anh bắt ngờ cầu hôn làm Hạ Tiểu Tiệp tròn mắt há hốc mồm không nói ra lời.

Gà cho anh?

Thật sự là anh đang cầu hôn cô sao? Nhưng... Nhưng là...

“Anh như vậy rất kỳ quái, rất kỳ quái, mà cũng quá... cũng quá bất ngờ.” Cô lắp bắp đáp lại.

“Sao lại kỳ quái? Sao lại bất ngờ? Năm năm trước anh đã muốn nói những lời này với em rồi.” La Khiêm tỏ vẻ thật lòng.

“Bây giờ không giống với năm năm trước.” Cô lắc đầu nói.

“Sao lại không giống? Chẳng lẽ bên cạnh em đã có bạn trai muốn kết hôn?”

Cô nhanh chóng lắc đầu, hy vọng anh không hiểu lầm.

“Anh cũng không có.” Anh nhìn cô chăm chú nói. “Cho nên chuyện của hai chúng ta năm năm trước và bây giờ đều giống nhau. Đều độc thân, đều thích đối phương, đều quan tâm tới đối phương, đều làm đối phương động tâm. Tất cả mọi chuyện đều giống hệt năm năm trước. Không phải sao? Sao lại không giống?” Anh tự thuật từng tiếng nhẹ nhàng.

Làm sao lại giống? Đây thật sự là vấn đề.

Năm năm trước, cô không nói tiếng nào đã rời bỏ anh mà đi. Cô cũng không ở cạnh anh lúc anh cần người bên cạnh, lại càng không giấu giếm anh vùng trộm sinh một bé gái, đến nay vẫn chưa nói cho anh biết.

Năm năm trước cô sẽ không hoài nghi tình cảm của anh đối với mình. Những hiện tại, cô không thể không lo lắng, không thể không nghi ngờ. Bởi vì chuyện này cô có thể cảm nhận được mình để ý anh bao nhiêu. Nếu là bởi vì anh hận cô, vì trả thù mà tiếp cận rồi gạt bỏ cô, có lẽ cô sẽ tan nát cõi lòng mà chết.

Năm năm trước, cô không có Tiểu Oa Nhi để cho anh cướp đi. Cho dù là có nhưng anh cũng không có đủ sức để cùng cô tranh đấu lấy quyền giám hộ nuôi con. Nhưng bây giờ anh có.

Năm năm trước và hiện tại có rất nhiều điểm khác nhau.

Hạ Tiểu Tiệp nhìn anh. Đôi mắt to chứa nhiều lời chưa sót cùng đau đớn.

“Nói cho anh biết em đang lo lắng chuyện gì?” La Khiêm cầm tay cô, ôn nhu nhìn cô hỏi. “Mặc kệ là chuyện gì chúng ta đều có thể cùng nhau đối mặt, cùng nhau giải quyết.”

Cô cúi đầu nhìn anh, nghĩ hay là giữ chặt lấy anh, từ nay về sau không buông tay.

“Uy tiểu thư. Rốt cuộc là em do dự chuyện gì? Nói ra cho anh nghe được không?” La Khiêm nói với giọng thoải mái, giỡn miệng hỏi cô.

“Năm năm qua, có rất nhiều chuyện thay đổi. Em không biết anh có phải là anh năm đó, mà anh cũng không thể xác định được em có thay lòng hay không, hay là anh thích người kia.” Cô ngẩng đầu lên nói cho anh biết.

“Anh có thể xác định.” Anh nhìn thẳng vào cô nói.

“Xác định như thế nào?”

“Nhìn em bay cả nửa vòng trái đất đến nơi này, nhìn thấy em trông thấy anh bình an mà khóc, khóc không thành tiếng thì anh đã biết.” Ánh mắt anh ôn nhu, tiếng nói trầm thấp. “Hơn nữa, em vừa mới nói có thể biết được những chuyện xưa qua những tấm ảnh, em vẫn sẽ cảm động vì những bức ảnh đó, vẫn hiểu được tâm trạng của anh mỗi khi chụp ảnh. Chỉ vậy thôi, anh đã biết em không hề thay đổi, vẫn là người mà năm năm trước làm cho anh động tâm, khiến cho anh cảm thấy hạnh phúc bên cạnh người con gái của mình mà trước kia anh không có được.”

Hạ Tiểu Tiệp có chút giật mình.

Đúng. Anh nói rất đúng. Có không hề thay đổi, vẫn người con gái của năm trước. Nhưng vấn đề là ở chỗ anh.

“Có lẽ em thật sự không thay đổi. Nhưng anh, La Khiêm, bây giờ và năm năm trước không thể so sánh được. Tất cả những thay đổi này khiến em không thể xác định được.” Cô nhẹ nhàng lắc đầu nói.

“Em không thể xác định cái gì? Nói cho anh biết, anh sẽ giúp em.” Anh thật sự nói.

“Điều kiện này giờ của anh rất tốt. Anh có rất nhiều sự lựa chọn.”

“Đôi với anh, em là người tốt nhất.” Anh không chút do dự trả lời.

Cô trầm mặc nhìn anh trong chốc lát rồi hỏi: “Anh yêu em sao?”

Anh gật đầu, trầm giọng nói: “Anh yêu em”

Tuy rằng không rõ lời anh nói có bao nhiêu phần sự thật ở bên trong nhưng tâm Hạ Tiểu Tiệp vẫn động.

Vào lúc này, cô hận chính mình tại sao không nghĩ sâu tính kỹ, cân nhắc rồi mới quyết định. Theo như lời Tiểu Dư nói, cô sẽ không quản việc khác, trước tiên lớn tiếng hoan hô biểu đạt mình đang vui vẻ rồi nói sau. Về sau cho dù có chuyện gì, cô cũng không cần, chỉ cần trước mắt vui vẻ là đủ rồi.

Cô có thể bắt chấp tất cả. Nhưng cô băn khoăn bây giờ không chỉ có một mình mà còn cả Tiểu Oa Nhi nữa.

Nghĩ đến Tiểu Oa Nhi, cô đột nhiên nảy ra một cách để thử La Khiêm xem anh là thật tâm hay giả dối. Các này cũng có khả năng làm cho anh từ nay sẽ rời xa cô mãi mãi.

Cô do dự khẽ cắn môi. Buộc phải làm như vậy sao? Nhưng nếu không làm, cứ do dự, dấy dưng triền miên, nghi thần nghi quỷ thì cũng không dễ chịu.

“Nếu...” Hít một hơi thật sâu, Hạ Tiểu Tiệp do dự nhìn anh, thông thả mở miệng nói: “Nếu em với anh chia từng từng ấy năm, giờ em nói em từng... sinh con, nhưng vẫn chưa từng kết hôn, anh vẫn cho rằng em là tốt nhất, vẫn sẽ nói yêu em?”

Cả người La Khiêm bỗng nhiên cứng đờ.

Trong phòng hoàn toàn yên lặng.

La Khiêm vô cùng khiếp sợ, chấn động, kinh ngạc. Có con, chưa từng kết hôn... Có con, chưa từng kết hôn... Có con, chưa từng kết hôn...

Hạ Tiểu Tiệp cũng không nói câu nào, chỉ lặng yên nhìn anh, chờ xem phản ứng của anh.

Một giây trôi qua rất chậm.

Không biết bao lâu sau, anh đột nhiên giật mình, đem bàn tay đang đặt trên tay cô về, siết thành nắm đấm.

Động tác của anh khiến lòng cô trầm xuống. Nước mắt chút nữa chảy ra. Đây là phản ứng của anh sao? Lập tức rút tay lại giống như tay cô có lửa?

“Đã xảy ra chuyện gì?” La Khiêm lên tiếng hỏi, thanh âm nghe trầm trầm cố đề nén.

Cô chuyển ánh nhìn từ tay lên trên mặt anh, phản ứng có chút trì hoãn, hỏi: “Cái gì đã xảy ra chuyện gì?”

“Cha của đứa bé đã xảy ra chuyện gì?”

“Cha của đứa bé?” Cô lặp lại, tựa hồ vẫn không hiểu anh đang nói cái gì. La Khiêm hỏi...

“Cha đứa nhỏ đã mất sao?”

Hạ Tiểu Tiệp rốt cuộc cũng hoàn hồn, cô cứng họng nhìn anh, bị ngữ khí phỏng đoán của anh làm cho sợ hãi, choáng váng.

“Không phải, không có.” Cô vội vàng phủ nhận. Người đó đang ngồi rất khỏe mạnh trước mặt cô, làm sao nói là chết được? Phi phi phi! Gió to hãy thổi những lời nói này đi, thổi đi.

“Nếu không phải, tại sao hai người không kết hôn? Vì sao anh ta không kết hôn với em? Em đã có con, không phải sao? Tên kia không muốn chịu trách nhiệm?” Anh tiếp tục hỏi.

Trong giọng nói của La Khiêm ẩn chứa sự tức giận làm cho cô có cảm giác không thích hợp.

“Anh đang tức giận? Vì sao?” Cô hỏi, trong lòng lóe lên một chút hy vọng.

Anh hít một hơi mạnh, tưởng rằng sự tức giận đang tắc nghẽn ở cổ họng kia có thể nuốt vào lòng nhưng nó lại ương ngạnh đứng yên ở đó không nhúc nhích, ngay trên ngực anh.

“Con em mấy tuổi rồi?” Anh không trả lời vấn đề, hỏi lại cô.

Nhìn anh một cái, cô cúi mặt xuống nói dối: “Ba tuổi.”

Một năm sau khi anh đi. Trong lòng La Khiêm vui đi một chút. Vậy lúc cô còn là sinh viên đã mang thai. Khi sinh con thì có thể cô chưa tốt nghiệp hoặc vừa tốt nghiệp, mới bước ra cái xã hội này. Sau đó cô cứ một mình nuôi con sao?

Anh nghĩ tới ngày đó gặp lại, anh hỏi cô đang làm gì, cô nói đang làm việc môi giới nhà. Anh hỏi vì sao cô lại chọn công việc phơi nắng phơi gió vất vả như vậy, cô trả lời rằng...

Em có suy tính của em

Thì ra đây là suy tính của cô. Bởi vì cô có con nhỏ, cần có nhiều thời gian, cũng cần phải có tiền.

Bây giờ anh đã hiểu được. Nhưng con tức giận ở cổ ngày càng lớn hơn, càng thêm nóng cháy.

“Mấy năm nay, cái người đó không tới tìm em?” Anh hỏi.

Cô trầm mặc nhìn anh không nói gì.

“Em còn yêu anh ta?” Anh nóng vội hỏi lại.

Cô vẫn không nói gì.

Nhìn Hạ Tiểu Tiệp không hề rằng nói nửa câu, anh thở một hơi dài, chống tay đứng lên, sau đó bắt đầu đi qua đi lại ở trong phòng, không biết đang tự hỏi cái gì.

Ít nhất anh không xoay người bức đi hoặc là giả vờ an ủi cô. Nhìn anh đi tới đi lui, Hạ Tiểu Tiệp thầm nghĩ không hiểu anh đang phiền não chuyện gì? Không muốn tiếp tục kể hoặc trả thù cô sao? Kỳ thật dù cô có con hay không, đối với anh mà nói cũng là không sao đi?

“Chúng ta ra ngoài một chút.” La Khiêm dừng lại, xoay người nhìn cô nói, vẻ mặt kiên quyết lạ thường.

“Đã trễ thế này, anh muốn đi đâu?” Cô ngạc nhiên trừng mắt nhìn, khó hiểu hỏi lại.

Anh không trả lời lại, chỉ nói: “Mang theo hộ chiếu.”

Chuyện này cô biết, ở nước ngoài, hộ chiếu giống như chứng minh thư nhân dân. Nếu bị kiểm tra mà không có thì sẽ bị cho là người nhập cư trái phép. Vì vậy phải mang theo hộ chiếu, nhất là khi ra khỏi nhà lúc nửa đêm.

Không biết anh muốn dẫn cô đi chỗ nào. Nhưng nhìn thấy anh thay quần áo... mặt của cô nóng lên, không kim được mà mặt đỏ ửng, tim đập nhanh. Cô vội vàng cầm lấy hành lý chạy vào phòng tắm thay quần áo để không phải nhìn thấy cảnh kích thích này.

Một người phụ nữ đã sinh con, nhìn thấy đàn ông cởi trần cũng đỏ mặt, tim đập nhanh thì chắc trên thế giới chỉ có mình cô.

Nhưng làm sao có thể trách cô. Làm chuyện đó với anh đã năm năm trước. Mà trong những năm gần đây, mọi sinh hoạt của cô đều giống như nữ tu sĩ vậy. Đột nhiên nhìn thấy cơ thể trần trụi cường tráng của anh thì cô đương nhiên suy nghĩ miễn man rồi.

Nghĩ đến cảm giác được anh ôm chặt trong ngực, cảm giác anh sờ lên da thịt, cảm giác anh hôn lên môi cô. Sức mạnh của anh, hơi thở của anh...

“Cốc cốc...”

Đột nhiên có tiếng gõ cửa phòng tắm khiến cô giật mình.

“Sắp xong chưa?” La Khiêm ngoài cửa hỏi.

“Đợi em một chút.” Cô nhanh chóng đáp, nhìn qua gương thấy hai má hồng lên, mắt như có sương mù, quần áo vẫn còn nguyên trên tay.

Cô đột nhiên háo sắc sao? Thật sự là điên rồi.

Lắc lắc mạnh đầu để khiến cho bản thân tỉnh táo một chút, Hạ Tiểu Tiệp nhanh chóng cởi quần áo, mặc bộ đồ đơn giản nhất quần bò cùng chiếc áo màu xám, rồi đi ra khỏi phòng tắm.

“Xong rồi.” Cô nói, không dám nhìn thẳng vào mắt anh giống như có tật giật mình. Nhưng hình như anh không chú ý đến cô, vẫn chưa phát hiện ra sự bất thường của cô.

“Hộ chiếu đâu?” Anh hỏi.

“Đây.” Cô giơ tay đang cầm hộ chiếu lên.

“Vây đi thôi.

La Khiêm xoay người đi trước, cô vội vàng theo sau. Không biết anh đang gấp cái gì.

Cửa lớn khách sạn đã có sẵn một chiếc xe đang chờ bọn họ. Cô biết làm sao anh có thể nhanh như vậy đã gọi được xe đến vào lúc nửa đêm như thế này. Hình như lái xe biết bọn họ muốn đi đâu bởi vì anh ta không có hỏi cái gì. Từ khi bọn họ lên xe liền lái đi luôn, im lặng suốt cả quãng đường.

“Chúng ta đang đi ây?” Hạ Tiểu Tiệp nhìn một hồi lâu, cuộc cùng không thể chịu nổi, mở miệng hỏi.

“Las Vegas.” Sau khi nghe xong anh nói địa điểm đến làm cho cô ngạc nhiên vô cùng.

“Vị sao đột nhiên lại đi Las Vegas? Anh nổi hứng muốn đi một lần sao? Nó ở gần đây sao?” Cô hoàn toàn không biết Las Veg ở đâu.

“Lúc này không bị tắc đường. Bốn giờ là có thể đến.” Anh đáp lại cô vẫn đề cuối cùng.

Cô cứng họng thiếu chút nữa té xỉu: “Bốn giờ?”

“Em không muốn đi sao? Nhân tiện cũng nên ngắm cảnh một chút.”

Cô trừng mắt nhìn anh. Đột nhiên cảm thấy không phải cô điên mà là anh điên rồi.

“Anh rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Vì sao lại đột nhiên muốn đi Las Vegas? Hơn nữa lại đi vào lúc này, hơn nữa anh nói bốn giờ sẽ đến, đến lúc đó không phải trời đã sáng sao? Mà chỗ đó không phải buổi tối mới là lúc đi chơi mới vui sao?” Cô thật sự không thể biết được anh đang suy nghĩ việc gì.

“Chúng ta không phải tới đó để chơi.” Anh nhìn cô, bình tĩnh nói.

“Vây chúng ta đến đó làm cái gì?” Cô cảm thấy vô cùng khó hiểu.

La Khiêm chỉ nói hai chữ... “Kết hôn.”

Kết hôn, kết hôn, kết hôn, cô kết hôn! Nhưng tại sao lại có chuyện này?

Hạ Tiểu Tiệp ôm đầu rên rĩ. Cô thật sự sắp phát điên rồi.

Cô rốt cuộc là đang làm cái gì? Mất trăm phượng nghìn kẻ, do dự, trong lòng không yên, bất. Cô làm như vậy chỉ muốn xem anh có thật lòng hay không, nhưng lại không thể tưởng tượng được lại có kết quả này đâu. Mọi chuyện còn chưa làm rõ ràng đã muốn kết hôn. Tất cả chuyện này làm sao lại xảy ra chứ?

Hay đây chỉ là một giấc mộng mà cô mơ ước.

Nhưng nếu là mộng thì chiếc nhẫn kim cương trên tay cô cũng quá lớn. Mà cô cũng phải là người có ước mơ như vậy.

Hơn nữa tờ đăng ký kết hôn đang ở trên mặt bàn. Tuy trong đó toàn là tiếng Anh nhưng may mắn là cô ở Australia 5 năm nên tiếng Anh rất tốt, không có dòng nào là cô không đọc được.

Kia thật sự là giấy chứng nhận đăng ký kết hôn, hé ra chữ ký của anh cùng của cô trên tờ giấy đăng kí kết hôn đó.

Cô thật sự đã kết hôn? Hiện tại rốt cuộc cô nên khóc hay nên cười.

Hạ Tiểu Tiệp lộ ra biểu tình bất đắc dĩ, trừng mắt nhìn tờ hôn thú. Thật sự là khóc không ra nước mắt.

Nhưng trừ lần đó ra, cô thật sự không có một chút cảm giác vui vẻ nào sao?

Trước khi ký tên vào giấy đăng ký kết hôn, La Khiêm đã nói rất nhiều, cô còn nhớ rất rõ...

Anh nói: “Anh sẽ chăm sóc tốt hai mẹ con, anh sẽ coi đứa trẻ như con đẻ của mình.”

Anh nói: “Nếu anh đã biết thì sẽ không thể ngồi yên để xem cuộc sống của em vất vả và mệt mỏi. Bởi vì năm năm trước khi em đi vào cuộc sống của anh, anh đã thề rằng, sẽ chăm sóc cho em và yêu thương em cả đời.”

Anh nói: “Anh sẽ làm một người chồng tốt, một người cha tốt, yêu thương em cả đời.”

Anh nói: “Anh sẽ làm một người chồng tốt, một người cha tốt. Hơn nữa, tuyệt đối sẽ không để em có suy nghĩ hối hận vì đã gả cho anh. Một lần cũng không có.”

Anh nói: “Hãy tin tưởng anh, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc.”

Cô còn nhớ rõ khi nói những lời này, vẻ mặt anh rất nghiêm túc và chân thành, ôn nhu mà thân tình, kiên định mà dứt khoát, không có một chút do dự, giống như anh chụp một bức ảnh động lòng người. Ngay cả khi hồi tưởng lại, trong lòng cô vẫn vô cùng ấm áp là cảm động.

Anh không hỏi chuyện gì liên quan đến cha của đứa trẻ, chỉ hỏi cô đó là năm hay nữa. Khi cô nói là nữ, anh khẳng định đó chắc chắn là một tiểu công chúa xinh đẹp, xinh đẹp giống mẹ.

Anh mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng làm cho cô khóc rất nhiều.

Sau đó, cô liền ở chút bất tri bất giác điếm đầu, vô thức ký tên, vô thức nói theo anh: “I do. I will always love you forever. I cross my heart.”

Sau đó, anh liền hôn cô,

Những người xung quanh hoan hô chúc mừng, chúc hai người họ bạch đầu giai lão, vĩnh dục bể tình. Cảm giác có chút trẻ con nhưng cô lại thấy hạnh phúc, cảm động.

Kết hôn,

Cô thật sự đã kết hôn, gả cho La Khiêm.

“Cốc cốc.”

Tiếng đập cửa kéo Hạ Tiểu Tiệp thoát ra khỏi dòng suy nghĩ, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy La Khiêm đẩy cửa bước vào, trên tay còn bế một... Cô trừng mắt nhìn, không khỏi ngạc nhiên... Là một con búp bê lớn.

Cô trừng mắt nhìn con búp bê tinh xảo rồi lại nhìn anh, chỉ thấy anh có chút ngại ngùng lúng túng, chân tay luống cuống ôm con búp bê đến trước mặt cô, sau đó đưa con búp bê cho cô.

“Tặng cho em” Anh nói.

Cô trừng mắt nhìn, không biết mình có giác gì.

“Cảm ơn.” Cô đứng lên cầm lấy con búp bê, trong khoảng thời gian ngắn không biết làm sao, nhìn đông nhìn tây trong chốc lát, đành phải đem nó đặt trên ghế sofa chỗ cô ngồi ban nãy.

“Em không vui sao?” Giọng anh có chút do dự, cân chờ, cũng khó hiểu.

“Rất tinh xảo, rất đặc biệt.” Cô hàm xúc trả lời.

“Em không phải thích nhất búp bê sao?” La Khiêm trầm mặc một chút rồi hỏi cô.

“Ai nói cho anh?” Cô nhướn mày, tò mò hỏi.

“Tiêu Kỳ.”

Hạ Tiểu Tiệp ngần ngừ, lộ ra biểu tình dờ khóc dờ cười làm cho La Khiêm biết mình đã bị lừa.

“Lần trước về nước anh đã hỏi cậu ta.” Anh tức giận đáp.

“Vì sao anh lại hỏi cậu ta vấn đề này?” Cô tò mò hỏi lại.

Anh gương mặt hạ xuống một chút, lộ ra vẻ mặt không được tự nhiên. “Chuyện này khá là rắc rối, anh nghĩ... Lần đầu tiên gặp em nên mang chút quà.”

“Cho nên anh chạy tới hỏi cậu ta là em thích cái gì? Vì sao không trực tiếp hỏi em?”

Tưởng cô không thích, nhưng cô lại lộ vẻ mặt vui mừng. La Khiêm thầm nghĩ tên hỗn đản Tiêu Kỳ đùa giỡn anh, nói cô thích nhất là búp bê, hại anh mất trăm phương nghìn kế, rất nhiều công sức, nhờ rất nhiều người mới có được con búp bê độc nhất vô nhị này. Anh phải trở về để hỏi tội Tiêu Kỳ một chút.

Nhìn vẻ mặt anh buồn bực, bộ dạng tức giận, nãy lại nhìn về phía con búp bê đang ở trên ghế sofa... Búp bê? Oa... Oa?

Hạ Tiểu Tiệp ngây người một chút, một ý nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu cô.

“Tiêu Kỳ nói với anh như thế nào?” Cô hỏi La Khiêm.

“Nói cái gì?”

“Nói em thích nhất búp bê, cậu ta nói là búp bê, hay là baby, hay chỉ nói hai chữ Oa nhỉ?”

(A Từ: chữ Oa nhi trong tiếng trung quốc có nghĩa là em bé và búp bê. Nên chỗ này TD hỏi như thế là sợ LK nghe TK nói mà hiểu nhầm)

“Cậu ta chỉ nói hai chữ Oa nhi. Thật không rõ ràng. Anh còn hỏi cậu ta là búp bê phải không. Kết quả...”

Anh còn chưa dứt lời thì Hạ Tiểu Tiệp đã bật cười, cười rất sảng khoái, cười đến rung cả người, hoàn toàn không dừng được.

La Khiêm lộ ra vẻ mặt không hiểu gì, không hiểu vừa rồi mình nói gì khiến cho cô cười như vậy.

Hạ Tiểu Tiệp cười rất lâu sau đó mới lau nước mắt trên khóe mắt, kêu lên một câu: “Trời ạ.” Sau đó mới nhìn anh cười, giải thích: “Oa Nhi là nhũ danh của con gái chúng ta. Oa Nhi mà Tiêu Kỳ nói chính là chỉ con bé.”

Cả người anh nhất thời cứng lên, trên trán xuất hiện ba vạch đen.

Nhũ danh của con gái? Oa Nhi là chỉ con gái?

“Tên Tiêu Kỳ đáng chết này.” Anh không nhịn được, cắn răng mắng. Anh mắt dừng lại ở trên ghế sofa, chỗ đặt con búp bê. Khi thể giảm xuống toàn bộ, thật sự là rất xấu hổ, muốn đem chính mình hay là con búp bê kia cấp tốc đi chôn.

“Ách... Kia... Con búp bê đó...” Anh có thể cảm vút bỏ sao?

“Hay đưa cho Tiểu Oa Nhi. Nó nhất định sẽ thích món quà này.” Hạ Tiểu Tiệp cười nhìn anh, trên mặt vẫn có ý cười.

Mặt La Khiêm đỏ lên. “Khụ. Như vậy cũng được. Anh... khụ, đồ phải phiền não suy nghĩ xem nên mua gì tặng con bé. Như vậy... khụ, rất tốt.

“Anh xấu hổ?” Cô cười hỏi.

“Không phải. Là muốn chết.” Anh nói giỡn khiến cô cười ra tiếng.

“Nói thật em rất cảm động.” Cô thành thật nói.

Anh hoài nghi nhìn cô. Anh làm chuyện đại đột như vậy mà cô cảm động sao?

“Con búp bê này không phải muốn là có thể thấy, muốn là có thể mua được. Nó không chỉ quý mà còn rất giá trị đúng không?” Cô hỏi anh.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ném Trái Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Đang ở Mỹ, La Khiêm cho rằng nên nhân cơ hội này đi du lịch một chuyến để không uổng phí công sức vất vả đi máy bay mười mấy tiếng đồng hồ đến đây, mà về máy bay lại còn rất đắt.

Đương nhiên không phải là anh xót tiền vì tiền anh có rất nhiều. Mà chính là anh muốn nhân cơ hội này cùng vợ đi du ngoạn ngắm cảnh mấy nơi, sủng ái, yêu chiều cô một chút. Đáng tiếc là cô luôn nghĩ đến con gái ở nhà, không có một chút hứng thú nào đi thưởng ngoạn cả nên anh cũng đành phải từ bỏ.

Hai người ở lại Las Vegas một ngày, gọi điện thoại đặt vé máy bay xong, sau đó trở lại Los Angeles thanh toán tiền khách sạn rồi đến sân bay để về nước.

Máy bay đáp xuống đã hơn 12h đêm, do Hạ Tiểu Tiệp không gọi điện thoại báo cho người nhà hôm nay sẽ về nên cô quyết định cùng La Khiêm đến nhà mới.

Mở cửa lớn, đập vào mắt là căn phòng vừa mới được trang trí không lâu ngập tràn hương vị tươi mới.

Hạ Tiểu Tiệp mở cửa phòng khác ra, xoay người nhìn về phía sau xem phản ứng của “Người ủy thác”, không biết anh có vừa lòng hay không.

“Anh cảm thấy thế nào?” Cô hỏi, giọng có một chút khàn trượng.

Anh nhìn quanh một chút, hỏi lại cô: “Em cảm thấy thế nào?”

“Căn phòng từ đầu đến cuối đều do em sắp xếp, em trông coi. Đương nhiên là rất vừa lòng.” Cô hơi sùng sốt một chút rồi trả lời.

“Em vừa lòng là được rồi.” Anh mỉm cười gật đầu.

“Nhưng phòng này là phòng anh ở.”

“Đây là phòng của chúng ta.” Anh sửa lại cho đúng, sau đó giải thích. “Kỳ thật yêu cầu của anh cũng không cao, chỉ cần có phòng tắm để tắm, có giường để ngủ. Vài năm nay anh không có chỗ ở cố định, vì vậy ngủ chỗ nào cũng được. Cho nên không cần phải hỏi anh cảm thấy thế nào. Chỉ cần nữ chủ nhân là em thích thì được rồi.”

“Lẽ ra anh nên nói sớm một chút, như vậy em sẽ không mất nhiều tiền mua đồ giúp anh trang trí lại phòng ở cho đẹp.” Hạ Tiểu Tiệp nhíu mày lại, phiền não nói. “bây giờ phải làm sao? Em sẽ giúp anh tìm một căn phòng nhỏ một chút, giản dị một chút. Còn căn nhà lúc đó sẽ tìm cách giúp anh bán đi.”

“Đừng nói đùa. Vì sao phải đi tìm? Em không nghe thấy anh rất vừa lòng với vợ của anh sao?” Anh kéo cô ôm trong lòng, cúi đầu nhướn mày nhìn cô nói.

Hạ Tiểu Tiệp giật mình, chỉ biết đứng ngây ngốc nhìn anh.

Anh nhân cơ hội hôn trộm cô một chút.

“Đi thôi. Em đưa anh đi thăm nhà mới của chúng ta, vợ yêu.” Nói xong, anh ôm lấy vai của cô, đưa cô đi dạo quanh nhà.

Phòng khách, phòng bếp, WC, nhà kho, phòng thờ một phòng riêng cho anh sử dụng tự do làm phòng làm việc. Đó là ở lầu một.

Xem hết lầu một thì xem đến lầu hai.

Lầu hai có ba phòng. Gồm có một phòng ngủ, một gian để nghỉ ngơi thư giãn, cùng rất nhiều cửa sổ có thể quan sát được sân phía dưới nhà qua ban công, rất đẹp.

“Anh cảm thấy thế nào?” Hạ Tiểu Tiệp hỏi La Khiêm. Cô thích nhất là ban công lầu hai, có thể nhìn núi ngắm hoa, còn có thể ra xích đu ngồi. Thật sự là nhàn nhã.

“Anh cảm thấy sao?” Về mặt anh đắm chiêu rồi đưa cô đi vào, vừa rồi chưa ngắm kỹ phòng ngủ.

“Ồ đây có vấn đề gì sao?” Cô hỏi anh.

Anh kéo cô ngồi lên giường, thử độ cứng của đệm một chút.

“Em không biết anh thích ngủ giường gỗ hay giường mềm nên mua cả hai loại. Đây là giường mềm. Còn giường gỗ ở phòng khách. Nếu anh không thích thì chỉ cần đổi một chút là được.” Cô nhìn anh giải thích.

Đối với con người, giấc ngủ rất quan trọng. Cho nên việc lựa chọn giường cô luôn đặc biệt coi trọng. Theo thói quen nên cô nghĩ giúp người khác luôn.

“Chúng ta thử xem” La Khiêm mở miệng nói.

Cô còn không kịp hỏi thử gì thì đã bị anh áp đảo trên giường.

Nháy mắt anh đã hôn lên môi cô.

Sau khi rời khỏi Las Vegas, hai người bọn không có thời gian, có người ngoài ở bên cạnh nên một chút cơ hội cũng không có, La Khiêm chỉ có thể nén suy nghĩ sờ mó cô, muốn cô lại khiến toàn thân đều đau.

Anh cũng không cho rằng mình là người thanh tâm quả dục, những đối với việc nam nữ thì có cũng được, không có cũng không sao. Nhưng đối với cô, năm năm trước thế nào thì năm năm sau cũng vậy.

Nhìn cô tưởng sẽ sờ mó cô, tưởng hôn cô. Nhưng một khi đụng tới hôn thì tư tưởng càng tiến thêm một bước muốn được yêu cô. Một lần lại một lần, triền miên thẳng đến thân thể không còn khí lực mới thôi.

Anh cảm thấy nhất định trên người cô có cổ độc hoặc chú ngữ mới có thể làm cho anh đối với cô luôn có dục hỏa như vậy, không thể kìm lòng được.

Nhưng cho dù sự thật là như vậy thì anh cũng vui mừng lắm, cam nguyện chịu. Anh thích chú ngữ này vô cùng.

Nhưng anh lại càng thích thân thể mềm mại của cô, hương vị ngọt ngào, lúc cô nằm dưới thân anh hôn môi, âu yếm cùng khiêu khích.

Kích tình đi qua, cô mệt mỏi muốn chết rồi. Khi hần rút ra không lâu sau cô chìm vào trạng thái buồn ngủ, mà anh ít khi rời khỏi cô, vì đèn trong phòng sáng trưng nên đã vì cô mà đi tắt đèn.

Chốc lát sau, khi anh trở lại giường, cô theo bản năng cuộn mình nằm trong lòng anh, tựa đầu ở hõm vai anh, đặt tay trên hông làm cho anh mỉm cười thỏa mãn.

Nơi này là nhà của anh, còn cô là vợ của anh.

Cứ nằm trên giường như vậy làm cho cô ngủ thiếp đi. Anh tưởng cuộc đời này sẽ không bao giờ có thời khắc nào có thể so sánh với giây phút này. Cuộc sống cho đến bây giờ anh cũng không còn cầu khẩn điều gì.

Mang theo thể xác và tinh thần hạnh phúc đầy thỏa mãn, khoe miệng La Khiêm khẽ nhếch lên, dần dần đi vào giấc ngủ.

Hạ Tiểu Tiệp thật sự rất mệt. Ngủ mê man đến giữa 12h trưa vẫn chưa tỉnh dậy. Nếu không có chuyện cần mỹ nhân xử lý thì La Khiêm thực sự không muốn đánh thức cô.

Nhưng năm gần đây, một mình cô phải nuôi con nhỏ nhất định là rất mệt. Anh thế từ hôm nay trở đi sẽ không để cho cô phải làm lụng vất vả, mệt mỏi nữa. Tuyệt đối sẽ không.

Ngồi bên giường, anh nhẹ nhàng cúi xuống, ôn nhu gọi cô.

Trong lúc ngủ mơ, Hạ Tiểu Tiệp nhú mồm, xoay người tránh đi, hình như không muốn dậy, bộ dạng đáng yêu làm cho anh không thể kìm lòng cúi xuống hôn cô một cái.

Không chịu nổi sự quấy nhiễu của anh, cô rớt cuộc mờ mắt ra trừng trừng nhìn anh.

“Điện thoại, em gái em.” Anh ôn nhu nói sau đó đưa cho cô điện thoại di động.

Cô trừng mắt nhìn một chút, một lúc sau mới hiểu được anh đang nói gì.

“Chuyện gì?” Vừa tỉnh lại, thanh âm có chút mơ hồ, không rõ.

“Tỷ tỷ à? Không phải bây giờ tỷ vẫn còn đang nằm ngủ ở trên giường đấy chứ?”

Đầu điện thoại bên kia, Hạ Tiểu Dư nói có chút khó tin. Chuyện này không phải chỉ có cô làm thôi sao? Tại sao Tiểu Tiệp cũng học theo? Hại cô không tin La Khiêm nói Tiểu Tiệp còn ngủ, nhất định muốn anh ta đưa điện thoại cho Tiểu Tiệp, khẩu khí lại còn có chút không lịch sự.

“Ừ. Bây giờ mấy giờ rồi?” Hạ Tiểu Tiệp hỏi, có cảm giác hơi mệt mỏi, còn muốn tiếp tục ngủ.

“Giờ là mười hai giờ bốn phút.”

Cái gì?” Cô cả kinh, con buồn ngủ lập tức bị dọa chạy mất, cả người tỉnh táo lại tức thời.

Mười hai giờ bốn phút. Cô có nghe nhầm không vậy?

Cô nhanh chóng ngồi dậy, xoay người tìm đồng hồ đặt ở đầu giường, lại phát hiện ra đây không phải là phòng của cô...

Không đúng. Nếu đây là phòng của cô, vậy thì vừa rồi điện thoại của cô sao có thể ở trong này? Không phải là đang nằm mơ đấy chứ?

Nhanh chóng nhớ lại mọi chuyện, sau đó liếc mắt thì thấy La Khiêm vẫn ngồi ở đầu giường, mắt anh sáng quắc, biểu tình có chút hứng thú, cũng có chút lửa nóng, không biết vì sao anh mất ngủ ở trước ngực cô.

Anh đang nhìn cái gì? Cô khó hiểu cúi đầu xuống xem. Chỉ thấy ngực mình trần trụi, không có gì che lấp.

“A!” Cô không tự chủ được kêu lên một tiếng sợ hãi, lập tức kéo chăn lên tới cổ. Trí nhớ đột nhiên tràn về như sóng triều trong đầu cô.

“Tỷ tỷ, làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Tỷ tỷ?” Nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của cô, Hạ Tiểu Dư ở đầu giường bên kia khẩn trương hỏi.

“Không. Không có gì.” Cô vội đáp, mặt đỏ ửng lên.

La Khiêm ở một bên cười khẽ, hôn lên môi của cô một cái rồi mới đứng dậy ra khỏi phòng, không quấy nhiễu cô nghe điện thoại.

Hạ Tiểu Tiệp một tay vuốt chỗ môi anh vừa hôn, một tay cầm di động, ngồi thẫn thờ trên giường nhìn anh rời khỏi phòng một hồi lâu. Khi nghe thấy tiếng em gái không ngừng gọi trong điện thoại thì mới hồi phục lại.

“Tỷ tỷ? Tỷ tỷ?”

“Cái gì?” Cô thì thào lên tiếng hỏi.

“Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao tỷ kêu lên sợ hãi?” Hạ Tiểu Dư quan tâm hỏi.

“Không có gì.” Cô nói, thấy thật may mắn khi hai người đang nói chuyện qua điện thoại, không thấy khuôn mặt đỏ bừng như sắp cháy lên của cô. “muội gọi điện thoại tìm tỷ có chuyện gì vậy?” Hít sâu một hơi, cô trở lại chuyện chính, hỏi.

“Đúng rồi. Thiếu chút nữa thì muội quên không nói.” Hạ Tiểu Dư sợ hãi kêu lên một tiếng. “Vừa rồi giá viên của Tiểu Oa Nhi có gọi điện thoại cho muội,

nói rằng có thể tới trường một chuyến được không...” Cô còn chưa dứt lời đã bị Hạ Tiểu Tiệp xen vào.

“Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Tiểu Oa Nhi không việc gì chứ?”

“Tỷ đừng vội vàng như vậy, không phải là chuyện lớn. Chỉ là...” Cô đang nói đột nhiên ngừng lại.

“Chỉ là cái gì?” Hạ Tiểu Tiệp sốt ruột hỏi, cảm thấy không hợp lý lắm. Nếu không phải chuyện lớn thì tại sao Tiểu Dư lại gọi cho cô gấp như vậy? Quan trọng là cô không nói cho ai chuyện mình về nước, có ai đã nói... “Muội biết tỷ đang ở đâu sao?”

“Tiêu Kì nói hai người đang trở lại. Không phải tỷ và La Khiêm đang ở cùng nhau sau? Có phải hai người đang ở cùng nhau không?” Hạ Tiểu Dư hỏi thẳng.

Hạ Tiểu Tiệp có chút thẹn thùng, xấu hổ. Có nên nói cho Tiểu Dư biết chuyện cô và La Khiêm đã kết hôn ở Las Vegas không? Do dự một chút, cô đáp nhẹ. “Đúng vậy.”

“Vừa đúng lúc. Tỷ gọi anh ta cùng đến nhà trẻ đón Tiểu Oa Nhi. Sau đó giới thiệu với mọi người anh ta chính là cha của Tiểu Oa Nhi.”

“Muội... Sao Muội lại biết?”

“Muội phải là kẻ ngốc. Tính thời gian một chút là ra. Tiểu Oa Nhi không có cha nên bị các bạn cười. Vì thế con bé đã đánh nhau với bạn học.”

Hạ Tiểu Tiệp cứng đờ người, sắc mặt trắng bệch. Quả thực là không thể tin được lời Tiểu Dư vừa nói. Tiểu Oa Nhi vì không có cha, bị các bạn cười nên mới đánh nhau sao?

“Đúng như vậy sao?” Vì sao cô chưa bao giờ nghe Tiểu Oa Nhi nói qua về chuyện có người cười con bé không có cha?

“Đúng vậy. Giáo viên của Tiểu Oa Nhi nói cho muội biết.” Hạ Tiểu Dư trầm giọng nói, nghe thấy giọng của tỷ tỷ có chút khiếp sợ. “Tỷ không biết chuyện này sao?”

“Tiểu Oa Nhi chưa từng nói cho chị nghe.”

“Con bé cũng không nói cho muội biết. Nhưng theo như lời giáo viên nói thì chuyện này không phải lần đầu tiên. Nhưng vì lần này Tiểu Oa Nhi rất hung dữ, các cô giáo dốt thế nào cũng không thể làm nó nín nên mới phải gọi điện thoại cho muội.” Trong giọng nói của Hạ Tiểu Dư có chút tức giận và bất đắc dĩ. “Muội muốn gọi cho Tiêu Kì tới đón Tiểu Oa Nhi về nhưng anh ấy nói hai người đã trở về nên muội gọi cho tỷ. Vì gọi mãi tỷ không nghe điện thoại nên phải gọi cho La Khiêm.”

Hạ Tiểu Tiệp nghe xong thấy rất đau lòng, khổ sở. Cô không bao giờ nghĩ vì Tiểu Oa Nhi không có cha nên bị các bạn ở nhà trẻ kỳ thị. Cô nghĩ bọn chúng đều còn nhỏ nên sẽ không xảy ra chuyện này. Cho dù có thì giáo viên hoặc Tiểu Oa Nhi sẽ nói cho cô biết. Không ngờ...

“Bây giờ tỷ đi đón Tiểu Oa Nhi.” Cô vừa nói, vừa xuống giường tìm quần áo để mặc, lại bị Tiểu Dư bên gọi.

“Tỷ Tỷ.”

Cô dừng lại, nghe Tiểu Dư nói ở đầu dây bên kia. “Đưa La Khiêm đi cùng. Cho dù anh không biết Tiểu Oa Nhi là con của mình nhưng cũng hãy làm bộ một chút. Đừng để cho Tiểu Oa Nhi bị các bạn chê cười vì không có cha.”

“Tỷ biết.” Cô ghen ngào, do dự một chút rồi nói cho em gái. “Thực ra... Tiểu Dư, tỷ cùng La Khiêm đã kết hôn ở Las Vegas.”

“Cái gì?” Hạ Tiểu Dư kinh ngạc kêu lên.

“Chuyện này đừng vội nói cho cha mẹ.” Cô dặn.

“Vì sao?”

“Vì La Khiêm còn chưa biết chuyện Tiểu Oa Nhi. Tỷ không muốn bị anh ấy hiểu lầm, không muốn bị anh ấy oán trách về chuyện của Tiểu Oa Nhi.”

“Chẳng lẽ anh ta không chịu trách nhiệm với Tiểu Oa Nhi sao?”

“Anh ấy không sai.”

“Vậy thì ai sai? Chẳng lẽ là tỷ sai?”

“Chuyện của tỷ với anh ấy về sau sẽ kể cho muội nghe. Tóm lại, anh ấy không sai. Tỷ không muốn bất kỳ ai hiểu lầm, trách cứ anh ấy.”

Hạ Tiểu Dư trầm mặc trong chốc lát, sau đó hỏi cô. “Tỷ tính khi nào nói chuyện với anh ta về Tiểu Oa Nhi? Còn nói cho cha mẹ chuyện hai người kết hôn nữa.”

“Tỷ sẽ tìm cơ hội thích hợp.”

“Tóm lại là muội không được nói bất cứ cái gì. Có phải không?”

“Xin lỗi.” Cô giải thích, nghe thấy tiếng em gái thờ dài ở đầu dây bên kia.

“Muội biết rồi. Muội sẽ dặn Tiểu Kỳ giữ miệng. Tỷ nhanh đi đón Tiểu Oa Nhi đi.”

“Cảm ơn muội, Tiểu Dư.”

“Bà tám ít thôi, cúp đây.” Nói xong, cô tắt điện thoại.

Hạ Tiểu Tiệp cắn môi, lúc này mới buông điện thoại, chạy nhanh xuống giường để đến nhà trẻ đón Tiểu Oa Nhi, thuận tiện chính thức giới thiệu bọn họ với nhau.

Nhưng khi nghĩ đến cách để giới thiệu hai người, cô lại cảm thấy dài dàu.

Haizzzzzzz.

Chuyện này rốt cuộc phải làm sao?

Trước đây, Hạ Tiểu Tiệp chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này. Cho đến lúc này, nhìn hai người họ lần đầu tiên gặp mặt đã thân thiết như quen từ lâu, thân thiết ôm nhau, rất gần gũi, gọi cha, gọi con gái, Tiểu Oa Nhi. Lúc này cô mới hoài sự tồn tại chân thật của nó.

“Cha, con thích cái kia.”

“Được. Cha mua cho con.”

“Cả cái kia nữa.”

“Được. Cũng mua cho con.”

“Cả cái này nữa.”

“Được. Sẽ mua hết cho con.”

Nghe đoạn đối thoại diễn ra trước mặt, Hạ Tiểu Tiệp vừa bức mình, vừa buồn cười, cảm thấy mình không mở miệng nói chuyện không được.

“Hạ Tinh Thiên. Đủ rồi đó!” Cô giận tái mặt, cảnh cáo con gái.

Vừa nghe mẹ gọi mình Hạ Tinh Thiên. Mà không phải gọi là Tiểu Oa Nhi, Tiểu Oa Nhi biết ngay mẹ đang tức giận. Bé thông minh lập tức ngậm miệng lại, ngoan ngoãn không dám nói thêm câu nào nữa.

“Con bé còn nhỏ.” Nhìn Tiểu Oa Nhi cầm như hén, La Khiêm thương con nên nói hộ.

“Vì còn nhỏ nên mới dạy được.” Cô không cho là đúng nói. “Con hư tại mẹ. Anh chưa từng nghe qua câu này sao? Cho nên anh không nên chiều con bé quá.” Cô cảnh cáo anh.

Lúc này ba người bọn họ đang ở trong cửa hàng bách hóa.

Trước khi hai người đến nhà trẻ đón Tiểu Oa Nhi, con bé đang khóc thút thít. Vừa nhìn thấy mẹ, con bé khóc lớn hơn khiến cho người khác vô cùng đau lòng.

Bởi vì Tiểu Oa Nhi khóc không ngừng, lại ôm cô rất chặt, làm cho cô không có cách nào nói chuyện với giáo viên. Trên đường theo cô đến trường anh đã nghe cô nói về việc này và cần anh ra mặt. Chính là cô căn bản không nghĩ tới anh lại tuyệt như vậy, mở miệng liền làm cho cô giáo không nói được lời nào.

“Tôi là cha của Tiểu Oa Nhi. Từ ngày mai, con gái tôi sẽ không đến đây học nữa.” Anh bình tĩnh nói chuyện với giáo viên, sau đó xoay người cầm lấy khuỷu tay Tiểu Tiệp, đưa hai mẹ con dời đi.

“Chờ một chút, mẹ Tinh Thiên.” Giáo viên sững sốt, chốc lát mới đuổi theo phía sau.

Cô không thể không dừng lại, quay đầu về phía giáo viên.

“Mẹ Tinh Thiên, hai người nói đùa sao? Có chuyện gì chúng ta từ từ ngồi xuống nói chuyện.” Giáo viên cười còi, mở miệng nói.

“Làm cho một đứa trẻ hồn nhiên bị tổn thương tâm lý, các người có chuyện gì để nói?” La Khiêm nói giọng ôn hòa nhưng cũng rất nghiêm khắc.

“Trẻ con không hiểu chuyện nên nói lung tung...”

“Trẻ con không hiểu chuyện, chẳng lẽ làm giáo viên cũng không hiểu chuyện, không sửa lỗi cho bọn trẻ khi chúng nói sai sao?” La Khiêm trực tiếp ngắt lời. “Giáo viên làm không hết trách nhiệm, không phải là dạy mấy đứa trẻ những điều thị phi sao? Tôi nói thật một câu, làm giáo viên, tất cả mọi người đều thất bại.”

“Mẹ Tình Thiên...” Giáo viên chuyển hướng nhìn cô.

“Thật xin lỗi cô giáo.” Hạ Tiểu Tiệp mặt không thay đổi, cắt đứt lời của cô ta. “Tôi cùng chồng tôi có suy nghĩ giống nhau, không thể để cho con gái tiếp tục học tập ở nơi mà làm con bé bị tổn thương tâm lý. Vì vậy phiền cô thay Tình Thiên làm thủ tục nghỉ học cho con bé, xong cứ để ở đây có thời gian chúng tôi sẽ ghé lấy. Cảm ơn cô. Hẹn gặp lại.” Nói xong, cô gật đầu chào rồi xoay người rời đi.

Tiểu Oa Nhi khóc một hồi rồi nằm trong lòng cô ngủ.

La Khiêm thấy cô bé con có chút mệt mỏi, liền đỡ con gái giúp cô, cẩn thận ôm trước ngực, cúi đầu nhìn Tiểu Oa Nhi, tầm mắt giương như không thể rời được khuôn mặt trẻ con nhỏ nhắn, đáng yêu, hồn nhiên này.

Vì hai người dậy muộn nên vội vàng đến nhà trẻ đón Tiểu Oa Nhi, không có thời gian ăn cơm. Sau khi thảo luận, họ quyết định chọn một nhà hàng nhỏ, yên tĩnh để ăn cơm, thuận tiện để cho Tiểu Oa Nhi ngủ một giấc.

Bọn họ chọn gian có ghế sofa để dùng cơm. Không nghĩ tới cơm vừa đưa lên thì Tiểu Oa Nhi tỉnh dậy.

Về mặt của Tiểu Oa Nhi thêm nhỏ rồi nhìn món súp ngô chưa dùng của La Khiêm... rồi nhìn bát canh bí đỏ của mình, Tiểu Oa Nhi không thích ăn món ăn có màu quái lạ.

La Khiêm đem chén súp kia đến trước mặt con bé, mỉm cười nói: “Con ăn đi.”

Tiểu Oa Nhi quay đầu nhìn cô, thăm hỏi có được không?

Tuy rằng mình là phụ nữ, khi nhìn thấy con gái mình nhu thuận nghe lời như vậy vẫn không khỏi cảm thấy kiêu ngạo.

Cô gật đầu, chỉ thấy Tiểu Oa Nhi nhanh chóng lên nhìn La Khiêm một cái, sau đó lại nhìn anh, lộ ra một chút ngượng ngùng. Giọng trẻ con non nớt nói nhỏ một câu: “Cảm ơn.” Rồi cầm lấy thìa uống canh.

Trước lạ sau quen, bởi vì cô ăn mỳ ý, mà Tiểu Oa Nhi lại không thích ăn món này, lại thích món bún thịt của La Khiêm, cho nên nhiều lần nhìn La Khiêm ăn thịt rất ngon thì chuyển vị trí qua cạnh La Khiêm, còn ngồi lên đùi anh, ngoan ngoãn cho anh ôm.

La Khiêm nói chuyện với con bé rất nhỏ nhẹ, cẩn thận cắt thịt bò thành từng miếng nhỏ cho Tiểu Oa Nhi ăn, thỉnh thoảng lấy khăn giúp Tiểu Oa Nhi lau vết bẩn trên mặt, mỡ dính bên miệng, làm cho Hạ Tiểu Tiệp không khỏi cảm thấy một trận chua xót, thiếu chút nữa thì nước mắt rơi xuống.

“Em đi WC một chút.” Cô đứng dậy nói. Tưởng Tiểu Oa Nhi đi theo mình nhưng con bé đến một chút phản ứng cũng không có, tiếng tục ngồi trên đùi cha ăn bún thịt.

Hạ Tiểu Tiệp ở trong WC một hồi lâu, tâm tình bình tĩnh lại, lấy dũng khí nói thật với La Khiêm, lúc này mới trở lại chỗ ngồi. Nhưng cô hoàn toàn không thể nghĩ tới khi mình còn chưa kịp mở miệng thì nghe thấy tiếng Tiểu Oa Nhi hỏi cô...

“Mẹ, đó là cha sao?”

Cô sững sốt, không tự chủ được ngẩng đầu nhìn La Khiêm, chỉ thấy anh nhìn cô gật đầu, khoe miệng khê nhếch, hình như đang đợi câu trả lời của cô.

“Mẹ, đó là cha sao?” Không thấy mẹ trả lời, Tiểu Oa Nhi không kiên nhẫn hỏi lại câu nữa.

Cô nhìn Tiểu Oa Nhi, Cảm giác ngẹn ngào chặn ở yết hầu khiến cô không thể mở miệng.

Vì thế, cô nhìn con gái gật đầu, tiếp theo mới khăn khăn mở miệng nói: “Đúng. Đó là cha, đó là cha của Tiểu Oa Nhi.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ném Trái Cắm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Có lẽ trời tính đúng thật.

Hạ Tiểu Tiếp chưa từng gặp qua bé gái nào vừa mới gặp, mặc kệ là nam hay nữ, là luôn thiếu, hay không có quan hệ gì với mẹ con họ, ví dụ như ba mẹ của cô ... Tiểu Oa Nhi chưa từng như vậy. Vậy mà bây giờ rất nhanh thân thiết với người này, tình nguyện nhận người đó làm cha, muốn anh hôn, muốn anh ôm, không cần tới người mẹ này.

Nói thật là cô có chút ghen tị.

Nhưng nhìn hai người đó ở chung rất hoà hợp, vui vẻ, không miễn cưỡng chút nào lại khiến cô cảm thấy cảm thấy cảm động, rất vui, rất muốn khóc.

Tóm lại, tâm tình của cô bây giờ rất phức tạp.

Nhưng so với chuyện tâm tình phức tạp, cô càng khẩn trương chuẩn bị đối mặt với mọi chuyện. Phải đưa La Khiêm về nhà, giới thiệu cho cha mẹ biết, cũng công khai luôn chuyện hai người đã đăng ký kết hôn ở Mỹ.

Từ nhỏ đến lớn, khi so sánh với Tiểu Dư, cô luôn được khen là hiền lành, có hiểu biết, không cần cha mẹ quan tâm, lo lắng nhiều. Kết quả là năm năm trước, cô lừa gạt cha mẹ chưa lấy chồng, chưa kết hôn đã làm mẹ. mà bây giờ cô lại tiền trạm hậu tẩu, không báo trước tiếng nào đã đi kết hôn. Cô thật sự rất sợ cha mẹ tức giận quá mà sinh bệnh.

Hơn nữa, cô cũng có chút lo lắng cha mẹ quá tức giận lại đem hết tội đổ lên đầu La Khiêm, quát mắng anh. Thậm chí trực tiếp đuổi anh ra khỏi cửa lớn.

Aizzz! thực sự cô không nghĩ rằng nhanh vậy đã phải đối mặt với hết mọi chuyện.

Nhưng bây giờ không đối mặt cũng không được. Bởi vì sau này Tiểu Oa Nhi sẽ không thể ở cùng hai người để hai người vui vẻ, đến lúc đó hai chữ “Ba ba” này cô không thể không nói ra sao?

Cho nên, đằng nào cũng là thế. Không bằng nói trước. Chết sớm đầu thai sớm.

Đây cũng chính là nguyên nhân tại sao ba người bọn họ lại ở cửa hàng bách hoá. Bởi vì La Khiêm muốn mua quà gặp mặt cho nhạc phụ, nhạc mẫu.

Vấn đề là mua cái gì.

Mẹ rất thích đồ làm bếp. Lần trước Tiêu Kỳ đã mua tặng mẹ. Nếu giờ lại mua bà không những không vui mà còn có khả năng sẽ bị mắng.

Cha thích uống trà. Lần trước Tiêu Kỳ mua một đồng trà, tạm thời không thiếu trà uống. Về phần dụng cụ pha trà cũng không thiếu. Bởi vì mỗi người có cái nhìn khác nhau, bọn họ cảm thấy đẹp nhưng người khác lại không nghĩ vậy, không có cái nhìn giống cha, mua mà không dùng đến, để một xó rất tốn diện tích. Không bằng không mua.

Mua cái gì? Đúng là vấn đề khó khăn.

“Em phiền não cái gì?” La Khiêm một tay giữ Tiểu Oa Nhi, một tay là cầm đồ cho mua cho Tiểu Oa Nhi, đi bên cạnh cô hỏi.

“Thì ra anh còn nhớ đến sự tồn tại của em nha. Em còn tưởng anh có niềm vui mới nên quên mất em rồi.” Cố liếc nhìn người bên cạnh, dăm chiêu nói, cố ý hừ một tiếng.

La Khiêm sững sốt một chút, lộ ra vẻ mặt quái dị. “Tiểu Oa Nhi.” Anh đột nhiên ngồi xổm xuống, nhìn Tiểu Oa Nhi nói. “Mẹ đang ghen tị, con mau nói cho mẹ biết người thân yêu nhất của con là ai?”

“Con yêu mẹ nhất, còn có cha nữa.” Tiểu Oa Nhi rất thông minh, suy nghĩ cho cả hai bên. Có cha thật sự rất tốt. Cha mua nhiều đồ chơi mới cho mình nên Tiểu Oa Nhi cũng rất yêu cha, yêu mẹ giống như nhau.

Hạ Tiểu Tiếp nghe xong, mới đầu không có ghen tị. Anh mới ở bên cạnh Tiểu Oa Nhi có vài giờ ngắn ngủi mà địa vị của hai người giống nhau sao?

Càng nghĩ càng thấy không cam lòng, cô ngồi xổm xuống, nhìn con gái hỏi: “Nếu chỉ có thể chọn một, Tiểu Oa Nhi yêu nhất là ai?”

La Khiêm nhất thời lộ ra biểu tình dờ khóc dờ cười.

“Chỉ có thể chọn một.” oa Nhi trừng mắt nhìn.

“Đúng.” Cô kiên định nói.

“Vì sao?” Oa Nhi hỏi

“Không hỏi nhiều. Chính là chỉ có thể chọn một.” Cô yêu cầu.

“Kia...” Tiểu Oa Nhi do dự quay sang bên trái nhìn mẹ, rồi lại do dự quay sang bên phải nhìn cha. Rất khó để quyết định. Bởi vì Tiểu Oa Nhi thật sự rất thích cha. nếu bé chọn mẹ thì cha liệu có tức giận hay không? Bé thật sự rất lo lắng.

“Tiểu Oa Nhi yêu nhất là mẹ, sau đó mới đến cha. Có đúng không?”

Nhìn thấy cha cười nói với mình như vậy, thoát nhìn không có chút tức giận nào làm cho bé cũng nhếch miệng cười theo.

“Đúng.” Tiểu Oa Nhi gật đầu mạnh, rồi ôm lấy cổ mẹ, làm nũng nói: “Tiểu Oa Nhi yêu nhất là mẹ.”

Hạ Tiểu Tiệp không biết nên khóc hay nên cười, liếc mắt nhìn La Khiêm một cái. Anh nhún vai lộ vẻ mặt vô tội. Giấy tiếp theo, hai người cùng bật cười.

“Thật là không biết rốt cuộc mình bị sao nữa.” Cô bật cười lắc đầu nói.

“Em đang ghen.” La Khiêm có lòng tốt cho cô biết đáp án.

Cô lườm anh một cái: “Cảm ơn đáp án của anh.”

“Kỳ thật em không phải ghen. Bởi vì cho dù Tiểu Oa Nhi yêu người khác nhất... một ngày nào đó nó trở thành một cô gái, rồi trở thành cô dâu, nhưng tình yêu của anh vĩnh viễn không đổi, vĩnh viễn là em.” Anh mỉm cười nhìn cô nói ra hết tình cảm của mình.

Hạ Tiểu Tiệp giật mình nhìn anh. Không thể nghĩ tới đột nhiên anh lại nói những lời như vậy.

Người anh yêu nhất sẽ vĩnh viễn không thay đổi, vĩnh viễn là cô. Lời như vậy sao có thể nói ra miệng? Rất... buồn nôn. Rất thẹn thùng. Mặt của cô không tự chủ được đỏ lên.

“Anh... Khụ.” Cô ho khan, tránh ánh mắt nóng rực của anh đang nhìn mình chăm chú, đứng dậy nói: “Chúng ta có cần mua quà tặng cha mẹ không?”

“Em nghĩ nên mua cái gì?” Anh đứng dậy theo, cùng với cô mỗi người nắm một tay của Tiểu Oa Nhi.

Anh nhắc tới vấn đề này làm cho Hạ Tiểu Tiệp lại nhú mày phiền não.

“Không thể nghĩ được.” Cô lắc lắc đầu. “Lần trước Tiểu Dư đưa bạn trai là Tiêu Kỳ về nhà gặp cha mẹ đã mua cho cha rất nhiều trà, mua cho mẹ đồ làm bếp. Em thật sự không biết chúng ta còn gì để mua nữa.”

“Việc em phiền não chính là chuyện này?” Anh hỏi.

“Đúng vậy.”

“Anh nghĩ cha mẹ em không phải là người thích quà quý hiếm đắt tiền.” Anh đoán.

“Đúng nhiên.” Hạ Tiểu Tiệp gật đầu không chút do dự.

“Một khi đã như vậy thì em cần gì phải lo lắng. Có tâm là được. Không phải sao?”

Cô liếc anh một cái, nhìn không được nói: “Anh nghĩ rằng anh và em không phải lo lắng sao?” nếu không phải vì muốn để lại cho anh một ấn tượng tốt trong lòng cha mẹ thì cô cần gì phải nghĩ.

“Em có ý gì?”

“Không có ý gì.”

La Khiêm có chút đăm chiêu nhìn cô, đột nhiên như tỉnh ngộ: “Em là vì anh?”

Cô nhìn hần một cái, không phủ nhận cũng không thừa nhận. Nhưng La Khiêm biết mình đã đoán đúng.

Kỳ thật thì không cần phải đoán. Anh đã sớm nghĩ rằng cô phiền não như thế đều là vì anh, bởi vì bọn họ như thế này là muốn gặp cha mẹ của cô, muốn mỗi ngày đều nhìn thấy cha mẹ, cô không cần khẩn trương, làm sao không phiền não cho được? Hết thấy đều là vì anh.

Ngực nóng làm cho anh có cảm giác nếu không làm điều gì sẽ không thể giúp cô thôi phiền não. Anh di chuyển người hướng vào tường, hôn lên mặt cô một cái.

Cô hoảng sợ, đột nhiên dừng lại, đôi mắt mở to nhìn anh.

“Cảm ơn em, vợ yêu. Anh yêu em.” Anh chân thành, ôn nhu nhìn cô nói.

Hạ Tiểu Tiệp trừng mắt nhìn, mặt ngày càng nóng lên, nóng không chịu được bởi vì cô nhìn xung quanh, không khéo lại gặp đúng lúc có người chỉ vào bọn họ, khe khẽ nói nhỏ. Hình như là đang nói bọn họ không biết xấu hổ. Con gái lớn như vậy rồi mà còn công khai thân mật. Rất ghê tởm.

Ngay cả như vậy, cảm giác xấu hổ, ngượng ngùng vẫn bị áp chế bởi hành động, ánh mắt cùng lời nói của rung động của anh. ở trong lòng cô nhanh chóng dâng lên một cảm giác ngọt ngào, hạnh phúc.

“Cha yêu mẹ.”

Tiểu Oa Nhi đứng ở giữa bọn họ đột nhiên thốt ra một câu, thanh âm của trẻ con nhẹ nhàng, trong trẻo rất nhanh truyền đi bốn phía, lại thêm bọn họ là một gia đình ba người nên thu hút rất nhiều ánh mắt nhìn vào.

Hạ Tiểu Tiệp cảm giác mình như sắp cháy, cô cúi đầu muốn mở miệng nói: “Đi mau!”

Không thể nào dự đoán được La Khiêm lại muốn đổ thêm dầu vào lửa. Thế nhưng

“Đúng vậy. Cha yêu mẹ. Thực sự rất yêu nha.” Anh nghiêm trang nhìn Tiểu Oa Nhi gật đầu nói, không hạ giọng làm cho âm thanh truyền đi bốn phía.

Hạ Tiểu Tiệp nhắm mắt lại ai thán. Không nghĩ tới giây tiếp theo lại nghe thấy tiếng nói trong trẻo của Tiểu Oa Nhi vang lên.

“Thật đáng ghét.”

Âm thanh ở bốn phía như dừng lại một giây. Tiếp theo, một giọng nói nhỏ, bao gồm cả tiếng La Khiêm cười to sung sướng ở bên trong.

Mặt của cô nóng đến mức như bị đốt cháy.

Đỏ mặt cúi đầu, cô lôi con gái đi trước, đồng thời thề về sao không bao giờ cùng bọn họ đi dạo phố nữa. Rất mất mặt...

Sợ đột nhiên tới khiến cha mẹ bị dọa ngất đi, Hạ Tiểu Tiệp do dự một lúc, cuối cùng quyết định rời công ty bách hoá trước, lấy cớ đi WC gọi điện thoại về nhà, nói cho mẹ biết tối nay, cô sẽ đưa một vị khách tới nhà.

Cô còn chưa nói hết, bất thành linh mẹ đã nói đến một vấn đề.

“Con thật sự đã kết hôn?”

Tuy rằng sớm biết tính của Tiểu Dư khó giữ bí mật, càng dặn cô không được nói thì càng khó nhịn. Nhưng khi nghe mẹ nói là bà đã biết, lại còn nói là bà kêu Tiểu Kì chiều nay thuận tiện ghé qua nhà. Cô còn tưởng rằng lần này Tiểu Dư sẽ giúp cô giữ bí mật, sao biết được cậu không đòi được ăn thì, ngưi khiên đến thế nào vẫn là ngưi*. Chỉ có cô ngốc ngếch mới tin tưởng Tiểu Dư. Thật sự rất đáng buồn.

(A Từ: chỗ này nói nom na là 1 ng vốn thế nào thì có qua bao nhiêu tgian vẫn như vậy.)

Trong lòng trộm mừng Tiểu Dư một lát, cô mới cẩn thận lên tiếng trả lời: “Vâng.”

“Cậu ta chính là cha đẻ của Tiểu Oa Nhi?” Bà hạ lại hỏi.

“Vâng.”

“Nếu biết cuối cùng vẫn đến với nhau. Tại sao lúc trước lại chia tay? Bởi vì cậu ta không thích có con?” Bà hạ hỏi.

“Không phải đâu mẹ. Lúc con mang thai anh ấy không có biết chuyện. nếu nói cho anh ấy biết thì chắc chắn anh ấy sẽ cần đưa nhỏ.” Sở La Khiêm bị hiểu lầm, cô nhanh chóng trả lời.

“Một khi đã như vậy thì tại sao hai đứa lại chia tay? Cậu ta vì sao lại không cùng với con chăm sóc Tiểu Oa Nhi?” Thanh âm bà Hạ lạnh lùng, có chút dọa người, rõ ràng không thể lượng giải.

Hạ Tiểu Tiệp trầm mặc một chút mới thẳng thắn với mẹ, giọng nói tha thiết thỉnh cầu. “Bởi vì anh ấy không biết chuyện gì. Bởi vì con chỉ động nói chia tay. Bởi vì con không muốn anh ấy bị liên lụy. Mẹ, khi con về cùng anh ấy thì con sẽ nói toàn bộ cho mẹ biết. Con chỉ hy vọng mẹ cùng cha sẽ hiểu được mọi chuyện, đừng làm khó anh ấy. Anh ấy thật sự không có làm sai chuyện gì đâu. Thật đấy.”

Đầu dây bên ki im lặng, không có phản ứng.

“Mẹ. Con xin mẹ.” Cô nài nỉ.

Sau một hồi mới truyền đến tiếng thở dài bất đắc dĩ. “Mấy giờ các con đến?”

Nghe đến câu đó, cô biết mẹ đã thoả hiệp.

“Cảm ơn mẹ, chắc khoảng năm giờ. Mẹ không cần chuẩn bị thức ăn đâu. Bữa tối con sẽ mời mọi người ra ngoài ăn.”

“Trong nhà có nhiều đồ ăn. Sao lại phải đi ăn bên ngoài? Ở nhà là tốt rồi. Mẹ nấu, mấy đứa ăn. Nếu ở nhà thiếu cái gì thì tự đi mua.” Bà hạ dặn dò.

“Vâng.” Cô nói giọng khàn khàn cảm ơn. “Cảm ơn mẹ.”

“Nói ngốc ngếch. Mẹ tắt điện thoại đây.”

Mẹ nói xong thì tắt luôn máy. Nhưng cảm xúc của cô cũng matas hồi lâu mới trở lại như cũ.

Năm giờ. Hạ Tiểu Tiệp đưa La Khiêm về nhà.

Mẹ chiều đãi La Khiêm như khách bình thường. Không lạnh không nóng. Khi nghe nói đến việc anh không có cha mẹ, từ nhỏ sống trong cô nhi viện thì bản năng làm mẹ của bà hạ trỗi dậy. Liên tục gấp đồ ăn cho anh, bảo anh ăn nhiều một chút. Hỏi anh thích ăn cái gì lần sau bà sẽ làm cho anh.

Phản ứng của cha rất tốt. Hỏi một chút về công việc của La Khiêm, xác định tình trạng kinh tế hiện tại của anh sẽ không để cho con gái cùng cháu ngoại của ông chịu khổ. Sau đó không hỏi nhiều, cùng La Khiêm nói chuyện việc nhà, sau đó thì làm lật tẩy chuyện cô nói dối ngày trước.

“Cha em không phải cảnh sát.” Vào lúc nghỉ ngơi, La Khiêm tìm được cơ hội lên án Hạ Tiểu Tiệp.

“Ai nói cho anh ông là cảnh sát?” Cô chọn giả ngốc.

“Em.”

“Em nói sao?”

“Đúng. Em nói.”

“Khi nào?”

“Vào lần đầu tiên em theo anh về nhà.”

“Em quên rồi.”

“Em quên nhưng anh vẫn nhớ. Sao em dám làm chuyện lớn như vậy? Nếu anh là người xấu, hoặc độ nhiên này ra ác ý với em. Em có biết hậu quả ra sao không?”

“Vấn đề anh không phải là người xấu, cũng không này ra ác ý với em nha.” Cô đáp hợp tình hợp lý.

Nhìn cô đắc chí thẳng loi. La Khiêm không nói gì, đem chuyện này nói với cha mẹ, hại cô bị cha mẹ mắng cho một trận, quả là có chút ti bi.

Nhìn anh ở cùng cha mẹ tự nhiên, gọi cũng tự nhiên làm cho cô có sinh ra cảm giác đau lòng.

Nếu cha mẹ anh biết ngày xưa đã vứt bỏ một người con có tiền đồ như thế, tính tình hiền lành, tốt bụng thì liệu bọn họ có hối hận không? Nhất định là có.

Cô đem chuyện này nói với mẹ. Mẹ không chút lo lắng, lập tức gạt đầu đồng tình. “Đương nhiên.” Còn mang theo vẻ mặt biểu lộ sự tức giận bất bình, làm cho đột nhiên hiểu được anh đã chiếm được lòng mẹ.

Một lúc sau, Hạ Tiểu Tiệp thấy không còn sớm nữa, nhắc anh nên về nhà nghỉ ngơi, mẹ nói, “Vợ chồng đã kết hôn, sao lại tách ra, ai về nhà này.” Nói như vậy không có kỳ quái.

“Buổi tối nay ở đây, hay là mang hai mẹ con nó về thì con tự quyết định.” Mẹ nhìn La Khiêm nói làm cho Hạ Tiểu Tiệp có một cảm giác con gái gả chồng như bát nước hắt đi.

“Mẹ. Mẹ không thấy tiếc sao?” Cô nhìn không được mở miệng hỏi.

“Tiếc ai? Tiểu Oa Nhi sao? Cũng có. Hay để Tiểu Oa Nhi ở lại, con cùng La Khiêm đi về.”

“Mẹ. Con là nói con. Mẹ không chút luyến tiếc con sao?” Cô cố ý nói.

“Luyến tiếc thì có ích gì? Con không phải đã đi cùng người khác rồi sao.” Bà Hạ xem thường liếc mắt một cái nói.

“Con rõ ràng vẫn ở đây, nào có đi cùng ai?” Cô nghiêm chỉnh kháng nghị.

“Đi kết hôn cùng người ta. Còn nói là không đi?”

“Đó là...”

“Tóm lại, tục ngữ nói đúng. Con gái lớn không thể ở trong nhà. Mẹ con đã sớm biết được.” Bà Hạ cảm khái lắc đầu nói.

Đêm nay mẹ rất lạ làm cho cô có cảm giác dờ khóc dờ cười. Nhưng La Khiêm ở bên cạnh lại khác.

“Mẹ.” Anh mở miệng nói. “Con sẽ cùng Tiểu Tiệp hiếu thuận với cha mẹ. Mẹ không phải mất đi một cô con gái mà là được thêm một chàng rể. Nếu cha mẹ không ngại thì con sẽ chuyển đến đây sống cùng hai người hay là hai người chuyển đến chỗ con. Chúng ta sẽ sống cùng nhau. Con sẽ hiếu kính cha mẹ.”

Bà Hạ giật mình, ngạc nhiên nhìn anh, không nói ra lời. Mà Hạ Tiểu Tiệp trừ cảm động vẫn là cảm động. Bởi vì xem ra anh nói là thật.

Đột nhiên lúc đó cô cảm thấy từng hoài nghi mục đích anh tiếp cận mình thật là buồn cười. Hay là do cô xem quá nhiều tiểu thuyết, suy nghĩ miên man nên bị mắc chứng vọng tưởng?

Ngay cả việc bị cha mẹ vứt bỏ anh cũng không oán hận. Ngay cả bị người khác chém một đao cũng có thể cười trừ. Cả người vô cùng mệt mỏi không thể chống đỡ nổi nữa cũng có thể giúp đỡ người khác. Người giống như anh thì làm sao có thể có suy nghĩ trả thù được.

Anh vẫn là anh, vẫn là người con trai khiến cô động tâm năm năm trước. Một chút cũng không có thay đổi. Tựa như là bức ảnh giống hệt nhau... Chân, thiện, mỹ.

Cô cảm thấy mình thật sự không có yêu sai người. Có thể gặp lại anh, gả cho anh nhất định là kiếp trước cô tu nhiều phúc.

Cô thật sự rất thương anh.

“Con có tâm ý như vậy là được rồi.” Bà Hạ nói, thoát nhìn rất cao hứng. “Đêm nay ở lại đây. Tiểu Oa Nhi ngủ cùng mẹ. Con con với Tiểu Tiệp một phòng.”

“Con muốn ngủ cùng mẹ.” Đột nhiên Tiểu Oa Nhi lên tiếng.

“Tiểu Oa Nhi phải nghe lời bà. Đêm nay ngủ cùng bà.” Bà Hạ nhìn về phía Tiểu Oa Nhi nói.

“Con muốn ngủ cùng mẹ.” Tiểu Oa Nhi vẫn kiên trì nói. Đã mấy đêm không ngủ cùng mẹ, bé rất muốn ngủ cùng.

“Tiểu Oa Nhi lại đây.” Bà Hạ đột nhiên hướng Tiểu Oa Nhi nói. Bé tiến đến chầm chậm.

“Tiểu Oa Nhi có muốn có em trai hoặc em gái không?” Bà Hạ ngồi xổm xuống đối diện với bé, nói.

“Em trai hoặc em gái?” Bé lộ ra vẻ mặt kinh hãi, gật đầu nói: “Muốn.”

“Vậy thì tối hôm nay Tiểu Oa Nhi phải ngoan ngoãn ngủ với bà. Như vậy thì mới nhanh có em trai hoặc em gái được.” Bà hạ nói không chút ngưng ngừng.

“Thật sao?” Bé ngẩng đầu hỏi mẹ thì phát hiện mặt mẹ rất đỏ.

“Đúng vậy.”

Là lời của cha. Sau đó mẹ đánh cha một cái. Bà lại ở bên kia cười rất lớn. Bé có đôi chút tò mò, cũng không biết đang làm cái gì.

“Tốt lắm. Đã đến mười giờ rồi. Tiểu Oa Nhi cùng bà lên lầu đi ngủ. Chúc cha mẹ ngủ ngon đi.” Bà Hạ đứng lên.

Tuy rằng rất muốn ngủ cùng mẹ, nhưng bé lại muốn có một em trai hoặc em gái hơn. Cho nên...

“Mẹ, ôm con một cái.” Bé nhìn mẹ nói. Mẹ lập tức xoay người ôm bé một cái. “Cả cha nữa.” Bé nói cha cha. Cha cũng bế bé lên, hôn một cái. Sau đó bé nói: “Mẹ ngủ ngon, cha ngủ ngon.” Rồi mới cùng bà lên phòng ngủ trên lầu hai.

Sau khi hai bà cháu rời đi, phòng khách rơi vào im lặng trong phút chốc. La Khiêm đột nhiên cười khẽ ra tiếng.

“Anh thấy mẹ em rất thú vị.” La Khiêm nói. Trước mặt con gái của mình, lần đầu tiên gặp con rể đã có tình cảm như vậy. Nồng hậu trong lời nói sao. Thật thú vị.

“Cái gì mà mẹ em. Từ nay trở đi đó cũng là mẹ anh.” Cô sửa lại.

Anh ôn nhu nhìn cô, mỉm cười. Giữ sự cảm tạ cùng kích động ở trong lòng.

Bởi vì quan hệ của cô, anh đã có rất nhiều người nhà, Không chỉ có vợ cùng con gái, anh còn có thêm cha mẹ. Nằm mơ anh cũng không dám vọng tưởng nhiều như vậy. Cô tuyệt đối sẽ không biết anh đã cảm ơn ông trời bao nhiêu lần khi cho cô xuất hiện trong cuộc đời anh, cùng với cảm ơn cô.

Nhẹ nhàng cầm tay cô, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, ôm lấy cô, nhìn cô. Thiên ngôn vạn ngữ cũng không biết nói từ đâu. Cuối cùng chỉ có thể nhìn cô nói: “Cảm ơn.”

Hạ Tiểu Tiệp hoàn toàn hiểu được ý anh muốn nói cái gì, nhìn anh mỉm cười, đáp nhẹ một câu: “Không cần khách khí.”

Trong phút chốc, anh biết mình nhất định sẽ yêu người con gái này cả đời. Không phải vì cái gì khác, chỉ vì tấm lòng của cô đã đủ.

Chương 9

Vì muốn chứng minh mình thật lòng, La Khiêm đưa cha mẹ vợ đến nhà mới làm khách, hy vọng bà có thể suy nghĩ một chút về chuyện họ nói tới hôm qua.

Đương nhiên, anh muốn chuyển đến Hạ gia ở. Chẳng qua phòng ngủ của Tiểu Tiệp có điểm cần thay đổi. Giường phải đổi lớn hơn, mà phòng của cô lại ở lầu ba, đổi giường thì rất vất vả, vì vậy đành phải ở lại nhà mới.

Điều quan trọng nhất là nhà mới có một phòng ở lầu một nên cha mẹ có thể ở đó, không phải vất vả đi cầu thang lên lầu.

Anh hy vọng cha mẹ vợ đến xem, đồng ý cho anh làm con thừa tự, đồng ý cùng bọn họ đến ở.

Bà Hạ nhìn phòng ở, quả thực đồng tâm, nói thẳng rằng đời này, bà không còn mong ước gì, có con rể như vậy là bà đã thỏa lòng rồi.

Bà nói thể giống như đã đáp ứng yêu cầu của hai người, cùng nhau ở chung nhà. Làm cho vợ chồng bọn họ nghe xong, vừ vui một chút thì ai ngờ phía sau, bà nói thêm.

“Nhưng hai đứa vừa mới kết hôn. Chúng ta làm cha mẹ vẫn là biết điều, không tới quấy rầy hai đứa.” Bà Hạ Trêu ghẹo nói.

“Mẹ. Mẹ với cha rốt cuộc là có chuyển tới đây ở chung không?” Hạ Tiểu Tiệp bắt đầu dõ dặt tiếp hỏi.

“Đó là chuyện sớm muộn thôi. Con gấp cái gì?” Bà Hạ nhìn cô một cái. “Dù sao mẹ và cha con cũng chỉ có hai cô con gái. Già rồi chỉ có thể dựa vào hai đứa chăm sóc.”

“Kia...”

“Nghe mẹ nói hết đã.”

Bà cắt ngang lời cô làm cho cô chỉ có thể ngậm miệng lại, im lặng lắng nghe.

“Mẹ và cha con hiện giờ rất tốt, có thể tự chăm sóc cho bản thân. Vì vậy con không cần lo lắng cho cha mẹ. Lúc trước, con và Tiểu Dư ở nước ngoài, ở nhà không phải chỉ có mẹ và cha con sao. Hiện tại, điều mẹ hy vọng nhất là hai đứa có thể hạnh phúc, sau đó sinh thêm một đứa con. Đến lúc đó, mẹ sẽ tới giúp con ở cữ, xem xem có thể giúp con trị cái bệnh chân tay lạnh như băng, cùng với chuyện cứ đến tháng là gặp vấn đề.”

“Mẹ. Mẹ lo xa quá rồi.” Hạ Tiểu Tiệp nghe xong dờ khóc dờ cười, không hiểu mẹ nghĩ thế nào mà lại giục cô sinh thêm đứa con nữa. Cô đã sinh một Tiểu Oa Nhi rồi hay sao. Người mẹ nên thúc giục là Tiểu Dư thì đúng hơn. “Hơn nữa...” Cô tiếp tục nói. “Con biết mẹ với cha vẫn còn sức khỏe, thân thể cũng rất tốt, cho nên ở cùng một chỗ không phải để chăm sóc nhau, mà là...”

“Mà là bởi vì chúng ta là người một nhà mà mẹ.” La Khiêm nói.

Hạ Tiểu Tiệp quay đầu nhìn anh. Không nghĩ rằng anh lại nói như vậy. Nguyên bản cô muốn nói là cho nhà đông vui, sẽ không nhàm chán hay tịch mịch, Tiểu Oa Nhi cũng có thể ở cùng với mọi người, mấy lý do linh tinh nữa. Không nghĩ tới... Người một nhà.

Đúng rồi. Anh chưa bao giờ có người nhà, cũng không có cha mẹ. Vì vậy, nhất định là anh muốn cảm nhận được cảm giác cùng cha mẹ và cả nhà ở chung với nhau. Cảm giác vô cùng náo nhiệt. Cô nên sớm nghĩ tới mới đúng.

“Mẹ. Quyết định như vậy đi. Mẹ cùng cha sẽ đến đây ở chung với chúng con.” Cô hút một hơi thật sâu, vẫn quyết định như cũ, nói tiếp: “Trong nhà thiếu bố mẹ, Tiểu Oa Nhi muốn ăn gì do bà ngoại nấu sẽ không có, không quen.”

“Tiểu Oa Nhi Thường nói bà nấu gì cũng ngon nhất. Chẳng lẽ mẹ nhẫn tâm để Tiểu Oa Nhi phải ăn đồ ăn không ngon, con nấu gì nó ăn nấy sao? Con chỉ biết luộc trứng, xào trứng, chiên trứng đơn giản, với cả nấu com mà thôi. Mẹ biết chưa?”

“Con thật là...”

Bà hạ lộ ra vẻ mặt không chống đỡ nổi. “Lời mất mặt như vậy mà cũng có thể nói ra. Chỉ biết luộc trứng, xào trứng, chiên trứng với nấu com. Con không sợ La Khiêm nghe xong sẽ bỏ con hả?”

“Không còn kịp nữa rồi, bởi vì bọn con đã kết hôn.” Miệng cô khẽ nhếch lên, nhìn về phía La Khiêm. Muốn xem khi biết cô không có tài nấu nướng thì anh sẽ phản như thế nào.

Anh mỉm cười nhìn cô, sau đó quay sang mẹ vợ, nghiêm trang nói: “Mẹ. Tiểu Tiệp như vậy đã tốt lắm rồi. Bởi vì con chỉ biết nấu mì gói thôi.”

Cô ngán ra, bật cười một tiếng.

Bà Hạ cũng dở khóc dở cười, nhìn hai vợ chồng bọn họ, bộ muốn gì đó nhưng lại không nói, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu.

“Mẹ. Vì Tiểu Oa Nhi, mẹ với cha chuyển đến đây, chúng ta sống cùng nhau. “ Cô nói.

“Mẹ. Mẹ đừng lo lắng. Con nhất định sẽ hiểu thuận với hai người.” La Khiêm cũng gia nhập hàng ngũ du thuyết.

“Thật sự là không chịu nổi mấy đứa.” Bà Hạ trầm mặc một chút, rót cuộc hít một hơi sâu, đầu hàng bọn họ, lắc đầu nói: “Chuyện này mẹ sẽ cùng cha con bàn bạc một chút, sau đó sẽ nói lại với các con sau. Lúc trước...” Đột nhiên nét mặt của bà trở nên nghiêm túc nhìn bọn họ. “Có chuyện hai đứa đã làm lúc trước chưa?”

Vợ chồng bọn họ nhanh chóng liếc mắt nhìn nhau một cái, không biết là chuyện gì.

“Chuyện gì?” Hạ Tiểu Tiệp mở miệng hỏi.

“Chuyện hôn lễ.” Bà Hạ liếc mắt một cái nhìn cô nói. “Hai đứa không phải người Mỹ. Đừng tưởng rằng đăng ký ở Garth, cho dù khi kết hôn...”

“Mẹ, là Las Vegas.” Cô nhin không được chính.

“Mẹ mặc kệ là ở đâu.” Bà Hạ phát phát tay, đó không phải là trọng điểm. “Tóm lại, hai đứa phải làm lễ kết hôn ở trong nước, mời mọi người uống rượu mừng, tuyên bố hai đứa có việc vui.”

Nhìn thấy mẹ xoa xoa tay, mặt có chút đăm chiêu, Hạ Tiểu Tiệp nhiu mày, hoài nghi hỏi: “Mẹ, mục đích của mẹ không phải là vì thu tiền biếu chứ?”

“Đúng vậy!”

“Mười mấy năm qua, mẹ và cha con đã mất không biết bao nhiêu cái hồng bao. Mẹ không thừa dịp hai chị em con kết hôn để thu hồi tiền thì phải chờ đến khi nào? Cho nên lần này hôn lễ nhất định phải tiến hành. Nhất định.” Bà Hạ cương quyết nói.

Xi một tiếng. La Khiêm rút cuộc không nhịn được cười ra tiếng.

“Thực xin lỗi mẹ.” Anh vừa cười vừa nói. Thật là không thể nhịn được. Mẹ vợ quả anh quả thật rất đáng yêu.

“Anh không cần cười, em là còn tưởng thật.” Cô vẽ mặt thành thật nói.

Hạ Tiểu Tiệp xem thường nói tiếp: “Chính là tưởng thật mới cười.” Nhìn vẻ mặt cố ý của mẹ.

La Khiêm càng buồn cười hơn. Anh không biết đã bao lâu mình không cười được vui vẻ như thế. Tuy rằng anh biết hai mẹ con không phải đang nói xấu nhau, nhưng anh cảm thấy vui vẻ. Cảm thấy luôn có người nhà bên cạnh nói chuyện với nhau rất thú vị. Còn rất tuyệt.

Anh chưa từng có người nhà, nên cũng chưa từng nghe trực tiếp nhưng người trong nhà nói chuyện trực tiếp với nhau, không chút nào giấu diếm cả.

Mặc kệ là biết nhau bao lâu, bạn bè có tốt với nhau đến mấy thì vẫn là người ngoài. Cùng người nhà ở chung, nói chuyện thì bao nhiêu cách nói chuyện bay bổng, che giấu giống như nói với người khác đã biến mất. Chỉ có gia đình ở cùng nhau mới có thể nói chuyện như vậy. Không sợ mất mặt. Cảm giác này rất tốt.

“Mẹ. Nếu vì thu tiền biếu thì lần trước cưới Tiểu Dư chẳng phải đã thu rồi sao?” Không để ý tới chồng ngồi một bên, Hạ Tiểu Tiệp vẫn tiếp tục nhiu mi hỏi mẹ.

“Thu một lần thì sao? Người khác cưới vợ, gả con gái, sang nhà mới, cháu đầy tháng. Con có biết cha mẹ đi bao nhiêu tiền không hả? Nói đến sang nhà mới, đây cũng là mới mua?”

Bà Hạ nói, quay đầu nhìn bốn phía đánh giá tự hỏi, tựa hồ thấy cái gì khiến người khác phải nói. Quả nhiên, chỉ sau chốc lát thấy bà mở miệng nói: “Không bằng mẹ cha con chuyển tới đây, mời bạn bè đến làm tiệc tân gia?”

Hạ Tiểu Tiệp nhin không được, tròn mắt nói. “Mẹ, tốt nhất là mẹ đừng chuyển tới đây.”

“Ha ha...” La Khiêm rút cuộc không nhìn được cười to. Hai mẹ con Tiểu Tiệp cùng quay đầu nhìn về phía anh. “Con thực xin lỗi.” Anh hiểu được có phần thờ không ra hơi.

“Nó sao vậy?” Bà Hạ hỏi con gái.

Hạ Tiểu Tiệp lắc đầu. Hai mẹ con quay lại nhìn anh, biểu tình có lẫn lộn chút hoài nghi.

“Chuyện tốt gì mà anh cười vậy?” Hạ Tiểu Tiệp mở miệng hỏi.

La Khiêm cười không thể dừng lại nên không trả lời cô. Bởi vì là hai mẹ con nói chuyện với nhau rất buồn cười. Quan trọng là về mặt bọn họ không có chút nào giống nói giỡn. Đây là điều rất buồn cười.

Nếu anh lắc đầu, tỏ vẻ không có chuyện gì thì Hạ Tiểu Tiệp lập tức đem sự chú ý trở lại mẹ.

Cô tính làm sao cho mẹ mất đi ý nghĩ tổ chức hôn lễ trong đầu. Bởi vì cô tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi cảnh cô cùng La Khiêm đứng trên đài bị người ta chỉ trỏ, đoán xem Tiểu Oa Nhi có phải là con của chú rể hay không.

Cái gọi là miệng lưỡi thế gian rất đáng sợ. Cô không muốn tự tìm đến phiền toái, mất việc chỉ vì mẹ muốn thu vãi cái hồng bao.

“Mẹ. Con không muốn lắng giềng nghị luận điều gì. Lời đồn đại rất nhiều. Bây giờ kết hôn lại còn muốn mở đại yến mời khách, thì mẹ nghĩ xem người khác sẽ nói con như thế nào?” Cô nhún mi nói, để cho mẹ thấy một chút hậu quả.

“Nói như thế nào?” Bà Hạ không cho là đúng liếc mắt nhìn cô một cái. “Con cũng không phải là tùy tiện gả cho đàn ông. Kết hôn cùng cha của con gái con có gì là sai đâu. Bọn họ muốn nói cái gì?”

Tiếng cười của La Khiêm dừng lại trong nháy mắt. Cả hai mẹ con Tiểu Tiệp đều không phát hiện ra.

“Bọn họ có thể nói rất nhiều chuyện.” Đôi môi Hạ Tiểu Tiệp bất giác nhếch lên, lộ ra một tia cười khổ. “Có người sợ thiên hạ loạn chưa đủ, thích tin vào hê, nói hươu nói vượn. Rồi trắng có thể nói thành đen. Không phải sao?”

“Sự thật chính là sự thật. Ai dám nói hươu nói vượn?” nhún mày ngẩng đầu.

“Người thích nói hươu nói vượn chỗ nào mà chẳng có.”

Đôi mày bà Hạ càng nhăn lại, đột nhiên nhìn về phía La Khiêm, hỏi anh. “Con suy nghĩ giống Tiểu Tiệp, không tổ chức hôn lễ sao?”

Hạ Tiểu Tiệp cũng quay đầu nhìn anh. Thấy anh dường như không nghe thấy mẹ nói gì, hai mắt nhìn vào cô, không biết anh đang suy nghĩ cái gì mà trên mặt lộ vẻ phức tạp, khó hiểu.

“La Khiêm?” Cô kêu tên anh. “Mẹ đang nói chuyện với anh.”

Anh trừng mắt nhìn, biểu tình vẫn khó hiểu, phức tạp như cũ, quay đầu về phía mẹ vợ.

“Mẹ.” Anh gọi, vẫn nhìn chăm chăm vào bà, hỏi: “Vừa rồi mẹ nói cha của Tiểu Oa Nhi... Là chỉ con sao?”

Không nghĩ được đột nhiên anh hỏi như vậy, hai mẹ con hoàn toàn bất động, ngây cả người.

Bà Hạ trừng mắt nhìn. Hạ Tiểu Tiệp ở bên cạnh đã sớm hoàn hồn một chút.

“Con... Chẳng lẽ con còn không biết con là cha ruột của Tiểu Oa Nhi sao?” Bà thốt lên đầy khó tin, sau đó nhìn về phía con gái. “Chẳng lẽ con chưa nói cho La Khiêm biết sao?”

“Cô ấy nói cho con biết Tiểu Oa Nhi năm nay ba tuổi.” La Khiêm thì thảo nói.

“Ba tuổi thì làm sao đi học nhà trẻ?” Bà Hạ hỏi lại.

La Khiêm giật mình. Anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này.

“Con không biết Tiểu Oa Nhi là con của con. Vậy lại còn cùng Tiểu Tiệp kết hôn? Vì sao?” Bà Hạ có chút dăm chiêu nhìn anh.

“Đây là nguyên nhân khiến năm đó em không lời cáo biệt mà đi?” Anh nhìn chăm chăm vào cô hỏi.

Cô nhanh chóng hoàn hồn, cúi đầu nhẹ giọng trả lời: “Em không thể làm liên lụy đến anh nhà.”

“Con đều là của chúng ta. Làm sao có thể nói là liên lụy?” Giọng anh khàn khàn, có chút rung động.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, lộ ra tia cười mang theo vui mừng, có chút khổ tâm. Năm đó quả nhiên là không làm.

“Bởi vì biết chắc chắn anh sẽ phản ứng như vậy, nhất định không nói hai lời, cùng chịu trách nhiệm cho nên em mới không nói với anh, phải bỏ anh mà đi.” Cô giải thích.

Anh im lặng, mắt không chuyển nhìn cô hỏi. “Em lo rằng anh sẽ nuôi nổi em và con?”

Cô nhẹ nhàng lắc đầu.

Trên mặt mặt biểu lộ sự chua xót, nói không tin.

“Chỉ cần hai người cùng nhau cố gắng chắc chắn sẽ nuôi được. Tiểu Dư cũng muốn chứng minh. Mà cho dù là không nuôi nổi thì cha mẹ chắc chắn sẽ không bỏ mặc chúng ta.” Cô nói thẳng, phủ nhận phỏng đoán của anh.

“Vậy thì vì sao?” Một khi đã như vậy thì tại sao em lại lựa chọn rời đi?

Hạ Tiểu Tiệp nhìn sâu vào mắt anh trong chốc lát, rồi mới thở dài, mở miệng nói: “Em lo anh sẽ vì hai mẹ con em là buông xuôi cơ hội thăng tiến cùng ước mơ của mình. Càng lo vì nhờ anh liều mạng làm cho thân thể mệt mỏi. Đến lúc đó chúng ta sẽ vì chuyện này mà cãi vã, vợ chồng bất hòa. Em không bảo giờ nghĩ mọi chuyện sẽ như vậy.”

Nguyên nhân này khiến anh á khẩu. Một lúc lâu sau, anh mới nói nhỏ: “Anh sẽ không cãi nhau với em.”

“Nhưng em sẽ.” Cô đau xót nói. “Anh không biết lúc đó khi nhìn anh làm việc ngày mười mấy tiếng, thậm chí hai mấy tiếng, một mình làm ba việc, một ngày chỉ có thể ngủ ba bốn tiếng. Lòng của em rất khó chịu. Em rất muốn anh dừng tự ngược đãi bản thân. Nhưng cũng biết anh không muốn em nói như vậy bởi vì anh cần tiền để chi tiêu, duy trì cuộc sống.”

“Em cũng không thể đưa cho anh tiền tiêu vặt vì em biết chắc chắn anh sẽ không chịu nhận. Làm như vậy sẽ làm tổn thương đến tự tôn của anh. Cho nên em chỉ có thể chịu đựng, nhẫn nhịn tối đa mà thôi. Mà ngày đó, em biết sớm muộn cũng sẽ tới.”

Một lần nữa La Khiêm lại không nói được gì, chỉ cảm thấy đau lòng.

“Cho nên...” Anh nhìn cô chằm chằm, mở miệng nói, “Em liền chịu hết trách nhiệm cùng vất vả?”

Cô chỉ nhìn anh, không nói gì.

Anh cảm thấy lòng mình rất đau, sắp sửa không thể chịu nổi nữa.

“Vậy em có nghĩ tới, anh sẽ đau lòng không, không cho anh vất vả, anh cũng giống như em không muốn em vất vả hay không?”

Anh khàn khàn hỏi cô, mặt khó chịu, giọng nói thống khổ làm cho Hạ Tiểu Tiệp hoảng sợ. Bây giờ mới phát hiện ra không phải anh đang trách cô mà là trách chính mình. Tự trách chính mình.

Cô đi vào ngồi bên cạnh, cầm tay anh nhẹ nhàng nói: “Em không phải chỉ có một mình. Bên cạnh còn có Tiểu Dư giúp đỡ.” Hy vọng anh có thể giảm bớt sự tự trách bản thân. Trên thực tế thì anh không cần phải tự trách bản thân như vậy bởi vì từ đầu đến cuối, việc gì anh cũng không biết. Tất cả đều là do quyết định.

“Hai cô gái mười chín tuổi...” Anh kích động nói không ra tiếng, không thể tưởng tượng được những năm qua họ đã sống ra sao. Hai cô gái mười chín tuổi còn đang đi học, đang đi làm, lại còn phải nuôi con...

Anh rất đau lòng, tự trách bản thân. Nỗi đau khổ, khó chịu dường như sắp làm cho La Khiêm không chịu nổi. Anh đưa hai tay ôm cô vào lòng như muốn hai người hòa làm một, từ nay về sau không phải chịu đựng khổ cực, luôn luôn sống vui vẻ.

Còn cô chỉ có thể ôm lại anh.

Một lát sau, khi tâm tình La Khiêm đã bình tĩnh hơn thì mới thả lỏng cô ra một chút, cánh tay vẫn ôm chặt lấy.

“Sao em không liên lạc với anh, lúc đó đã thành công, anh có thể chăm sóc cho hai mẹ con. Vì sao lại không liên lạc? Hay là em đã thử liên lạc với anh nhưng lại bị người khác chặn lại?” Anh lâm bầm hỏi.

Cô im lặng một hồi lâu, cuối cùng mới thấp giọng trả lời: “Em không biết bên cạnh anh còn chỗ cho em nữa không.”

“Cho nên em không thử?” Anh nhẹ nhàng buông cô ra một chút, cúi đầu nhìn, đôi mày nhăn lại. Có thể thấy vẻ mặt chỉ trích cùng bất mãn.

“Em không biết rằng anh có hận em vì chuyện chưa nói một lời từ biệt nào mà đã bỏ đi hay không?” Hạ Tiểu Tiệp do dự nói. “Em biết lúc trước khi yêu em, tâm tình của anh như thế nào. Kết quả lại là chính em phản bội anh. Cho nên, nếu anh có oán hận thì em cũng cam chịu. Nhưng em không thể để Tiểu Oa Nhi làm công cụ trả thù của anh. Nếu bởi vì hận em mà anh cướp Tiểu Oa Nhi đi thì em sẽ chết mất.”

“Nếu em hiểu anh thì em nên biết anh sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy.”

“Con người sẽ thay đổi.” Cô nói, đáy mắt có chút đau thương. “Trải qua nhiều năm, em lại còn phản bội anh, thì làm sao em biết được anh có thay đổi hay không? Em không thể mạo hiểm.”

La Khiêm không nói gì, nhìn cô một lúc lâu. Muốn mắng cô nhưng lại không thể. Cuối cùng chỉ có thể gõ nhẹ lên trán của cô một cái nói: “Em thật sự rất ngốc.” Nếu cô nghĩ anh thật sự hận cô, thì cũng không thể bắt kể mọi thứ mà sinh ra và nuôi dưỡng Tiểu Oa Nhi.

“Em biết.” Cô cười khổ trả lời.

“Vậy em có biết anh yêu người con gái đó rất nhiều không?”

Cô giật mình, lẳng lặng nhìn anh.

Anh cúi đầu hôn lên trán cô, chớp mũi của cô, hôn lên miệng, cúi đầu nói: “Anh thực sự rất yêu em, rất yêu.” Sau đó nhẹ nhàng thâm tình hôn cô.

Hạ Tiểu Tiệp rất cảm động, đưa hai tay ôm lấy cổ anh, đáp lại nụ hôn cuồng nhiệt, không tự chủ được mà rơi lệ.

Nước mắt rơi xuống má.

La Khiêm hơi ngẩng đầu, rời khỏi cánh môi mềm mại, hôn một giọt nước mắt khác đang rơi xuống. “Đừng khóc.” Anh thấp giọng an ủi.

Hạ Tiểu Tiệp không thể không chế mình, cảm thấy mọi chuyện vui vẻ, tốt đẹp này giống như là một giấc mơ. Anh không hề hận cô. Còn đau lòng, yêu thương cô, thật sự rất yêu, rất yêu làm cho cô muốn khóc, khóc vì hạnh phúc.

Đem hai má vùi vào hõm vai anh, ôm chặt anh, cô nghẹn ngào nói: “Em rất yêu anh, thực sự cũng rất yêu anh.”

“Anh biết.” La Khiêm đáp lại, hôn lên môi của cô, đem cô ôm chặt vào lòng, cả đời không bao giờ buông tay nữa.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ném Trái Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Từ Mỹ trở về nước, một tuần đã trôi qua nhanh chóng. Hạ Tiểu Tiệp đã đi làm trở lại, vào công ty trả phép, đi làm.

Một tuần qua, cô bận túi bụi. Ngoại trừ xử lý việc Tiểu Oa Nhi đi nhà trẻ, cô còn phải chuyển nhà, mà La Khiêm còn đi xem xe, mua xe... Trong nhà mà không có xe thì thật sự không có phương tiện đi lại nên cô cùng đi mua với anh.

Đi qua chỗ khách sạn anh ở, dường như thấy cái gì cũng thiếu, cái gì cũng cần. Để dọn dẹp, lo lắng chuyện này, cô đã mất hẳn hai ngày. Người nào đó còn cố tình làm bộ dạng có cũng được mà không có cũng được khiến cô không yên lòng. Gọi anh đi xem quần áo cho mình nhưng anh dẫn cô đi xem trang sức, mua quần áo cho cô, khiến cô tức cũng không được mà cười cũng không xong. Đây chính là tình huống dở khóc dở cười.

Quần áo của anh thiếu rất nhiều, mặc dù có không ít là đồ hàng hiệu nhưng đều là do đối tác tặng. Đồ anh mua toàn là loại hồ tạp, mặc thấy thoải mái. Hơn nữa, còn có bộ thấy sắp rách nhưng anh vẫn còn mặc.

Anh đã có một cuộc sống sung túc nhưng vẫn giống năm năm trước, không thay đổi chút nào mặc dù anh đã có tiếng tăm và thu nhập cũng tăng nhiều. Điều ấy thật sự rất đáng quý.

“Anh có ít quần áo như vậy, khi phải tham gia các trường hợp quan trọng thì sao?” Cô tò mò hỏi.

“Người đại diện giúp anh chuẩn bị quần áo.”

Thì ra là thế. Thảo nào mỗi lần thấy anh xuất hiện công khai đều là vest được chuẩn bị rất cẩn thận. Mà ngoài đời cô chưa bao giờ thấy anh mặc vest. Hành lý của anh đừng nói đến vest, ngay cả áo sơ mi cũng không có. Cái nào cũng nhàu nát.

Anh quả thực rất lợi hại. Bình thường ăn mặc tự do. Khi phát biểu thì mặc đồ vest rất tự nhiên.

Nghĩ đến La Khiêm, Hạ Tiểu Tiệp không tự chủ được vui sướng trong lòng, đứng ở cửa công ty vùi một mình.

“Buổi sáng vui vẻ.” Về mặt cô tươi cười, sáng sủa chào hỏi đồng nghiệp.

Văn phòng yên lặng, không ai đáp lại cô.

“Làm sao vậy? Đã có chuyện gì xảy ra?” Cô trừng mắt nhìn, nghi hoặc hỏi. Cô xin nghỉ phép hơn mười ngày, trong công ty đã xảy ra chuyện gì mà cô không biết?

Trong văn phòng vẫn yên lặng, không ai trả lời. Thậm chí, người ngồi bên cạnh cô, cùng làm việc cũng không ngẩng đầu liếc mắt một cái.

“Mỹ Linh...” Cô đi đến một gần một đồng nghiệp, đang định mở miệng hỏi xem đã xảy ra chuyện gì thì cô ta đột nhiên đứng lên, xoay người bỏ đi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thật là kỳ lạ.

“Tiểu Lâm...” Cô xoay người nhìn về một đồng nghiệp khác, thì ngay lập tức, cô ta quay sang nói chuyện với người bên cạnh, cứ như là cô không hề tồn tại.

Hạ Tiểu Tiệp bất ngờ, biết mình bị tẩy chay. Nhưng vấn đề là vì sao?

Nếu là Tiểu Dư thì nhất định sẽ lớn tiếng hỏi mọi người. Đáng tiếc cô không phải là một người có tài ăn nói. Chỉ cần mình đường hoàng chính chính thì sẽ không thẹn với lòng tâm. Người khác có nói gì thì cô cũng đều có thể bỏ qua.

Cho nên cô không hề cảm thấy khó chịu, trực tiếp xoay người đi đến chỗ của mình, bỏ cặp xuống, đến văn phòng quản lý, báo cáo cô đã hết phép, trở về làm việc.

Gõ cửa, có tiếng người truyền ra: “Mời vào.” Sau đó, cô mới mở cửa đi vào.

Quản lý ngồi ở phía sau bàn, ngẩng đầu lên thấy cô, không biết vì sao mà nhún vai, sau đó nhìn cô nói: “Đóng cửa lại, ngồi xuống, chúng ta nói chuyện một chút.

Ngay cả quản lý cũng có phản ứng rất lạ. Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Hạ Tiểu Tiệp đóng cửa lại, ngồi xuống ghế sofa, quản lý cũng theo sau, ngồi đối diện.

“Tôi có một việc muốn hỏi cô.” Anh ta trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Chuyện gì? Quản lý cứ nói.”

“Nửa năm qua, cô làm việc rất tốt. Một nhân viên mới mà có biểu hiện như vậy là rất ổn, rất đáng để các đồng nghiệp khác học tập.” Quản lý nhìn cô nói.

Cô im lặng nghe, không trả lời vì biết đây chưa phải trọng điểm.

“Nhưng có một vài lời đồn về cô...” Quản lý ngừng một chút, nhún vai rồi nói tiếp: “Có người nói cô lợi dụng sắc đẹp, cùng khách hàng... Khụ, có quan hệ bất chính, cho nên mới có thành tích tiêu thụ xuất sắc như vậy.”

Bọn họ rốt cuộc xem cô là cái gì? Vì tiền tài bán đứng bản thân? Quan hệ bất chính?

“Đương nhiên, đối với công ty mà nói thì chỉ cần nhân viên có tài, công ty kiếm được tiền. Còn về phần dùng cách nào để kiếm thì công ty cũng không xen vào. Nhưng còn có nền nếp, tôn hại đến danh dự của công ty. Cái này...” Quản lý không nói hết nhưng ý tứ đã biểu hiện tương đối rõ ràng.

Hạ Tiểu Tiệp cảm thấy cả người rét run, tâm lạnh xuyên thấu.

“Quản lý tin những lời đồn kia?” Thanh âm của cô có chút trống rỗng. Dùng từ ‘cũng’ bởi vì phản ứng của quản lý của các đồng nghiệp kia giống nhau. Chứng tỏ bọn họ đều có suy nghĩ như vậy.

“Tin hay không không phải là vấn đề. Vấn đề là không chỉ một người nhìn thấy hành vi của cô. Tình cảnh bây giờ của cô không thể chối cãi có biết không?” Quản lý nhắm mắt thở dài.

Thấy? Hết đường chối cãi? Vì sao cô cảm thấy thật là vớ vẩn, buồn cười?

“Xin hỏi ai thấy?” Cô không thể không truy vấn. Cô thật sự rất muốn biết ai nói là đã nhìn thấy.

“Tôi không thể nói cho cô.”

“Cho dù đối phương có cố ý sò soạng tôi cũng không thể nói?”

“Thật vậy sao?” Quản lý nhìn thẳng cô nói. “Nếu là thật thì tại sao không chỉ có một người nhìn thấy?”

“Ba người nói sẽ thành chuyện xưa. Anh chưa nghe qua sao?”

“Tôi biết ý của cô. Nhưng...” Hơi do dự một chút, quản lý mới nói: “Ngay cả tôi cũng thấy.”

Hạ Tiểu Tiệp chân động, còn tưởng mình nghe nhầm “Cái gì?” Cô không dám tin hỏi lại.

“Tôi cũng nhìn thấy.” Về mặt quản lý lộ ra chút đáng tiếc nhìn cô, thở dài nói lại lần nữa.

Cô tròn tròn mắt, há hốc mồm, một lúc sau mới có thể nói.

“Xin hỏi quản lý thấy cái gì? Anh không thể nói cụ thể một chút sao?” Cô nhất định phải làm rõ chuyện gì đã xảy ra, không thể bị hiểu lầm được.

Quản lý hít sâu một hơi, hơi do dự, mới mở miệng nói tiếp: “Lần trước cô xin phép, từng bán đi một căn nhà vài trăm ngàn. Cô từng ở lại căn nhà đó qua

đêm phải không? Trừ lần đó ra, cũng có người thấy cô ở trong đó, không chỉ một lần ra vào. Họ đã nhìn thấy cô.”

“Thì ra là...” Cô thì thào lắc đầu nói. Rốt cuộc đã nhìn thấy vấn đề ở chỗ nào, nhưng lại càng thêm tâm lãnh.

Bọn không không kiểm chứng, nói cô là “Quan hệ bất chính”. Từ đầu đến cuối không điều tra, không có cơ sở, cứ như vậy định tội cô.

Đối với cô mà nói, đây không phải là vấn đề hiểu lầm. Mà vấn đề ở đây là không tin vào nhân cách làm người của cô.

Đồng nghiệp như vậy, hoàn cảnh làm việc như vậy...

Nếu ngày trước cô cần tiền có lẽ cô sẽ buộc bản thân phải nhẫn nại tiếp tục đi làm ở đây. Nhưng hiện tại thì không cần.

Cô thông thả đứng dậy.

“Quản lý, cảm ơn nửa năm qua đã chiếu cố tôi. Tôi muốn thôi việc.” Thái độ của cô rất kiên quyết.

Quản lý ngây người một chút, vội vàng đứng dậy nói: “Tôi không có ý muốn cô thôi việc. Tôi chỉ hy vọng cô có thể ý thức một chút hành vi của mình, không cần để người ta mượn cớ.”

“Tôi biết. Tóm lại, nửa năm qua rất cảm ơn anh.”

Gật đầu chào, Hạ Tiểu Tiệp xoay người đi ra khỏi văn phòng, đến chỗ ngồi của mình, cầm lấy cặp da, rời khỏi công ty cô đã làm việc nửa năm. Đang định bỏ đi thì có tiếng “Đình đình”. Tiếp theo, nam nhân vật chính xuất hiện.

Đồng nghiệp ở văn phòng nhìn thấy hai người đi cùng nhau, biểu tình nhất thời trở nên kỳ quái làm cho cô hiểu được cái đó gọi là mục kích nhân chứng nhân.

Nhìn thấy Hạ Tiểu Tiệp, La Khiêm mỉm cười, đi nhanh về phía cô, đứng ở trước mặt.

“Sao anh lại tới đây?” Tuy rằng biết rõ mọi người chung quanh đều đang kéo dài lỗ tai để nghe lén hai bọn họ nói chuyện, Hạ Tiểu Tiệp vẫn không tự chủ được, lên tiếng hỏi.

“Nhàn rồi không có việc gì, đến xem bộ dạng làm việc của em mê người đến mức nào, thuận tiện đến chào hỏi mọi người trong văn phòng, cảm ơn vì đã chiếu cố vợ của anh.” La Khiêm tếu táo đáp lại.

“Nếu thật sự như vậy thì phải làm cho anh thất vọng rồi. Bởi vì em vừa mới thôi việc.” Không để ý tới mọi người ở bốn phía nghe thấy từ “vợ” mà xông lên. Cô nhìn anh giải thích.

Thôi việc? Tiếng xông xao lại lớn hơn.

“Tại sao?” La Khiêm nghe vậy giật mình sững sốt, nhú mi hỏi cô.

“Sao cái gì mà sao? Chồng của em kiếm ra nhiều tiền như vậy lại còn muốn em vất vả làm việc kiếm tiền sao? Cho anh nuôi là được rồi.” Cô thoải mái đáp, rồi lập tức hí hóp mắt hỏi: “Hay là anh không muốn nuôi em?”

“Nuôi em cùng ba bốn đứa con cũng không có vấn đề gì.” Anh nhanh chóng trả lời. “Nhưng...”

“Đừng có nhưng. Hôm qua em đi qua cửa hiệu bán túi xách. Tuy rằng một cái túi giá lên tới chín vạn nhưng nó thật sự nhìn rất đẹp. Anh mua cho em làm quà sinh nhật luôn có được không?” Cô ngắt lời, lờ anh đi ra ngoài, vừa đi vừa nói chuyện muốn chuyển sự chú ý của anh.

Anh biết vì sao năm đó hai người yêu nhau khi anh chưa bao giờ mua cho quà gì, cũng không bao cô thích cái gì thì mua, không đưa cô đến những nơi lãng mạn. Giờ nghĩ lại thấy canh cánh trong lòng cho nên bây giờ anh phải bồi đắp lại. Còn muốn lên kế hoạch đưa cô đi du lịch nước ngoài, đi du ngoạn khắp nơi, muốn làm cho vui vẻ, cảm động.

Cô hay nói đùa rằng nếu như vậy thì sẽ tiêu hết rất nhiều tiền, cả nhà sẽ phải ăn ngủ đầu đường, dựa vào không khí sống qua ngày.

Không được. Anh phải chứng minh cho cô thấy tài sản của mình, đưa toàn bộ cho cô bảo quản, lúc đó cô nhất định không thể chống đỡ.

Nhưng là để cho cô kinh ngạc đến nghẹn họng nhìn trần trời cũng là văn kiện ghi toàn bộ tài sản điều thuộc về cô và Tiểu Oa Nhi, anh rốt cuộc là phải làm như vậy sao, đã đem toàn bộ tài sản sang tên cho hai mẹ con cô? Thật sự khiến người khác không thể tưởng tượng nổi.

Vì vậy, anh đặc ý nhìn cô nói, cho dù anh có đem tiêu hết cả tiền thì vẫn còn có vợ cùng con gái có thể dựa vào nên rất yên tâm.

Nói ngắn gọn, anh nghĩ tâm ý cô đã quyết, cho nên anh dám cam đoan nếu cô thật sự muốn cái túi xách hàng hiệu giá chín vạn kia thì anh khẳng định không nói hai lời...

“Ok. Ngoại trừ cái túi da đó, em còn muốn mua cái gì?”

“Em nghĩ đã.” Hạ Tiểu Tiệp cố gắng nén xúc động trong lòng, giả bộ suy nghĩ. Bây giờ cô không thiếu cái gì. Được anh thương yêu, chiều chuộng như đã có được toàn bộ toàn bộ thế giới. Cô còn cái gì không tốt? Bây giờ cô thật sự rất thỏa mãn, rất hạnh phúc .

“Được rồi. Em cứ từ từ nghĩ rồi nói cho anh biết.” La Khiêm mỉm cười nói.

Đình dong... Đình dong!

Cửa kính mở ra, tiển bước đôi vợ chồng nùng tình mặt ỷ, để lại đằng sau về mặt ngạc nhiên câu nhiều người, mắt mồm há hốc đã lâu mà không hồi phục được tinh thần.

Vợ? Chồng? Túi xách da hàng hiệu giá 9 vạn làm quà sinh nhật?

Oh, my god.

Không phải là thật chứ? Không phải chỉ là quan hệ bất chính thôi sao? Tại sao lại biến thành vợ chồng? Cô gái trẻ tuổi đó trở thành chủ nhân hào trạch. Đó thật sự là chồng của Hạ Tiểu Tiệp? Có thể sao?

Không thể có chuyện đó...

Nhưng bọn họ nắm tay nha, trong mắt ánh diệu dàng chỉ có đối phương, xung quanh bọn họ là không khí hạnh phúc. Dù là thật hay giả đều khiến người khác hâm mộ.

Rất hâm mộ, rất hâm mộ, rất hâm mộ nha!.

Từ khi nghỉ việc, Hạ Tiểu Tiệp tưởng rằng mình sẽ nhàn hạ. Kết quả không phải là như vậy.

Mỗi sáng cô vẫn dậy sớm bởi vì muốn đánh thức Tiểu Oa Nhi, đưa con gái đến trường.

La Khiêm cũng dậy rất sớm bởi vì muốn chơi cùng con gái khiến cho cô cảm thấy mỗi ngày đều rất hạnh phúc.

Sau khi Tiểu Oa Nhi đến trường, thỉnh thoảng anh kéo cô về phòng ngủ, đương nhiên mường thì hết chín cùng cô vận động một chút, rất thẹn thùng...

Có đôi khi anh kéo cô ra ngoài chụp ảnh. Địa điểm thì luôn tùy tâm sở dục, chỉ cần là nơi quen thì dù lên trời hay xuống biển đều có khả năng.

Phong cách chụp ảnh của anh vẫn giống năm năm trước. Tùy hứng, không có mục đích trước, không có chủ đề. Gần như tất cả đều dựa vào duyên phận. Kỹ thuật chụp ảnh của anh rất tốt, trước khi chụp đều quan sát rất kỹ từng chi tiết nhỏ. Anh luôn chọn những lúc người khác không chú ý, đang xúc động mà chụp lại nên những bức ảnh rất sống động, có cả hi vọng ái ố, yêu hận sân si, thất tình lục dục.

Cô thích nhìn vẻ mặt chuyên chú khi chụp ảnh của anh, thích nghe anh cùng người bị chụp ảnh nói chuyện phiếm với nhau. Nhưng thích nhất là khi nhìn anh giúp đỡ người khác, không thể không vươn tay trợ giúp, bộ dạng hết sức lo lắng.

Một lần gặp ai anh đều giúp đỡ. Cô tưởng rằng anh đạt được thành tựu như bây giờ, tuyệt đối có liên quan lòng tốt.

Bởi vì anh luôn đưa cô đi khắp nơi chụp ảnh, lại muốn giúp cô có quan hệ tốt với mọi người nên đã biến cô thành trợ lý đi theo trợ giúp nhưng công việc này rất vui vẻ, rất thỏa mãn. Tục ngữ nói rất đúng, giúp nhau bởi niềm vui. Nhưng nói thật, mỗi ngày như vậy cũng rất mệt mỏi, mệt chết người.

“Leng keng đình...”

Tiếng đồng hồ báo thức buổi sáng vang lên khiến Hạ Tiểu Tiệp đang ngủ say bị đánh thức. Cô mệt mỏi đưa tay sờ xung quanh bàn trên đầu giường để tìm đồng hồ, tắt chuông đi, sau đó lên giường tiếp tục ngủ, tiếng động liên tục vang lên.

Nhưng như vậy không được, cô nhất định phải dậy sớm. Nếu không dậy được thì không đưa Tiểu Oa Nhi tới trường được.

Cô không ngừng nói cho chính mình nghe nhưng không biết vì sao thân thể lại không chịu nghe lời.; May mắn còn có thể dùng miệng.

“Tiểu Oa Nhi, dậy thôi.” Cô gọi to.

Một giây, hai giây... Một phút, hai phút...

“Tiểu Oa Nhi, dậy thôi.”

Không biết bao lâu sau, cô mới nghe thấy tiếng La Khiêm gọi con gái rời giường. Chậm chạp mở mắt, nhìn không được, cô ngáp một cái, chậm chạp rời giường làm cho anh nhẹ nhàng đề cô lại giường.

“Em ngủ thêm một chút nữa đi. Anh gọi là được rồi.” La Khiêm ôn nhu nói.

Cô mệt mỏi không có sức để tranh cãi, ừ nhẹ một tiếng, nhắm hai mắt lại, bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ.

Lại không biết qua bao lâu nữa, Hạ Tiểu Tiệp dần dần tỉnh lại, cảm giác xung quanh mờ mịt, giống như là đã quên mất điều gì rất quan trọng. Trong đầu hỗn loạn, mọi thứ có vẻ chậm làm cô mất một hồi lâu ngồi suy nghĩ rồi mới đột nhiên kêu to ra tiếng.

“Tiểu Oa Nhi!”

Phút chốc, cô dựng người lên, quay đầu về phía phòng Tiểu Oa Nhi, chỉ thấy trên giường ngoại trừ cô ra, không còn ai cả.

Xoa xoa tóc, cô xoay người tìm đồng hồ báo thức. nhìn thấy thời gian trên đồng hồ khiến cô giật thót người, sợ tới mức trợn mắt há mồm.

Đứng rồi, cô nhớ là La Khiêm hình như có cùng cô nói chuyện với nhau mấy câu. Anh nói cái gì, kêu cô tiếp tục ngủ. Đó không phải là mơ.

11:45. Cô có nhìn nhầm hay không? Nhưng đã sắp 12h rồi sao?

Cô vội vàng rời khỏi chăn, xuống giường đi ra khỏi phòng.

La Khiêm đâu? Anh ở nhà hay đi ngoài? Tại sao lại không gọi cô dậy?

“La Khiêm?” Xuống lầu một, cô gọi to.

“Tiểu Tiệp, em dậy rồi sao?” Không nghĩ rằng lại thấy anh từ phòng bếp nhô đầu ra, nhìn cô mỉm cười.

“Anh đang làm cái gì vậy?” Cô tò mò hỏi.

“Đang nấu cơm trưa.” Anh nói.

“Anh không phải chỉ biết nấu mì ăn liền hay sao?”

“Thực ra thì anh còn biết nấu sủi cảo.” Anh lấy vế mặt đắc ý nhìn cô nói. “Buổi sáng anh có ra ngoài một chút, thấy có người bán sủi cảo tự làm nên mua mấy gói. Cho nên trưa nay chúng ta cùng ăn. OK?”

Cô gật gật đầu, nhìn không được, nhìn anh hỏi tiếp: “Tại sao anh gọi em dậy? Làm cho em ngủ trễ như vậy?”

“Nhìn em mệt mỏi quá.”

Nhìn vào anh không dời mắt, cảm thấy trên mặt anh có chút gì đó kỳ quái.

“Làm sao vậy?” Cô hỏi anh, sau đó hơi híp mắt lại nói: “Không phải anh muốn cười nhạo em vì thể lực không tốt đó chứ?”

Anh lắc đầu, tiếp theo lại bất ngờ hỏi cô một câu khiến cô đỏ mặt có chút xấu hổ.

“Tiểu Tiệp, kinh nguyệt của em đã đến chưa?”

Cô trừng mắt, hờn dỗi nhìn anh một cái: “Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?”

“Anh nghĩ hay là em đã mang thai?” Anh nhìn cô, chậm rãi trả lời.

Hạ Tiểu Tiệp ngây người. Dạo này cuộc sống vui vẻ bận rộn khiến cô không chú ý đến chuyện này. Kinh nguyệt của cô đến vào ngày mấy? Cô nhớ hình như là ngày mười, mà hôm nay là...

“Hôm nay là ngày bao nhiêu?” Cô hỏi.

“Ngày hai mươi lăm.”

Cô ngơ ngác nhìn anh, trên mặt anh đầy sự nghi ngờ cùng chờ mong, còn có một chút sợ thất vọng. Anh nghĩ như vậy bởi vì thấy cuộc sống sinh hoạt thường ngày của cô đã thay đổi rất nhiều. Là thân thể không thích ứng hay do một nguyên nhân nào đó.

“Đi thử xem.” La Khiêm đưa đến trước mặt cô chiếc túi đựng que thử thai.

“Sao anh lại có cái này?” Cô sững sốt, ngẩng đầu hỏi.

“Buổi sáng đi mua.”

“Anh... Anh thực sự chờ mong sao?” Cô do dự nhìn anh hỏi. “Nếu kết quả không có...”

“Không vấn đề gì. Như vậy, mỗi ngày anh có lý do để cùng em làm chuyện đó.” Anh nói ngắn gọn, dứt khoát khiến mặt cô đỏ ửng lên. “Nhanh lên một chút. Em đi thử xem sao.”

Cô hít sâu một hơi, cuối cùng gật đầu, cầm que thử thai đi vào WC.

La Khiêm chờ ở bên ngoài, tim đập rất nhanh. Về mặt vô cùng bình tĩnh nhưng tất cả đều là nguy trang. Có trời mới biết anh đang khấn nguyện bao nhiêu.

Tuy rằng đã sớm có con gái 5 tuổi gọi là cha, nhưng anh chưa bao giờ trải qua quá trình mang thai và sinh con cùng vợ, càng chưa bao giờ cảm thấy được cảm giác khi biết vợ mình mang thai như thế nào, việc chờ đợi như vậy khiến lòng anh nóng như lửa đốt.

Trời ơi, tại sao đến giờ cô vẫn chưa đi ra? Kết quả là có hay không?

Anh tiến lên từng bước, gõ tay lên gỗ cửa, nhưng sau đó lại dừng ở giữa không trung. Không được, không thể thúc giục cô, không nên để cô cảm thấy có áp lực. Anh tự nói với chính mình, sau đó buông tay xuống, lui từng bước về phía sau.

Đi tới, đi qua đi. Đi qua đi, lại đi lại đây.

Thử thai mất nhiều thời gian như vậy sao? Chẳng phải người ta nói chỉ cần ba phút là có kết quả hay sao? Chẳng lẽ anh rất sốt ruột, ba phút cũng không đợi được?

Anh nhìn không đượ cúi đầu nhìn đồng hồ. Vấn đề là lúc cô đi vào anh lại không xem giờ, bây giờ làm sao biết được cô đã đi vào bao lâu.

Vội vàng, thật sự là muốn chết người.

Không được, không được, anh nên bình tĩnh một chút, tuyệt đối không được để cho biết được anh đang chờ mong. Nếu mà kết quả không như mong muốn thì cô sẽ nghĩ làm cho anh hy vọng rồi lại thất bại mà sẽ cảm thấy có lỗi, khổ sở. Anh không muốn làm cho cô như vậy.

Bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh.

Cửa WC đột nhiên mở, Hạ Tiểu Tiệp đi ra, biểu hiện trên mặt hoàn toàn không thể cho người khác biết kết quả như thế nào.

“Tiểu Tiệp...” Thanh âm của anh khàn khàn làm cho chính bản thân hoảng sợ, vội vàng ho nhẹ một tiếng, chỉnh lại tiếng nói, mở miệng nói lần nữa. “Tiểu Tiệp, kết quả sao rồi?” Anh tự nhiên nín thở, chờ câu trả lời của cô.

Cô nhìn anh, thấy anh sắp không thở nổi nữa mới ngưng ngừng mỉm cười gật đầu “có” một tiếng.

La Khiêm nắm chặt tay, nhắm mắt lại, kêu mình bình tĩnh nhưng thật sự là không thể làm được.

“Tiểu Tiệp” Anh thấp giọng gọi cô, trước đó cảnh báo, “Em không cần dọa anh nha.”

Cô căn bản còn không kịp hiểu lời nói này có ý gì thì anh đã ôm lấy cô xoay vòng vòng, sau đó cười ha ha to ra tiếng, một bên không ngừng hét lên: “Tôi đã làm cha, tôi đã làm cha.”

Những biểu hiện hưng phấn trên mặt anh đều không bỏ sót chút nào, làm cho Hạ Tiểu Tiệp cũng cười ra tiếng. Nhưng anh có nói sai một chút, cô sửa lại cho đúng.

“Anh đã làm cha.” Cô nói.

“Anh biết.” La Khiêm không do dự gật đầu, rồi lại tiếp tục kêu to, “Tôi đã làm cha, tôi đã làm cha.”

Cô cười không thể át đi. Không nghĩ rằng việc cô mang thai lại làm cho anh vui mừng như vậy.

Tiếng cười thỏa mãn khắp phòng, vang cả bên ngoài.

Hôm nay như vậy, mai sau cũng như vậy, một ngày nữa, một năm nữa, vĩnh viễn sẽ như vậy.

Nhiếp anh gia nổi danh quốc tế Mr. Max khiến fan nghiền cổ chờ ba năm mở triển lãm ảnh tại New York, mọi người khắp nơi đều đến xem.

Triển lãm lần này diễn ra một tháng. Nhưng đến ngay mới có hai mươi ngày, số người đi xem triển lãm đã phá kỷ lục.

Các tác phẩm của Mr.Max rất sống động, rất cảm động. Các tác phẩm giống nhau ở chỗ đều kể lại một chuyện xưa khiến người ta cảm động, phải suy nghĩ hay vui vẻ, hoặc một câu chuyện xưa bí ẩn.

Lần này, trong triển lãm có hé ra một bức ảnh đặc biệt tên là “Love”. Mà người trong ảnh lần này của mr.Max cũng là người mẫu đã chụp trong tác phẩm “face” rất nổi danh lúc trước của anh, bức ảnh lần này người con gái đó không hề lệ rơi đầy mặt mà thân nhiên mỉm cười xinh đẹp động lòng người, làm cho người nhìn có cảm giác tim đập nhanh, giống như cùng người trong ảnh rơi vào mê cung cảm giác. Nhiếp ảnh gia Max có kỹ thuật chụp ảnh siêu, làm cho người ta tán thưởng.

Nhưng mà mọi vẫn muốn biết cô gái trong ảnh với nhiếp ảnh gia Max có quan hệ gì.

Lúc trước khi hỏi Mr.Max về người trong tác phẩm “face” anh luôn cười trừ, chưa bao giờ trả lời vấn đề này, năm nay có phải hay không cũng giống như thế? Phóng viên căn cứ chưa tới phút cuối chưa thôi quyết tâm hỏi thăm, sao biết Mr.Max lúc này vẫn là cười, nhưng lại không như lúc trước.

Mr.Max nói: “love.”

Phóng viên không hiểu nổi, còn tưởng rằng anh nói với bọn họ về tên tác phẩm. Đến một hồi lâu sau mới nhận ra.

Quan hệ của bọn họ.

“Love.”

Yêu. Anh yêu.

[Toàn Văn Hoàn]

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Ném Trái Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.